Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

τῆς Σουφραζέττας

ΚΥΡΙΟΝ ΠΕΡΙΚΛΗΝ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΝ, ἐνταῦθα.— Ἄκουσα νὰ σᾶς ὀνομάζουν «παλαίμαχον». Τί ἐννοοῦν; Παλαίμαχον ὡς ἠθοποιὸν ἢ ποιλαίμαχον τοῦ ἔρωτος;

ΚΥΡΙΑΝ ΜΑΡΛΕΝ ΝΤΗΤΡΙΧ, Βερολῖνον.— Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ ποὺ μοῦ ἔδώσατε ἐπὶ τέλους τὴν αἰτίαν τῆς τόσης σας φιλίας μὲ τὴν Ἰρδα Σκαραβαίου. Ὥστε ἡ μαμά σας καὶ ἡ μαμά της ὅταν ἤτανε μικρὲς ἁπλώνανε στὴν ἴδια τεράτσα; Ἔτσι ἐξηγεῖται ἡ τόση σας φιλία.

ΚΥΡΙΟΝ ΜΑΡΙΟΝ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΝ, καλλιτέχνην, ἐνταῦθα.— Εἶναι τρομερὸ αὐτὸ ποὺ μοῦ γράφετε. Ἄρχισε τὸ μουστακάκι σας νὰ μαδᾶ; Κρίμα! Χάνετε ἕνα ἀτοῦ σας πολὺ σοβαρό. Σᾶς πηγαίνει τόσο ὤμορφα!

ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑ ΚΑΙΤΗΝ ΒΕΡΩΝΗ, ἠθοποιόν, ἐνταῦθα.— Πολὺ δυσάρεστον αὐτό. Ἀνοίξατε μέτωπο μὲ τὶς δεσποινίδες Καλουτᾶ; Δὲν φροντίζατε νὰ συμβουλευθῆτε τὴν κ. Κούλαν Γκιουζέππε ;

ΚΥΡΙΟΝ ΑΓΓΕΛΟΝ ΔΟΞΑΝ, λογοτέχνην, ἐνταῦθα.— Γιὰ ποιὰ Ἰνδὴ πριγκήπισσα μοῦ γράφετε; Ἐκείνη ποὺ αὐτοκτόνησε γιὰ σᾶς, ἢ τὴν ἄλλη ποὺ σᾶς ἐχάρισε τὸ μαργαριταρένιο κολλιὲ τῶν δκτὼ ἑκατομμυρίων; Ἐκτὸς ἂν πρόκειται γιὰ καμμιὰ νέα σας κατάκτησι.

Η ΣΟΥΦΡΑΖΕΤΤΑ

□□□

Η ἡλικία τῶν γυναικῶν

Αὐτὸ τὸ μεγάλο ζήτημα τῆς ἡλικίας τῶν γυναικῶν στὸ δικαστήριο, στὴν Ἀμερικὴ ἔχει λυθῆ εὐφυέστατα.

Εἶναι γνωστό, ὅτι καμμιὰ γυναῖκα ἔστω καὶ δρκιζομένη στὸ δικαστήριο, δὲν λέει τὴν ἀληθινή της ἡλικία.

Ἔτσι, οἱ Ἀμερικανοὶ δικασταὶ, γιὰ νὰ βροῦνε μιὰ λύσι, καὶ γιὰ νὰ μὴν ἐξαναγκάζουν τὶς γυναῖκες νὰ ψευδορκοῦν, ἐρωτοῦν ὡς ἑξῆς :

— Ἄνω ἢ κάτω τῶν εἰκοσιπέντε ἐτῶν ;

Πάντα κάλλιστα μιὰ πενηντάρα, λέγει «ἄνω τῶν εἰκοσιπέντε» καὶ ἂς πιστέψῃ ὁ κόσμος 5,τι θέλει, χωρὶς αὐτὴ νὰ ψεύδεται καὶ νὰ ψευδορκῇ!

Εὐτυχισμένος τόπος ἡ Ἀμερική !

□□□

κυλί

— Κύριε! Εἶναι ἡ τρίτη φορὰ ποὺ τὸ σκυλί σας δαγκώνει τὴν πεθερά μου.

— Καὶ τί θέλετε; Νὰ τὸ σκοτώσω;

— Ὄχι δά! Νὰ τὸ ἀγοράσω γιὰ τὸ σπίτι μου!

ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΚΑΜΑΡΙΕΡΕΣ

— Μαρία! Αὐτὸν τὸν μῆνα τὰ σπασίματα, ξεπερνοῦν τὸν μισθό σου. Τί πρέπει νὰ κάνω;

— Ξέρω κι' ἐγώ κυρία; Νὰ μοῦ.... αὐξήσετε τὸ μισθό !

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

— Πολὺ ἄσχημα ἔκανες κατηγορούμενε ποὺ ἐσκότωσες τὴ γυναῖκα σου. Δὲν ξέρεις τί ἔχει πῆ ὁ Χριστὸς γιὰ τὴν ἁμαρταλὴ γυναῖκα;

— Μάλιστα, κύριε πρόεδρε. Ἀλλὰ ἐκείνη δὲν ἦταν δική του γυναῖκα !

Τύποι ἀνδρῶν

Ἀγαπητὲς κυρίες

Στὸ περασμένο φύλλο
Τύπους ἀνδρῶν σᾶς ἔδωσα μὲ προσοχὴ μεγάλη,
Κι' ἀφοῦ ὅπως σᾶς ἔγραψα, νὰ συνεχίσω ὀφείλω
Ὀλίγους τύπους ἀνδρικοὺς παρουσιάζω πάλι ,
Γιατί, νομίζω εἴπαμε, πὼς πρέπει νὰ τοὺς ξέρωμε,
Ἀφοῦ ἀλλοιῶς δὲν γίνεται καὶ θὰ τοὺς... ὑποφέρωμε!

Ο ΕΞΥΠΝΟΣ

Ὁ ἄνδρας, ἐσυνήθισε τὸν ἔξυπνο νὰ κάνῃ
Καὶ μὲ τὴν ἐξυπνάδα του ἐκεῖνη τὴ σαχλή,
Ὅσο κι' ἂν τάχα, προσπαθεῖ στὸ νὰ μᾶς καλοπιάνῃ
Πολὺ συχνὰ μᾶς ἐνοχλεῖ!...
Οἱ ἔξυπνοι!... Ποὺ θεωροῦν τοὺς ἄλλους γιὰ κουτοὺς
Κι' ὅλο ἐξυπνάδα βάζουνε σὲ κάθε τους κουβέντα
Ποτὲ νὰ μὴ χωνεύετε τοὺς «ἔξυπνους» αὐτούς,
Ποὺ εἶναι βλάκες μοναχά, καὶ βλάκες μὲ πατέντα!...
Ἕτοιμη τὴν ἀπάντησι ἔχει στὴν κάθε λέξι
Καὶ δὲν νομίζει πὼς μπορεῖ καμμία νὰ τὸν μπλέξῃ....
Γιατὶ αὐτὸς εἶν' «ἔξυπνος», δὲν πιάνεται κορόϊδο
καὶ ἂς τὰ κάνῃ ρόϊδο...
Ἔτσι λοιπὸν συμβαίνει
Ἀπ' τοὺς κουτοὺς ὁ ἔξυπνος, συχνὰ νὰ τὴν παθαίνῃ!...
Γιατί,—κι' αὐτὸ εἶναι γνωστό, ἂν ἴσως τὸ ξεχάνετε,
Πάντα τὸ ἔξυπνο πουλὶ ἀπὸ τὴ μύτη πιάνεται!...

ΤΟ ΓΕΡΟΝΤΟΠΑΛΛΗΚΑΡΟ

Εἶναι λιγάκι πονηρός, ἁπλῶς καὶ τίποτ' ἄλλο...
Κομψότατος καὶ πάντοτε φρεσκοσιδερωμένος,
Ἔχει ἕνα πόθο διαρκῆ, καὶ πόθο του μεγάλο
Νὰ εἶναι μ' ὅλες πάντοτε τρελλὰ ἐρωτευμένος.
Καὶ δὲν τοῦ φτάνει μόνο αὐτό. Θέλει νὰ τὸν κυττᾶνε
Καὶ νὰ τὸν ἀγαπᾶνε !
Ἄλλοτε, ἦταν «ἔξυπνος» καὶ μ' ἐξυπνάδα τόση,
Πάντα τὸν γάμο ἔβλεπε μὲ κάποια περιφρόνησι
Μὰ τώρα ποὺ ἐγέρασε κι' ἔχει πιὰ μαραζώσει
Κ' ἦρθε στὸ νοῦ του ἡ φρόνησι,
Νοιώθει, πὼς πλέον τὰ παληά, κι' ὡραῖα ἐκεῖνα νειᾶτα
Εἶναι γι' αὐτὸν φευγᾶτα!....
Κατὰ κανόνα βάφεται, στὸ ντύσιμο νεάζει
Καὶ δὲν ἀφίνει θηλυκό, ποὺ νὰ μὴν τὸ πειράζῃ!
Ὅμως εὐθὺς συνέρχεται, κι' ἴσως τὰ βρίσκει σκοῦρα,
Ὅταν τοῦ πῆτε μὲ θυμό: —Ἀντε, βρὲ γερο-ξούρα!...

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ

Ὁ τύπος ὁ ἀχώνευτος εἶναι ὁ «μυστικός»
Δὲν τὸν ἀκοῦτε νὰ μιλᾶ ποτέ του γιὰ καμμία
Ἀλλὰ μονάχα μειδιᾶ λίγο εἰρωνικῶς
Καὶ δείχνει μὲ τὸν τρόπο του γεμᾶτος ψυχραιμία
Πὼς κάτι ξέρει καὶ γι' αὐτήν..., γιὰ ἐκείνη..., γιὰ τὴν ἄλλη...
Καὶ δὲν τὸν νοιάζει ἂν τυχὸν κανένας ἀμφιβάλλει.
Ὁ «μυστικός»!... Σᾶς βεβαιῶ, καὶ δὲν εἶναι κακὸ
Ὅτι δὲν ἔχει οὔτε μισό, νὰ ποῦμε, μυστικό.
Ὁ «μυστικὸς» ἁπλούστατα, εἶν' ἀποτυχημένος
Καὶ ἂν σπουδαῖος φαίνεται, νὰ ξέρετε ὡρισμένως
Πὼς εἶναι ὅλα ψέμματα, τὰ τόσα μυστικά του
Ποὺ κρύβουν τὴ βλακεία του καὶ τὴ γυμνότητά του
Τάχατες ξέρει... ἀλλὰ νά... δὲν θέλει νὰ μιλήσῃ
Ἀφίνει νὰ ὑπονοηθῆ
Πὼς ἔχει μ' ἄπειρες μπλεχθῆ
Ἀλλά... «δὲν κάνει, βρὲ παιδιά... γιὰ κάθε μιὰ ν' ἀρχίσῃ...
Νὰ τὴν ἐκθέτῃς δηλαδή... κάνοντάς την ρεζίλι...
Καὶ νὰ τὸ μάθῃ ὁ ἄντρας της ποὺ εἴμαστε καὶ φίλοι...».
Ποτὲ δὲν λέει γιὰ καμμιά... δὲν λέει... δὲν τοῦ ἀρέσει
Καὶ μᾶς ἐκθέτει ἔτσι δὰ χωρὶς νὰ μᾶς ἐκθέσῃ!...
Τὸν βλέπετε ποὺ μειδιᾶ πάντα εἰρωνικῶς
Τοῦ ἀξίζει μία καρπαζιά. Εἶναι ὁ «μυστικός»....

... ...

Ἀγαπητὲς κυρίες μου... οἱ τύποι τῶν ἀνδρῶν
Εἶναι ἀλήθεια πάμπολλοι καὶ λίγο νὰ θελήσωμε,
Ἐμεῖς ποὺ τὸ σημεῖον τους βρίσκομε τὸ φαιδρόν,
Μποροῦμε νὰ τοὺς κρίνωμε καὶ νὰ τοὺς ξεχωρίσωμε!
Κι' ἔτσι γιὰ νὰ τελειώσωμε μὲ τ' ἀνδρικὸ τὸ φύλο
Ὑπόσχομαι συνέχειαν, στὸ προσεχὲς τὸ φύλλο.

Η ΣΟΥΦΡΑΖΕΤΤΑ

ΣΜΥΡΝΕΪΚΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Κουτσομπολιᾶ

Καλὲ τὰ ἠμάθατε ποὺ ἡ κόνα ἡ Ζαμφὼ
Ποὺ κάνει τάχατες πὼς εἶναι κομψιφώ
Ἤχασε πιὰ καὶ τὰ πασκάλια καὶ τὸ νοῦ τση
Κι' ἔχει καλὲ τὸ χαμαιτζῆ γιὰ γιαβουκλοῦ τση;
Τὸν τρουμπετιέρη τση τὸν ἔχει ἀπαρατήσει
Καὶ στὸ χαμάμι, τὸ καρτῆρι τση ἔχει ὀτήσει!...

* * *

Κι' ὁ τρουμπετιέρης δὰ τὰ ἔμαθε αὐτὰ
Κι' ἐπῆγε κι' ἤκαμε τοῦ χαμαμτζῆ στραπάτσο...
Καὶ τὸν ἠφώναξε καὶ τοῦπε δρθὰ-κοφτὰ
Πὼς θὰ τὸν κάνει τὸν περίγελο στὴν πιάτσα.
Καὶ θὰ τὰ μάθῃ καὶ ὁ ἄντρας τση ὁ Κουφὸς,
Ἠβὴ καλὲ, τσῆ κακομοίρας τσῆ Ζαμφῶς!...

* * *

Μὰ ἡ Ζαμφώ, ποὺ δὲν τσῆ νοιάζει καὶ πολὺ
Τοῦ τρουμπετιέρη, τοῦπε δά, πὼς δὲν τὸν θέλει
Καὶ δός του πάει στὸ χαμάμι, ἡ λωλή...
Μὰ εἶναι δὰ κι' ὁ χαμαμιτζῆς ποὺ στάζει μέλι...
Οὔ νὰ χαθῆ καλὲ ἡ καραβοπηδήχτρα
Αὐτή 'ναι, γυιέ μου, πιὰ σωστὴ ἀντροροουφήχτρα!...

* * *

Καὶ εἶναι κι' ἄλλος ποὺ γουστάρει τὴ Ζαμφὼ
Κι' ἤπιασε τάχατε φιλία, μὲ τὸν κουφό,
Καλὲ ὁ Κούσουλας, μὲ τ' ἄσπρο τὸ παπούτσι
Ποὺ ἡ Ζαμφὼ θὰ τόνε κάνῃ γιαβουκλοῦ τση
Καὶ πάει σιγά, μὲ τὰ καμώματά τση ἐτοῦτα
Νὰ τήνε πάρῃ ὁ Ἰγγλέζος, μαντινοῦτα!...

Η ΜΑΡΙΤΣΑ

□□□

Ἀπὸ τὰ φαιδρά

ΛΟΓΙΚΗ

— Θὰ κλείσῃς ἢ ὄχι τὸ παράθυρο; Δὲν βλέπεις ὅτι ἔξω βρέχει ;

— Κι' ἂν τὸ κλείσω θὰ πάψῃ νὰ βρέχῃ;

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

— Κατηγορεῖσαι ὅτι ἐσκότωσες τὴ γυναῖκα σου μὲ δώδεκα μαχαιριές. Τί ἔχεις νὰ πῆς;

— Δὲν θὰ τὸ ξανακάνω, κ. πρόεδρε!

Σ' ΕΝΑ ΣΑΛΟΝΙ

— Θὰ τραγουδήσῃ ἄραγε ἡ οἰκοδέσποινα;

— Μοῦ φαίνεται ναί. Ἀναποδογύρισα τὸ ἄλλο στὸ τραπέζι πρᾶγμα ποὺ εἶναι γρουσουζιά !

ΜΠΕΚΡΗΔΕΣ

— Ὑπάρχει καλλίτερο πρᾶγμα στὸν κόσμο ἀπὸ ἕνα ποτηράκι κρασί ;

— Ὑπάρχει !

— Τί ;

— Ἕνα.... βαρελάκι κρασί

ΖΙΓΚΟΛΟ

— Βγῆκες χθὲς μὲ τὴν χήρα περίπατο

— Ναί.

— Πόσα ἔξοδεψες ;

— Μόνο ἑκατὸ δραχμές.

— Πῶς τόσα λίγα ;

— Μά.... δὲν εἶχε ἄλλα μαζί της!

ΤΡΥΦΕΡΟΤΗΤΕΣ

— Σὲ ἀγαπῶ Ἑλένη μου! Σὲ λατρεύω. Εἶσαι γιὰ μένα τὸ ὄγδοο θαῦμα τοῦ κόσμου.

— Καλά. Πρόσεξε ὅμως μὴ σὲ τσακώσω μὲ τὰ ἄλλα ἐφτά !

ΣΕΛΙΔΕΣ 24
Δραχμαὶ 3

ΗΧΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
25
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1938

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 67

Γραφεῖα: Πατησίων 8

Τυπογραφεῖα: Παλαμήδου 4

Συνδρομαί:
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτησία ..... Δραχ. 150
Ἑξάμηνος ..... » 80
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίραι Ἀγγλίας 1
Ἑξάμηνος Σελλίνια 10

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ
Ἐτησία ..... Δολλάρια 5
Ἑξάμηνος ..... » 3
Τιμὴ ἑκάστου τεύχους 10 σέντς.
Γενικὸς ἀντιπρόσωπος μας δι' ὅλην τὴν Ἀμερικὴν εἶναι ὁ κ. Κωνσταντῖνος Ι. Νικολόπουλος.
Δ)σις: People's Printing Co
656 6th Avenue
New—York City

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΑΛΕΚΑΣ

ΜΕΙΝΕΤΕ ΟΠΩΣ ΕΙΣΤΕ...

Ἡ «Γυναῖκα» ἀπὸ σήμερα καθιερώνει μιὰ νέα στήλη, ποὺ κι' αὐτὴ προορίζεται νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὶς ἀναγνώστριές της. Ἡ κατηγὴ τῆς Ἀλέκας θὰ περιλαμβάνῃ συμβουλὲς γενικῆς φύσεως πρὸς τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ θὰ τὶς βοηθοῦν στὴν ἀντιμετώπισι τῆς ζωῆς. Θὰ εἶνε γραμμένες σὲ εὐχάριστο ὕφος, ἀφοῦ θὰ ὀφεῖλωνται σὲ γνωστὴν Ἑλληνίδα λογία καὶ θ' ἀποτελοῦν κοντὰ-στ' ἄλλα, ἕνα ὡμορφο ἀναγνωσμα.

Ἐπιβάλλομε πιὸς οἱ ἀγαπητές μας φίλες θὰ ἐκπληρώνουν ὅπως πρέπει τὴν νέα μας αὐτὴ καινοτομία.

Η ΣΥΝΤΑΞΙΣ

Τὸ περασμένο καλοκαῖρι γνώρισα στὴ Γλυφάδα ἕνα ζευγάρι. Ἔπρεπε νᾶνε εὐτυχισμένο, γιατὶ καὶ οἱ δυὸ ἦσαν νέοι, ὡραῖοι, πλουσιοι. Εἶχαν μόλις ἕνα χρόνο παντρεμένοι. Ἐκεῖνος λεγόταν Γιώργος καὶ ἐκείνη Ἐλένη. Ἀνάμεσά τους ἐπικρατοῦσε μιὰ ἀπόλυτη, μιὰ καταπληκτικὴ ὁμοφωνία. Ἕνα βιβλίο ποὺ ὁ Γιώργος ἐβρισκεν εὐχάριστο, ἡ Ἐλένη τὸ ἔλεγε ἐξαιρετικό, μιὰ ταινία, ποὺ ἐκεῖνος ἔκρινε καλή, ἐκείνη τὴν ἔβρισκε ἄχρηστη. Καὶ γενικά, ὅ,τι ὁ ἄνδρας ἔλεγε πὼς ἦταν καλὸ ἡ ἀνεκτό, ἡ ἀξιαγάπητο, ἡ γυναῖκα τὄβρισκε ἐξαίσιο, περίφημο, ὀνειρώδες. Ὅλοι τοὺς μακάριζαν. Τέτοια συμφωνία χαρακτήρων!... Εἶχε καταντήσει σχεδὸν σκάνδαλο ἡ εὐτυχία τους, μέσα στοὺς κοσμικοὺς κύκλους τῆς πλάζ.

Κι' ὅμως, ἀκοῦστε τὴ συνέχεια: Μὲ τὸ «εὐτυχισμένο» ἐκεῖνο ζευγάρι εἶχα συνάψει μιὰ ξεχωριστὴ φιλία, ποὺ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὴν ὀνομάσῃ στενή. Σχεδὸν κάθε μέρα εἴμαστε μαζί.

"Ἕνα πρωϊνὸ καθόμαστε μὲ τὴν Ἐλένη σ' ἕνα τραπεζάκι κοντὰ στὴν ἀκτὴ καὶ καρτερούσαμε τὸν Γιώργο νάρθῃ νὰ μᾶς βρῇ.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ Ἐλένη μοῦ εἶπε, βγάζοντας ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμὸ καὶ σὰν νὰ συνέχιζε μιὰ φράσι της:

— Κι' ὅμως, δὲν εἶμ' εὐτυχισμένη.

Πετάχτηκα:

— Καὶ γιατί;

— Θέλεις κανεὶς, ἀγαπητή μου φίλη, πὼς αὐτὴ ἡ συμφωνία ποὺ κυριαρχεῖ ἀνάμεσά μας, τοῦ δίνει στὰ νεῦρα. Τελευταῖα, ὅπως θὰ τὸ παρετήρησες, ἔχει γίνει μελαγχολικὸς καὶ θὰ ἤμουνα ὑπερβολικὴ ἂν ἀσθλεγα πὼς μὲ παραμελεῖ...

— Δὲν εἶνε δυνατόν!...

— Κι' ὅμως, ἔτσι εἶνε. "Ὅταν κουβεντιάζουμε γιὰ κάτι, γιὰ ἕνα βιβλίο, γιὰ ἕνα φίλμ, γιὰ ἕνα χορό, γιὰ ἕνα πρόσωπο... θέλεις κανεὶς πὼς περιμένει μ' ἀγωνία τὴ γνώμη μου. Τὴν περιμένει πάντα σὰν κάτι καλό, γιατὶ ἔχει πὼς θὰ εἶνε ἴδια μὲ τὴ δικιά του καὶ μόλιστα μεγαλοποιημένη...

Σώπασε.

Ἐγὼ ἔμεινα σκεπτική. Τώρα καταλάβαινα. Βίβραικε ὁ Γιώργος ἐδῶ καὶ λίγες μέρες δεχνόταν λιγάκι μελαγχολικός, ἀφηρημένος. Δὲν μποροῦσα οὔτε νὰ ποιστέψω πὼς εἶχε ρίξει τὰ μάτια του σὲ μιὰν ἄλλη γυναῖκα, γιατὶ ἡ Ἐλένη ἦταν ἡ καλλίτερη ἀπ' ὅλες. Λοιπόν, ἡ φίλη μου θὰ εἶχε δίκηο. Ἐκεῖνο, ποὺ τοῦ προξενοῦσε τὴ μελαγχολία του ἦταν ἡ... ὁμοφωνία.

"Ἔτσι εἶνε. Ὁ καθένας ἐλπίζει νάβρῃ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 23ην ΣΕΛΙΔΑ)

ΠΕΡΙΦΗΜΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΖΕΥΓΑΡΙΑ

Λαμαρτῖνος καὶ Ἐλβίρα

ΑΚΡΙΒΩΣ δὲν πρόκειται νὰ μιλήσωμε γιὰ ἕνα πραγματικὸ ζευγάρι, ἀλλὰ γιὰ μιὰ ποιητικὴ fiction (πλάσμα τῆς φαντασίας). Πραγματικά, στὴ ζωὴ τοῦ Λαμαρτίνου ὑπῆρξαν δυὸ Ἐλβίρες, ἀπ' τὶς ὁποῖες καμμιὰ δὲν ὀνομαζόταν ἔτσι. Ἡ πρώτη λεγόταν Γκρατσιέλλα καὶ ἦταν μιὰ τοπεινὴ σιγαροπῶλις, κόρη ἑνὸς ψαρᾶ ἀπὸ τὴν Προσϊντα. Ὁ Λαμαρτῖνος τὴν πρωτοαντίκρυσε κατὰ τὴν πρώτη του διαμονὴ στὴν Ἰταλία, στὰ 1812.

Δὲν φαίνεται πὼς αὐτὴ ἡ Ἐλβίρα κράτησε καμμιὰ μεγάλη θέσι στὴν καρδιὰ τοῦ ποιητῆ, γιατὶ δὲν τὴν ἀναφέρει καθόλου στὰ γράμματά του πρὸς τοὺς φίλους του, ἐκείνης τῆς ἐποχῆς... Ἀλλὰ ὅταν ἡ ψαροπούλα πέθανε, τὴν τραγοῦδησε σὲ στίχους καὶ σὲ πρόζες. Στὰ ἑξήντα ἑπτὰ του χρόνια ἐκείνη, ἐνέπνεε ἀκόμα τὴ φαντασίαν του.

Ἡ ἄλλη Ἐλβίρα τὸν ἀπησχόλησε πολὺ περισσότερο καὶ ὁ ποιητὴς δὲν περίμενε τὸν θάνατό της γιὰ νὰ τῆς ἐκφράσῃ τὴν ἀγάπη του σὲ θαυμαστοὺς στίχους, ἀν καὶ τὸ πιὸ σπουδαῖο ἀπ' τὰ ποιήματά του, ἡ ἀσύγκριτη «Λίμνη», γράφτηκε ὅταν ἐκείνη βρισκόταν στὸ κρεββάτι τοῦ θανάτου καὶ προσπαθοῦσε νὰ κρατηθῇ στὴ ζωή.

Ἡ δεύτερη αὐτὴ Ἐλβίρα ὀνομαζόταν Ἰουλία, ὄνομα, ποὺ συχναινόταν ὁ Σαὶν Μπέβ. Πιθανὸν ὁ Λαμαρτῖνος νὰ εἶχε τὴν ἴδια μ' αὐτὸν γνώμη. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ ἄλλαξε, κάνοντάς το Ἐλβίρα.

Τὴν Ἰουλία ὁ Λαμαρτῖνος τὴν πρωτοείδε στὸ Αἶξ-Λὲ-Μπαὶν στὰ 1816. Ἦταν παντρεμένη μ' ἕνα καθηγητὴ τῶν φυσικῶν, τὸν Σάρλ καὶ εἶχεν ἔλθει στὸ Αἶξ γιὰ νὰ γιατρευθῇ. Ὁ ποιητὴς τὴν εἶδε ἕνα πρωϊνὸ στὸ παράθυρό τῆς. Κι' ἀπ' τὴν πρώτη ἐκείνη στιγμὴ τὴν ἀγάπησε παράφορα.

Ἐκεῖνος ἦταν τότε 26 χρόνων καὶ ἡ Ἐλβη 32. Ἡ Ἰουλία Σάρλ καὶ ὁ Ἀλφόνσος ντὲ Λαμαρτὶν ἀγαπήθηκαν. Βρίσκονταν μόσα σ' ἕνα περιβάλλον θαυμαστό, ποὺ τοὺς ἔκανε πιὸ εὐαίσθητους ἀπόμα. Τὰ μονοπάτια τοῦ δάσους, τὰ ἔλατα στὶς πλαγιὲς τῶν βουνῶν, ἡ ἀκτὴ τῆς λίμνης...ποὺς ἔσπρωχναν πρὸς ἀτέλειωτους ρεμβασμούς.

"Ὅταν ἀργότερα γύρισαν στὸ Παρίσι, τὰ αἰσθήματα τοῦ ποιητῆ ἔπαθαν μιὰν ἐλαφρὰ μεταβολὴ κι' ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ πῇ στὴν Ἰουλία:

— Γίνετε ἡ μητέρα μου καὶ φροντίστε με σὰν παιδί σας.

Κι' ὅμως, ἐνῷ ἐκεῖνη ξεμυχοῦσε, ὁ ἄλλος ἔγραφε τὴ «Λίμνη» καὶ λίγους μῆνες ἀργότερα τὸν «Ἐσταυρωμένο», δυὸ ποιήματα, ποὺ, μόνα τους, ἔκαμαν τὴν Ἐλβίρα ἀθάνατη.

ΠΡΟΣ ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΙΝ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ Ἡ ΟΧΙ ΤΟ ΨΕΜΜΑ;

ΜΑΛΛΟΝ ΝΑΙ!..

Ὁ κύριος ἐπιστρῆφει. Εἶνε κουρασμένος. Οἱ δουλειές πᾶνε ἄσχημα. Σεῖς ἔχετε γνοῆῃ μὲ τὸ καλλίτερό σας φουστάνι. Λογαριάζετε νὰ βγῆτε...

Μιὰ ἀδέλφια χειρονομία σας ἔκαμε ἕνα ὡμορφο κινεζικο βάζο κομμάτια. Ὁ κύριος θυμώνει.

Ξεχάσατε τὴν ἡμερομηνία τοῦ γάμου σας καὶ ὁ ἄνδρας σας σᾶς προσφέρει ἕνα θαυμάσιο δῶρο.

Γιὰ πρώτη φορὰ δεχθήκατε νὰ βγῆτε μ' ἕνα παιδικό σας φίλο, ποὺ ξαναεἶδατε ὕστερ' ἀπὸ χρόνια. Καὶ, τί ἀτυχία, στὸ δρόμο συναντᾶτε τὸν ἄνδρα σας!...

Φλυαρίες... Αὐτὸ τὸ ἀπόγευμα ἀργήσατε νὰ γυρίσετε σπίτι σας καὶ ὁ ἄνδρας σας σᾶς περιμένει ἀνυπόμονα.

Στὸ σπίτι τοῦ πεθεροῦ σας δίνουν κάθε χρόνο ἕνα γεῦμα, στὸ ὁποῖο πρέπει ἐπαρατητῆς νὰ παρευρεθῆτε. Σύμπτωσις: τὴν ἴδια βραδυὰ στὸ σπίτι μιᾶς φίλης σας γλεντοῦν. Πλήττετε.

"Αν τοῦ πῆτε πὼς θέλετε νὰ διεπνήσετε ἔξω, θὰ τὸν κάμετε νὰ σκεφθῇ πὼς δὲν λογαριάζετε κατόλου τὶς ὑποθέσεις του.

Πῆστε τὴν ἀλήθεια: «"Ακουσε, φίλε μου, δὲν ξέρω πῶς ἔγινε αὐτό. Λυπήθηκα περισσότερο ἀπὸ σένα».

"Αν τὰ χάσετε, ὁ ἄνδρας σας θὰ σκεφθῇ πὼς εἴστε πολὺ ἐπιπόλαιη. Ἀλλὰ βάλτε τὸν ἀμέσως στὴ θέσι του.

Πέστε τὴν ἀλήθεια: «Ὁ Ἀνδρέας ἀρραβωνιάζεται. καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ τὸν συμβουλεύσω γιὰ τὴν ἐκλογὴ τῶν ἀρραβώνων του. Θὰ ἤθελα νὰ τὸν καλούσαμε νὰ φάῃ μαζί μας. Εἶνε μόνος του στὴν Ἀθήνα».

Πέστε τὴν ἀλήθεια... "Ετσι εἶνε πιὸ εὔκολα. Ὁ κύριος θὰ καταλάβῃ. Τοῦ συμβαίνει πολλὲς φορὲς τὸ ἴδιο. "Αν στενοχωρηθῆ λιγάκι, θὰ τὸ ἀξίζετε.

Φανταισθῆτε πόσο θὰ θυμώσῃ ὅταν τοῦ πῆτε πόσο ἀνδιαστικὲς εἶνε αὐτὲς οἱ «ἀγάπες» τοῦ πεθεροῦ σας. Βέβαια δὲν διασκεδάζει κι' αὐτός. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ παραβιάζουμε τὶς παραδόσεις.

Μὴν τοῦ λέτε :

«Ἀγαπητέ μου, γιὰ νὰ σ' ἀρέσω καὶ νὰ σὲ κάμω νὰ ξεχάσῃς λίγο τὶς φροντίδες σου, θέλησα νὰ εἶμαι ὡραία ἀπόψε». Θὰ θυῆ.

Μὴ κατηγορήσετε τὴν ὑπηρέτρια ἡ τὴν γάτα σας. Θὰ ἱκανοποιηθῆ πολύ, ἂν τοῦ ὁμολογήσετε τὴν ἀλήθεια.

Μὴ λέτε τὴν ἀλήθεια, ἀλλὰ: «Πόσο μ' εὐχαριστήσες.-Ἔχω κάμει κι' ἐγὼ κάτι, ἀλλὰ θὰ στὸ παρουσιάσω ἀβρὸ».

"Αν τοῦ πῆτε πὼς βρῆκατε τὸν "Ανδρέα, ἀκριβῶς τὴν στιγμὴ ποὺ ξεφύτρωσε μπροστά σας ὁ ἄνδρας σας, δὲν θὰ σᾶς πιστέψῃ καὶ θὰ σκεφθῆ πολλά.

«Συνωστισμός; "Απρόοπτες συναντήσεις;» "Οχι. Ὁ κύριος δὲν θὰ σᾶς πιστέψῃ. Μὴν ἀφήσετε τὴν ἀμφιβολία νὰ ἐγκατασταθῆ ἀνάμεσά σας.

Κρύψτε τὴν στενοχώριά σας. Κάνετε μιὰ ὑποχώρησι. Εἶνε ἕνα πλεονέκτημα, ποὺ ἐπιτυγχάνεται ἐπὶ τοῦ συζύγου σας, ποὺ θὰ θελήσῃ νὰ σᾶς τὸ ἀνταποδώσῃ στὴν πρώτη εὐκαιρία.

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 22αν ΣΕΛΙΔΑ]

ΛΥΡΙΚΗ ΠΡΟΖΑ

ΘΑ' ΡΘΗΣ;

Ξέρω πὼς θἄρθῃς, πὼς δὲν μπορεῖς πιὰ ν' ἀργήσῃς. Τόσες ὧρες ποὺ σὲ προσμένω.

Εἶνε σκοτεινὰ τώρα. Δὲν ἀναψα τὰ φῶτα γιὰ νὰ μὴ βλέπω τοὺς μικροὺς δείκτες τοῦ ρολογιοῦ νὰ τρίψουν ἀδιάφοροι, ἀμείλικτοι, δείχνοντάς μου τὶς στιγμὲς, τὶς ὧρες, ποὺ μοῦ κλέβεις.

Κάτω ἀκούγεται ν' ἀνοίγῃ ἡ πόρτα' ἀνατριχιάζω, ἐλπίζω, χαμογελῶ... Ἀλλὰ ὄχι, δὲν εἶσαι σύ, ἀκόμα. Ποιός λοιπὸν σὲ εἶπε μονότονη, ὦ προσμονή! Σὺ, τόσο πλούσια σὲ πόθους, σὲ ἀγωνία, σ' ἐλπίδες, τόσο πλέρια ἠδονική, προσμονή, ποὺ κάνεις τὴν καρδιά μας νὰ φυλλορροῇ τόσο γλυκὰ ὅς τὴ στιγμὴ τοῦ ἐρχομοῦ.

Πόσο ἡ ἀγωνία μου, ἡ σωτὴ μου μοῦ δείχνουν πὼς σ' ἀγαπῶ καὶ πιὸ πολὺ ἀκόμη ἡ αἰτία τῆς ἀργοπορίας σου... Γιατί, ἐπὶ τέλους, ποῦ εἶσαι; Τί κάνεις; Καὶ, τὶς ὧρες, ποὺ μοῦ παίρνεις, σὲ ποιὸν τὶς δίνεις;

* * *

"Αν τὸ βασανισμένο μυαλό μου ἀναρωτιέται γιὰ ὅλ' αὐτά, ἡ καρδιά μου δὲν σταματᾶ. Δὲν ξεχνῶ τὴν ὡμορφη προσμονή, τὴ γεμάτη ἀγωνία, ἀγάπη, ἐμπιστοσύνη κι' ἀπηλλαγμένη ἀπὸ κάθε ἀπαίτησι. Εἶνε πιὸ φρόνιμο, βλέπεις, νὰ μὴ σκέπτωμαι παρὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ ἀγαπημένη φωνή σου θὰ μοῦ ἐξηγήσῃ πὼς «ἡ ζωὴ σταματᾶει κάποτε, πὼς τὰ ταξί δὲν προχωροῦν, πὼς τὰ ρολόγια χαλνοῦν...».

Ἡ νύχτα πέφτει.

Περμένω χωρὶς πίκρα' δὲν βιάζομαι. Τί θὰ γίνω ἂν ἕνα βράδυ δὲν σὲ περιμένω;

Τὸ σκοτάδι εἶνε πηχτό' μὲ τυλίγει, μὲ περιζώνει καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ ὡραία μου ἡσυχία, σχίζεται τώρα ἀπὸ λάμψεις ἀγωνιώδεις.

Γιατὶ εἶνε πιὰ ὀκτὼ ἡ ὧρα καὶ μοῦ εἶχες ὑποσχεθῆ πὼς δὲν θ' ἀργοῦσες ἄλλο! Δὲν ἤμουν ἄρρωστο τὸ πρωΐ, δὲν πονοῦσες πουθενά, κοιμήθηκες ὅλη νύχτα θαυμάσια... "Οχι, δὲν μπορεῖ νὰ εἶσαι ἄρρωστος, κι' ὕστερα, τί κουτὴ ποῦ εἶμαι...

* * *

Ἀλλὰ, ἂν δὲν εἶσαι ἄρρωστος, ἂν σοῦ συνέβη κανένα δυστύχημα στὸ δρόμο, ὅπως λένε... ἔβρεχε, ἕνα ταξὶ ἐργάταν βιπλιά σου, φρενάρησε ἀπότομα, ντελαπάρησε, σὲ παρέσυρε. Τὸ κεφάλι σου ἔσπασε, ὅπως ἀκριβῶς τῆς γυναῖκας τοῦ Λεφέβρ. Βέβαια ἐκεῖνη δὲν πέθανε, ἀλλὰ ἔμεινε σακάτισσα. Μὴ φοβᾶσαι, θὰ σ' ἀγαπῶ κι' ἔτσι... πάντα... ὄχι ἀπὸ συμπάθεια, ἀπὸ οἰκτο' θὰ ἦταν τρομερό, ἀλλὰ σὰν ἡ ἀγάπη νὰ ὀφείλεται σ' αὐτό: στὸ σπάσιμο τοῦ κεφαλιοῦ σου.

Θὰ ὄῃς, δὲν θἄμαι ποτὲ πιὰ νευρική, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι σοβαρά, μπορεῖς νὰ εἶσαι βέβαιος γι' αὐτό. Δὲν θὰ σοῦ πῶ πιὰ ἄσχημα λόγια, προσβλητικά. Δὲν ἔχω, ἄλλωσ τε, τὸ δικαίωμα' δὲν εἶμαι, παρὰ μιὰ φτωχὴ γυναικοῦλα, ποὺ σ' ἀγαπᾶ...; σ' ἀγαπᾶ τόσο... Καὶ σὰ εἶσαι τόσο καλός, ἐξυπνος. Μὲ συγχωρεῖς, ἂν καμμιὰ φορὰ ἤμουνα ἀνύκανη νὰ σὲ νοιώσω... Πῶς μπόρεσα νὰ εἶμαι τόσο κουτὴ καὶ κακή. Θυμᾶμαι τὴν ἡμέρα, ποὺ ἤμουνα κακόκεφη. θυμοῦμαι ὡς τὰ μεσάνυχτα, ἐγθροὶ στὶς τρυφερότητές σου, σιωπηλή... κι' αὐτὸ γιατὶ εἶχες ἐπαινέσει θερμὰ τὴ γραμματέα σου. Ἀμέσως βάλθηκα νὰ σοῦ ἀντιμιλῶ μὲ κακία, νὰ γελοιοποιῶ τὴν καλὴ κοπέλλα. "Ημουνα τόσο ζηλιάρα. Μὲ συγχωρεῖς; Λέγε...

Πᾶνε αὐτά. Τελειωσαν, μπορεῖ νὰ μὲ γελᾶς μὲ τὴν ἀψεσί σου, χωρὶς νὰ φοβᾶσαι πὼς θὰ μὲ κάμῃς νὰ θυμώσω.

Δὲν ὑπάρχει τίποτε ποὺ νὰ μὴν τἀδίνω, νὰ μὴ τὸ θυσίαζα, γιὰ νὰ σ' εἶχα κοντά μου. Ἀλλὰ ἡ ὧρα περνᾶ... "Αν σοῦ εἶχε συμβῆ τίποτε, θὰ τὸ εἴχαν μάθει, θὰ μὲ εἶχαν εἰδοποιήσει ἀμέσως. Θἄνε, λοιπόν, κάτι πιὸ σοβαρό. "Α!... ὄχι, ὄχι, δὲν εἶν' ἀλήθεια, εἶν' ἀδύνατον, δὲν μ' ἄφησες. Πῶς θὰ μποροῦσα νὰ μεῖνω μόνη, χωρὶς ἐσένα; Ἀκόμη δὲν θὰ μποροῦσα νὰ βαδίσω, ἂν δὲν ἄκουγα τὸ δικό σου βῆμα δίπλα στὸ δικό μου.

* * *

Ἀλλὰ δὲν εἶν' αὐτὸ τὸ βῆμα, ποὺ ἄκουσα τώρα μόλις κάτω; Τὸ βῆμα σου;

Ἡ πόρτα τοῦ ἀσανσὲρ χτύπησε. Ἀνεβαίνει, ἐξακολουθεῖ ν' ἀνεβαίνῃ. Ἀσφαλῶς ξεπέρασε τὸ τέταρτο πάτωμα καὶ θὰ σταματήσῃ στὸ δικό μας. Σταματᾶ. Ἔτσι σὰ, εἶνε τὸ βῆμά σου, ἀλλά... χτυποῦν, χτύπησαν, δὲν εἶσαι σύ, εἶνε ἕνας ἀστυφύλακας, τὸ ἤξερα, ἤμουν βεβαία, ὅμως πρέπει νὰ πάω ν' ἀνοίξω. Καθώς ἡ εἴσοδος εἶνε μακρυά, ἡ καρδιά μου χτυπᾶ κα-

ΕΚΔΟΤΗΣ ΑΝΩΝΥΜ. ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΑ "ΓΡΑΜΜΑΤΑ,,
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 67
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ἀρ. 8 Τηλέφωνον 30.461
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΛΑΜΗΔΟΥ, ἀρ. 4 Τηλέφωνον 30.297

Ἡ Γυναῖκα

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΙΣ: ΕΛΕΝΗ Σ. ΦΝΑΙΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ
ΕΤΟΣ Β
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ — ΔΡΑΧΜΑΙ 3

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 25 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1938

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΣΕ ΜΙΑ ΝΕΑ

ΑΣΜΙΛΗΣΩΜΕ ΜΕ ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

TOY S INT PREUX

«Παραδόθηκα σ' ἕνα νέο ποὺ ἔπαυσε ἀμέσως νὰ μ' ἀγαπᾷ. Δὲν θὰ τὸν ξεχάσω ποτέ, δὲν θὰ τολμήσω ποτὲ νὰ πανδρευθῶ ἕνα ἄλλον».

ΚΥΡΙΕ,

"Ὅταν ἤμουν 17 ἐτῶν ἐγνώρισα ἕνα νέο τῆς ἡλικίας μου. Τὸν εὕρισκα ὡραῖο καὶ τοῦ ἀπέδιδα ὅλα τὰ ἠθικὰ προτερήματα. Μαλώσαμε γιὰ μιὰ ἀνοησία. Τρία χρόνια ἀργότερα συναντηθήκαμε σ' ἕνα χωρὸ καὶ συμφιλιωθήκαμε καὶ κατὰ τὶς διακοπὲς πηγαίναμε συχνὰ μαζὺ περίπατο. Ἐπειδὴ ἐπίστευα πὼς θὰ ἀγαπιώμασστε σ' ὅλη μας τὴ ζωὴ καὶ δὲν ἤθελα νὰ ἔχῃ σχέσεις μὲ ἄλλες γυναῖκες, ἔγινα δική του. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἄρχισε νὰ ἀπομακρύνεται ἀπὸ μένα, ἂν καὶ ἤταν βέβαιος πὼς ποτὲ δὲν εἶχα ἀγαπήσει ἕνα ἄλλον. Δοκίμασα νὰ τὸν κρατήσω, μὰ μὲ ἐγκατέλειψε ἐντελῶς. Μοῦ φαίνεται πὼς ποτὲ δὲν θὰ τὸν ξεχάσω. Κι' ἔπειτα δὲν θὰ τολμήσω ποτὲ νὰ πανδρευθῶ μ' ἕναν ἄλλον. Τὸ νὰ μὴ πανδρευθῶ, αὐτὸ δὲν μὲ τρομάζει, ἀλλὰ ἡ σκέψις πὼς δὲν θὰ ἀποκτήσω παιδιὰ μὲ τρομάζει...».

* * *

Νὰ τί πρέπει ν' ἀπαντήσω στὴν ἀνωτέρω περίπτωσι :

Δεσποινίς,

"Ὅταν μιὰ γυναῖκα ἀγαπάει βαθειὰ ἕνα ἄνδρα, μπορεῖ νὰ εἶναι ὡραῖο νὰ τοῦ δοθῇ, ἀλλὰ εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο γιατὶ ὁ ἄνδρας δὲν ἐνιοεῖ πάντα τὴν ἀξία αὐτῆς τῆς θυσίας. Πολλοὶ ἄνδρες εἶναι καμωμένοι ἔτσι, ποὺ ὅταν μιὰ γυναῖκα τοὺς δοθῇ, ἀντὶ αὐτὸ νὰ τοὺς κάνῃ νὰ τὴν ἀγαπήσουν, ἀρχίζουν νὰ τὴν περιφρονοῦν. Ἡ πρόληψις εἶναι τόσο βαθειὰ ριζωμένη στὸ νοῦ των, ποὺ κατηγοροῦν αὐτὴ τὴ γυναῖκα ὅτι δὲν ὑπῆρξεν ἀρκετὰ ἐνάρετη, ἐνῷ εἶναι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι αἴτιοι.

Δὲν πρέπει ἐπίσης νὰ ξεχνᾶτε πὼς οἱ περισσότεροι ἄνδρες ἔχουν περισσότερη ἐπιπολαιότητα παρὰ πάθος. Ἡ κατάκτησις μιᾶς γυναικείας ἐνδιαφέρει περισσότερο τὸν ἐγωϊσμό τους παρὰ τὸν ἔρωτά τους. "Ὅταν ἡ γυναῖκα τοὺς δοθῇ, ὁ ἐγωϊσμός τους εἶναι ἱκανοποιημένος καὶ δὲν γυρεύουν πιὰ ποιοτ νὰ ἐξασκήσουν ἀλλοῦ τὴν γοητεία τους ἢ τὴν ἐπιδεξιότητά τους.

"Ἂν σᾶς γράφα αὐτὰ τὰ θλιβερὰ πράγματα, δεσποινίς, δὲν τὸ κάνω μόνο γιὰ σᾶς, ἀλλὰ γιὰ ὅλες τὶς νέες ποὺ ἀπειλοῦνται ἀπ' τὸν ἀνδρικὸ ἐγωϊσμό. Βέβαια, ὑπάρχουν καὶ ἄνδρες ποὺ ἀγαποῦν περισσότερο τὴν γυναῖκα ποὺ τοὺς δίδεται, ἀλλὰ εἶναι πολὺ πιὸ σπάνιοι ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Ἀλλὰ νομίζω πὼς πρέπει νὰ βρῆτε τὴν εὐτυχία ποὺ ζητᾶτε ἀλλοῦ καὶ ὄχι σ' αὐτὸν τὸν φίλο ποὺ σᾶς ἐξαχαε καὶ ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ τὴν τρυφερότητα τῆς θυσίας σας. Συχνὰ φανταζόμεθα πὼς μόνο ἕνας ἔρως μπορεῖ νὰ γεμίσῃ τὴν ζωή. Αὐτὸ θὰ ἤταν βέβαια θαυμάσιο, ἀλλὰ πρέπει νὰ παρατηρήσωμε πὼς ὁ ἔρως εἶναι τόσο δυνατὸς, ὥστε ἀνεπένεται μ' ὅλη τὴν ἰσχὺ καὶ ὅλη του τὴν ὡμορφιὰ ὅταν ἐμεῖς τὸν φανταζόμεθα πεθαμένο διὰ παντός.

Πρέπει λοιπὸν νὰ τολμήσετε νὰ σκέπτεσθε πὼς μιὰ μέρα θὰ πανδρευθῆτε μ' ἕνα ἄλλον. Ἡ δυστυχία ποὺ σᾶς κτύπησε εἶναι δυστυχία πολλῶν κοριτσιῶν ποὺ σήμερα βλέπετε νὰ εἶναι παντρεμένες καὶ εὐτυχισμένες. Ἀλλὰ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ εἰσθε τελείως εἰλικρινῆς, νὰ ὁμολογήσετε τὴν δυστυχία σας στὸν ἄνδρα ποὺ θὰ σᾶς ἀγαπήσῃ, καὶ ποὺ θὰ σᾶς θαλψῃ γιὰ σύζυγο, κι' αὐτὸ θὰ τὸ κάνετε σιγὰ-σιγά, μὲ φρόνησι, ὅταν θὰ εἰσθε σίγουρη γιὰ τὸν ἔρωτά του. Πρὸ παντὸς μὴ ὑποχωρήσετε καὶ σ' αὐτὸν ὅπως ὑποχωρήσατε στὸν ἄλλον, γιατὶ ἔτσι θὰ ἴδῃ πὼς ἔχετε τύψεις γιὰ τὴν παλιὰ σας ἀδυναμία καὶ πὼς γινήκατε πάλι μιὰ νέα δυνατὴ — κι' αὐτὸ θὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν ἀμπιστοσύνη του. Ἂν δὲν τοῦ κάνετε αὐτὴ τὴν ὁμολογία. κινδυνεύετε νὰ ἔχετε ἀφοδρὰ παράπονα στὸ μέλλον καὶ ἡ ζωή σας θὰ γίνῃ μαρτύριο ἀπὸ τὴν ζήλεια. Ἀκόμα κι' ἂν πρόκειται γιὰ ἕνα ἄνδρα ὥριμο ποὺ ξέρει καλὰ τὴ ζωή, δὲν πρέπει νὰ τοῦ κρύψετε τὴ δυστυχία σας — ἡ ζωὴ ἴσια-ἴσια τὸν ἔχει κάνει πιὸ ἐπιεικῆ.

Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ἐγκαταλείπεσθε στὴν ἀπελπισία καὶ οὔτε νὰ κλαῖτε πὼς «δὲν θὰ μπορέσετε νὰ ἔχετε ποτὲ δικά σας παιδιά». Αὐτὸ τὸ τόσο ἀνθρώπινο αἴσθημα δείχνει πὼς ἔχετε μιὰ μεγάλη ψυχή, καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ βρεθῆ μιὰ μέρα ἕνας ἄνδρας ποὺ νὰ ἐκτιμήσῃ αὐτὴ τὴν ψυχὴ καὶ νὰ συγχωρήσῃ τὸ σφάλμα μιᾶς στιγμῆς, προκειμένου νὰ δοκιμάσῃ κοντά σας τὴν εὐτυχία.

Προσπαθῆστε λοιπὸν νὰ ξεχάσετε αὐτὸν ποὺ ἀγαπήσατε σὰν ἀφελὲς κοριτσάκι, καὶ περιμένετε μὲ μιὰ γλυκειὰ ἐλπίδα ν' ἀγαπήσετε σὰν ἄνθρωπη γυναῖκα ποὺ ἡ δυστυχία ἔχει κάνει εὐαίσθητη, ἐκεῖνον ποὺ θὰ σᾶς ἀγαπήσῃ γιὰ τὴ μεγάλη σας καρδιά, παρὰ γιὰ τὴν περαμένη σας ἀπερισκεψία.

SAINT—PREUX

ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ;

ΕΙΜΑΣΤΕ ΘΥΜΩΜΕΝΟΙ

ΤΟΥ LUCIEN FRANÇOIS

ΣΤΟ μεγάλο δωμάτιο, ποὺ εἶναι γεμᾶτο γωνιὲς καὶ παραγωνιές, ποὺ δημιουργήσαμε ἐκεῖ μὲ τόση μεγάλη ἀγάπη, στὸ διάκοσμο αὐτὸν ποὺ γεννήθηκε ἀπὸ μιὰ συνεννόησι τῶν γούστων μας, ἔπειτα ἀπὸ δισταγμοὺς καὶ ἀτέλειωτες φλυαρίες, διαλέξαμε ὁ καθένας μιὰ θέσι ἐντελῶς ἀπομονωμένη ἀπ' τὴ θέσι τοῦ ἄλλου, καὶ καθήσαμε σὰν νὰ κλεισθήκαμε σ' ἕνα φρούριο. Ἀπ' τὰ τζάμια φαίνεται ἡ θορυβῶδης νύχτα τοῦ Παρισιοῦ. Τὸ ραδιόφωνο ἀδιαφορῶντας πώς δὲν τ' ἀκοῦμε, ξετυλίγει τὴν ἄνοστη μουσική του.

Κυττάζω τὴν Πεμπρενὲλ ἀπάνω ἀπ' τὸ βιβλίο μου. Μιὰ πτυχὴ αὐλακώνει τὸ μέτωπό της. Τὸ πρόσωπό της ἔχει πάρει τὴν ἔκφρασι ἑνὸς παιδιοῦ ποὺ τοῦ ἀρνοῦνται ἕνα γλύκισμα. Πλέκει μὲ πάρα πολὺ πάθος γιὰ νὰ εἶναι αὐτὸ φυσικό. Ὅταν δὲν εἶναι κανεὶς θυμωμένος, δὲν βάζει καὶ τόσο πάθος γιὰ νὰ πλεξῇ μιὰ σάρπα....

"Ηδη συγκινοῦμαι!... Ἤδη θὰ ἤθελα νὰ τῆς πῶ πόσο εἶναι ἀνόητο νὰ χάνωμε ἔτσι μιὰ βραδυὰ ποὺ περνοῦμε μαζύ, μόνοι, χωρὶς περιττὲς ἐνοχλήσεις, χωρὶς φίλους, ἀγαπητοὺς φίλους βέβαια, ποὺ ὅμως μερικὲς φορὲς εἶναι λίγο κουραστικοί. Ἀλλὰ ὁ ἐγωϊσμὸς μὲ κρατεῖ καὶ μένω φυλακισμένος στὴ θέσι μου, κάνοντας πώς διαβάζω.

Ἡ ἀφορμὴ τῆς φιλονικείας μας; Τιποτένια, ἴσως οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτὲς εἰς συζυγικὲς φιλονικεῖες, ποὺ ὅμως ὅταν ἐπαναλαμβάνονται κατορθώνουν νὰ δηλητηριάζουν τὴν ἀτμόσφαιραν ποὺ ἀναπνέει ἕνα ζευγάρι, νὰ τοῦ καταστρέφουν τὴν ἁρμονία τῆς ζωῆς τους.

Ἐπέστρεψα πρὸ ὀλίγου στὸ σπίτι ἔπειτα ἀπὸ μιὰ κοπιώδη ἡμέρα. Μίλησα γιὰ τὶς στενοχώριες μου, φυσικά, γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶχα ἰδῆ, γιὰ τὸ ἀκατανόητο στὶς ἀνθρώπινες σχέσεις, γιὰ... γιὰ χίλια ἑνοχλητικὰ πράγματα, ἐπὶ τέλους! Ἡ Πεμπρενὲλ δὲν ἔλαβε τὸν κόπο οὔτε κἄν νὰ κάνῃ πώς μ' ἀκούει.

—Ξέρεις, ἔλαβα ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴ μαμά...

—Τί μὲ νοιάζει ἡ πεθερά μου! Τὸ ὅτι εἶναι νέα καὶ γοητευτική, δὲν μὲ συγκινεῖ καθόλου αὐτὴ τὴ στιγμή, ἀπαντῶ μὲ μιὰ καὶ πολὺ εὐγενική λέξι.

—Ξέρεις, πρέπει νὰ προσέχῃς τί λὲς μπροστὰ στὴν Μιμή!... Ἀρχίζει νὰ τὰ καταλαβαίνῃ ὅλα.

Μιμή, εἶναι ἡ κόρη μας. Εἶναι τριῶν ἐτῶν καὶ, φυσικά, εἶναι τὸ πιὸ ὡραῖο καὶ τὸ πιὸ χαριτωμένο κοριτσάκι. Ἀλλὰ ὅσο ἀξιολάτρευτη κι' ἄν εἶναι, αὐτὴ τὴ στιγμὴ μ' ἐνοχλεῖ. Δὲν μιλῶ. Ἀλλὰ τότε μιὰ ἱστορία μὲ τὴν ὑπηρέτρια μὲ κάνει νὰ ξεσπάσω!

—Ἀληθινά, εἴμαστε ξένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο! Ζῆς δίπλα μου χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρεσαι τὸ ἐλάχιστον γιὰ τὴ ζωή μου!... Ἀρκεῖ οἱ δουλειές μου νὰ σοῦ ἐπιτρέπουν νὰ μὴ ἔχῃς καμμιὰ χρηματικὴ στενοχώρια, αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο ποὺ θέλεις νὰ ξέρῃς!...

Μιὰ συμβουλή, μιὰ ἐνθάρρυνσι, ποτέ!...

"Αν πλησίαζαν ἕνα ξένο στὸ δρόμο θὰ μοῦ ἔδινε πιὸ κουράγιο ἀπὸ σένα! Ἐσύ;..."Α! Ἐσὺ μοῦ εἶσαι πιὸ ξένη ἀπ' αὐτόν!...

Δὲν εἶμαι πολὺ ὑπερήφανος γιὰ μένα τώρα. Ξέρω, κατὰ βάθος, πῶς ἀκριβῶς γιατὶ ζῇ ἔξω ἀπὸ τὶς ὑποθέσεις μου ἡ Πεμπρενέλ, εἶναι αὐτὴ ἡ γοητευτικὴ γυναίκα ποὺ μὲ ξεκουράζει. Αὐτὸ τὸ τακτικὸ σπίτι, αὐτὲς οἱ διασκεδάσεις ποὺ διοργανώνει, αὐτὴ ἡ θερμὴ εὐτυχία, αὐτὲς οἱ γλυκειὲς βραδυὲς ποὺ περνοῦμε μιλῶντάς γιὰ ὅλα καὶ γιὰ τίποτα! Αὐτὰ εἶναι ποὺ σκέπτομαι μὲ χαρὰ ὅταν ἀγωνίζομαι, ὅταν συζητῶ γιὰ μιὰ ὑπόθεσι, ὅταν περνῶ δύσκολες στιγμές. Κι' ἔπρεπε νὰ τὴν εὐλογῶ αὐτὴν τὴν Πεμπρενὲλ, ποὺ μοῦ εἶναι αὐτὸ τὸ γλυκὸ καταφύγιο τῆς λήθης καὶ τῆς γαλήνης!... Καὶ ἀκόμα πιὸ πολὺ μάλιστα, γιατὶ ὅταν μὲ τυραννεῖ μιὰ ἀληθινὰ σοβαρὴ ἀνησυχία, τὸ ἔνστικτό της τὴν εἰδοποιεῖ πολὺ πρὶν ἀπὸ μένα, καὶ τότε τὴ βρίσκω ἕτοιμη καὶ προσεκτικὴ νὰ μ' ἀκούσῃ καὶ νὰ μὲ συμβουλεύσῃ. Ἀλλὰ εἶμαι ἄνδρας, δηλαδὴ ἕνα πρᾶγμα ὄχι πάντοτε καλό, καὶ μένω ἐδῶ, σὰν βλάκας, στὴν καρέκλα μου.

Καὶ εἶναι ἐκεῖνη ποὺ σηκώνεται. Εἶναι πίσω μου. Βάζει τὰ δυό της χέρια στοὺς ὤμους μου:

—Τελείωσε αὐτὸς ὁ θυμός;

Γυρίζω.

—Πές ναί, πές ναί....

Μιμεῖται τὴ μικρὴ φωνὴ τῆς Μιμῆς ὅταν ἀπαιτεῖ μιὰ ἀπάντησι μὲ τὸν δεσποτισμὸ τῶν τριῶν της ἐτῶν. Δὲν ἀνθίσταμαι πειά.

Ἀλλὰ βλέπω πώς δὲν σᾶς παρουσίασα τὴν Πεμπρενὲλ, πώς δὲν σᾶς εἶπα πῶς εἶναι, πόσο ὡραία καὶ δροσερὴ καὶ εὐχάριστη εἶναι νὰ τὴν βλέπῃς. Τόσο τὸ χειρότερο, θὰ σᾶς τὰ πῶ τὴν προσεχῆ φορά.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΣΚΛΑΒΕΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΤΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΔΟΣ ΜΑΣ ΝΤΑΙΖΗΣ

Πρόσωπα:

ΑΛΕΚΟΣ, ζωγράφος
ΜΑΡΙΝΑ, γυναῖκα του

(Ἡ σκηνὴ στὴν Ἀθήνα)

Σ' ἕνα γραφεῖο ὡραῖα ἐπιπλωμένο, ὁ Ἀλέκος φιλλομετράει ἕνα βιβλίο λογοτεχνικό, χωρὶς νὰ κυττάζῃ τὴ γυναῖκα του, ποὺ καθισμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα, καπνίζει, βλέποντας μελαγχολικὰ τὸν ἄνδρα της...

ΜΑΡΙΝΑ (στὸν Ἀλάκο): Δὲ λὲς τίποτα;

ΑΛΕΚΟΣ.— Μά, δὲν ἔχουμε τίποτα νὰ ποῦμε, φαντάζομαι...

ΜΑΡΙΝΑ (μὲ εἰρωνεία): "Ετσι νομίζεις;

ΑΛΕΚΟΣ (ἀρκετὰ νευριασμένος). — Θὰ μοῦ κάμῃς πάλι καμμιὰ σκηνή, σὰν προχθές, σὰν ὅλες τὶς ἡμέρες;

ΜΑΡΙΝΑ (σιγά).— Κι' ἄν αὐτὴ ἡ σκηνὴ εἶνε δικαιολογημένη;

ΑΛΕΚΟΣ (ἀφίνει τὸ βιβλίο του καὶ τὴν κυττάζει περίεργα).— Δικαιολογημένη;

ΜΑΡΙΝΑ.— Ἀπόλυτα... Δεκαπέντε μέρες τώρα σὲ παρακολουθῶ...

ΑΛΕΚΟΣ.— Μὲ κατασκοπεύεις... τὸ ξέρω... "Ισως νὰ κατέφυγες στὴ μυστικὴ ἀστυνομία γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃς τὴν ἀπάτη, τὴν προδοσία, ποὺ εἶνε μέσα στὴ φαντασία σου...

ΜΑΡΙΝΑ.— "Ηξερα πώς μ' ἀπατοῦσες. Δὲν εἶχα καμμιὰ ἀνάγκη νὰ καταφύγω στὴν ἀστυνομία... Τώρα ὅμως ποὺ ἔχω τὴ βεβαιότητα...

ΑΛΕΚΟΣ.— Εἶσαι ζηλιάρα, Μαρίνα... Δὲ βρίσκεσαι ποτὲ στὴν πραγματικότητα. Πλάθεις μέσα στὸ μυαλό σου μυθιστορήματα... παραμύθια... Ἡ ζήλεια σου, οἱ σκηνὲς ποὺ δημιουργεῖς κάθε λίγο, μὲ νευριάζουνε... μὲ κάνουν ἐξαλλο...

ΜΑΡΙΝΑ (χωρὶς νὰ τὸν ἀκούῃ).—Χθὲς ἤσουνα μ' Ἐκείνη στὸ ἀτελιέ σου... Δὲν εἶν' ἀλήθεια;

ΑΛΕΚΟΣ (τὰ χάνει λίγο).— Μά... ἄν... Ἐγώ;... Τρελλάθηκες;

ΜΑΡΙΝΑ (μὲ ἐπιβολή).— Μὴ μὲ διακόπτεις, σὲ παρακαλῶ... (Μικρὴ σιωπή). Τῆς ἔλεγες τὰ ἴδια λόγια ὅπως καὶ σὲ μένα... Τὴν ἀγκαλιάζες μὲ τρυφερότητα, ὅπως καὶ μένα... ὡρισμένες στιγμές... Τὰ χέρια σου, ποὺ τὴ χαϊδεύανε, τρέμανε ἐλαφρά...

ΑΛΕΚΟΣ.— Πῶς τὸ ἐξέρεις;

ΜΑΡΙΝΑ.— Τί σ' ἐνδιαφέρει; Πόσο σὲ μισοῦσα κείνη τὴ στιγμή, καὶ πόσο δικαιολογοῦσα τὶς γυναῖκες ποὺ ἀκοτόνουν! Καὶ ὅμως, εἶχα τὴν ψυχικὴ δύναμι νὰ παρακολουθήσω αὐτὴ τὴ σκηνὴ καὶ νὰ τραβήξω ἀληθινὸ μαρτύριο. Μιὰ στιγμὴ ἀκουσα τὸ ὄνομά μου ποὺ πρόφερνε ἡ ἀντιζηλός μου, καὶ τὸ κοροϊδευτικό σου γέλιο, ποὺ ἀπαντοῦσε στὰ λόγια της...

(Ὁ Ἀλέκος πετιέται ἀπ' τὴ θέσι του. Εἶνε κατάχλωμος, νευριασμένος).

ΑΛΕΚΟΣ.— Μὰ ἐσὺ χτὲς ἤσουνα στὴν Κηφισιὰ μὲ τὴ μαμά σου... Πῶς βρέθηκες μέσα...

ΜΑΡΙΝΑ.— Στὸ ἀτελιέ σου; τὴ γκαρσονιέρα σου; Δὲν εἶνε καὶ τόσο δύσκολο, ἀγαπητέ μου... Δὲν ἐπῆγα στὴν Κηφισιὰ... καὶ βρέθηκα στὸ ἀσυλό σου, πρὶν ἀπὸ ὀλίγα. "Ανοιξα τὴν πόρτα μὲ τὸ δεύτερο κλειδί ποὺ εἶχες δώσει στὴν ἀρχὴ τῶν γάμων μας... Θυμᾶσαι;

(Μικρὴ σιωπή. Ὁ Ἀλέκος εἶνε ἀπελπισμένος. Περπατᾶ μπρὸς-πίσω μέσα στὸ δωμάτιο, γιὰ νὰ μὴν ἀντιληφθῇ ἡ Μαρίνα τὴν ταραχή του).

ΜΑΡΙΝΑ (ἐξακολουθεῖ χωρὶς νὰ τὸν κυττάζῃ).— "Ημουνα κρυμμένη πίσω ἀπ' τὸ παραβάν, ποὺ δὲν παραμερίζεις ἀκόμα ὅταν ζωγραφίζῃς τὸ γυμνὸ μοντέλλο..."Ηξερα πώς χθὲς θὰ δεχόσουνα στὸ ἀτελιέ σου τὴν ἐρωμένη σου, καὶ πώς ἐξαφαλίσες τὴν ἡσυχία σου, στέλνοντάς με στὴν Κηφισιά.

ΑΛΕΚΟΣ (στέκεται ἀπότομα μπροστά της).— Πῶς τὸ μάθες;

ΜΑΡΙΝΑ.— Ἀπὸ ἕνα πεταμένο σου γράμμα. Εἶσαι ἀκατάστατος, ξέρεις... καὶ πετᾶς τὰ γράμματά σου ὅπου τύχει... χωρὶς νὰ σκεφθῇς πώς ἡ γυναῖκα σου μποροῦσε... νά...

ΑΛΕΚΟΣ (μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες).— Ποῦ θέλεις νὰ καταλήξῃς;

ΜΑΡΙΝΑ.— Κάθησε ἥσυχα στὸ γραφεῖο σου. Θὰ σοῦ κάνω τὴν ἀναπαράστασι αὐτῆς τῆς ἐρωτικῆς σκηνῆς.

ΑΛΕΚΟΣ (μὲ θυμό).— Δὲ μπορῶ... καὶ δὲ θέλω ν' ἀκούσω περισσότερα... ("Ετοιμάζεται νὰ φύγῃ καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα).

ΜΑΡΙΝΑ. — Σταματάω τὴν ἀναπαράστασι... Τὴν ἔξρεις καλλίτερα ἀπὸ μένα. (Μὲ δάκρυα στὰ μάτια): Καὶ τώρα ἄκουσέ με, 'Λλέκο, γιὰ τελευταία φορά.

(Τὸ πρόσωπο τοῦ συζύγου εἶνε ἀλλοιωμένο. Ἀκουμπάει στὸν τοῖχο κοντὰ στὸ πιάνο. Ἡ Μαρίνα ἐξακολουθεῖ):

»Σ' ἀγαποῦσα τόσο πολύ... Παραδέχτηκα ὅλες τὶς διστροπίες τῆς μητέρας σου, τὴ δύσκολη συγκατοικία μὲ μιὰ πεθερά, ποὺ μὲ μισοῦσε, καὶ ποὺ μοῦ ἐπέβαλες... Σὲ ἀκεπτόμουνα διαρκῶς, ὑπέκυπτα σὲ ὅλες σου τὶς θελήσεις... Ἀνέπτυκα ἐκεῖ ποὺ ἀνέπνεες... "Ημουνα σκλάβα σου... Ἐσὺ κατέστρεψες αὐτὴ τὴν ἀγάπη, ποδοπάτησες τὴν καρδιά μου, ποὺ σὲ ἔστεναε μὲ τὴν ἀπέραντη τρυφεράδα της...

ΑΛΕΚΟΣ (συγκινημένος).— Μαρίνα!

ΜΑΡΙΝΑ.— Τώρα πιὰ ὅλα τέλειωσαν. Τὰ συναισθήματά μου, γιὰ τὰ ὁποῖα ὑπερηφανευόμουνα, λασπώθηκαν... Εἶμαι γρηᾶ καὶ πιὸ παγωμένη ἀπὸ μιὰ νεκρή...

ΑΛΕΚΟΣ.— Μαρίνα μου!!

ΜΑΡΙΝΑ (χωρὶς νὰ τὸν ἀκούῃ, κυττάζει τὸ χαλί, τὸ τζάκι, τὸ ντιβάνι καὶ μονολογεῖ σὰν σὲ παραλήρημα): Νὰ τὸ χαλί ποὺ πατοῦσε ὁ ἀγαπημένος μου, καὶ τὸ βάζο ποὺ μαραθήκανε τὰ λουλούδια ποὺ ἀγαποῦσα. (Πιὸ σιγὰ μὲ σπασμένη φωνή): Νὰ οἱ κουρτῖνες, πίσω ἀπὸ τὶς ὁποῖες παραμόνευα τὸν ἐρχομό του... Νὰ τὸ τζάκι, ποὺ ἀνάβαμε μαζὶ τὶς χειμωνιάτικες βραδιὲς, ρίχνοντας ἔνα-ἕνα τὰ ξύλα ποὺ γυάντουσαν στάχτη... Νὰ τὸ ντιβάνι, ὅπου ἀκουμπῶντας τὸ κεφάλι μου στὸ στῆθός του, ἄκουγα τὰ ὡραῖα ψέματα ποὺ μοῦλεγε, χαϊδεύοντας τὰ μαλλιά μου...

(Κλαίει μ' ἀναφυλλητὰ, κρύβοντας τὸ κεφάλι της μὲ τὰ χέρια της).

ΑΛΕΚΟΣ (συγκινημένος, τραβᾶει τὸ χέρι της μ' ἀλλοιωμένη φωνή).— Μαρίνα, μποροῦς νὰ ξεχάσῃς;

ΜΑΡΙΝΑ (τραβάει τὸ χέρι της... σηκώνει λίγο τὸ κεφάλι της καὶ δεῖχνει τὸ ὡραῖο της πρόσωπο, ποὺ εἶνε βρεγμένο ἀπὸ τὰ δάκρυα).— Νὰ ξεχάσω;... Νὰ ξεχάσω πώς πίστευα στὰ ψεύτικα λόγια ποὺ μοῦλεγες καὶ ποὺ θὰ μοῦ ἐαναπῆς αὔριο;

ΑΛΕΚΟΣ (μὲ φωνὴ ποὺ τρέμει χαϊδεύει τὰ μαλλιὰ τῆς Μαρίνας, ἐνῶ ἐκείνη ἐσκυφτε τὸ κεφάλι της). —Μαρίνα μου... τώρα ποὺ νοιώθω πώς σὲ γάνω, θὰ σοῦ κάνω μιὰ ἐκμυστήρευσι... Ἡ στοργή σου γιὰ μένα εἶνε ἀπαραίτητη... μοιάζει μὲ τ' ἀεράκι ποὺ ἀναστατώνει... Μὴ μ' ἀφῆνῃς ὁλομόναχο στὴ ζωή... Σοῦ ὁρκίζομαι πώς εἶσαι ἡ μοναδική μου ἀγάπη καὶ πώς ἄν μ' ἐγκαταλείψῃς θὰ πάω χαμένος.

ΜΑΡΙΝΑ (σὰ μεθυσμένη, σηκώνεται ἀπ' τὴ θέσι της καὶ ἀκουμπῶντας τὸ κεφάλι της στὸ στῆθος τοῦ ἀνδρός της, ψιθυρίζει).— Εἶν' ὄμορφα τὰ ψέματα... γιὰ τὶς σκλάβες τῆς ἀγάπης!... Τόσο ὡραῖα!!... Πές μου πώς μ' ἀγαπᾶς καὶ ἄς εἶνε ψέμα... Θέλω νὰ τὸ ξανακούσω...

ΑΛΕΚΟΣ (συγκινημένος, μὲ φωνὴ ποὺ τρέμει).— Σ' ...ἀ...γα...πῶ..., Μαρίνα μου... καὶ εἶν' ἀλήθεια...

(Ἐνῶ φιλιοῦνται πέφτει ἡ αὐλαία).

ΝΤΑΙΖΗ

ΘΑ ΝΙΚΗΣΕΤΕ ΕΥΚΟΛΩΤΕΡΑ ΤΑ ΕΜΠΟΔΙΑ

ΠΩΣ ΘΑ ΓΝΩΡΙΣΕΤΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΝ ΣΑΣ!

Μία μέθοδος ποὺ σᾶς ἀποκαλύπτει τὸν χαρακτῆρα σας.- "Αν τὸν βρῆτε καλόν, τὸν διατηρεῖτε. Ἀλλοιῶς... τὸν διορθώνετε

ΠΟΙΑ δὲν θέλει νὰ γνωρίσῃ καλὰ τὸν ἑαυτόν της; "Ετσι θὰ μπορέσῃ εὐκολώτερα νὰ ἀντιμετώπισῃ τὰ ἐμπόδια τῆς ζωῆς. "Ἔτσι θὰ μπορέσῃ νὰ βελτιωθῇ ἀκόμη, ὅταν ἔχῃ ἀνάγκη βελτιώσεως. Τὸ «γνῶθι σαυτόν» ἄλλος τε, εἶναι παλαιὸ ρητό, ποὺ ἔχει ἀναγνωρισθῆ ἀπόλυτα.

Δὲν εἶναι ὅμως εὔκολο πρᾶγμα νὰ γνωρίσῃ κανεὶς τὸν ἑαυτόν του. Θὰ σᾶς βοηθήσουμε μεῖς. Φανταζόμεθα ἐξ διαφορετικὲς καταστάσεις στὶς ὁποῖες μπορεῖ νὰ βρεθῆ μιὰ γυναίκα. Πάρτε ἕνα χαρτὶ καὶ σημειῶστε μὲ τὸ μολύβι σας τὸν ἀριθμὸ ποὺ ἀντιστοιχεῖ σὲ κεῖνο ποὺ θὰ κάνατε σεῖς σὲ κάθε περίπτωσι. Π. χ., στὴν περίπτωσι ποὺ γάνει ὁ σύζυγός σας τὴν θέσι του, ξεσπᾶτε σὲ δάκρυα κι' ἐκεῖνος σᾶς παρηγορεῖ. Σημειῶστε τότε τὸν ἀριθμὸ 2, ποὺ ἀντιστοιχεῖ σ' αὐτὴν τὴν ἀντίδρασι. "Η στὴν περίπτωσι ποὺ σᾶς ἐγκαταλείπει ὁ μνηστήρ σας, ἐνθαρρύνετε ἀπὸ πληγωμένη φιλοτιμία τὸν πρῶτον τυχόντα νὰ σᾶς φλερτάρῃ. Σημειώνετε τότε τὸν ἀριθμὸ 4. Κάθε ἀριθμὸς ἔχει καὶ τὴν σημασία του: δείχνει τὶ χαρακτῆρα ἔχετε. Ἀλλὰ τί συμπεράσματα θὰ βγάλετε ἀπὸ τοὺς ἀριθμούς, θὰ τὸ ἰδῆτε στὸ τέλος τοῦ παρόντος. Προηγουμένως, ὅπως εἴπαμε, σημειῶστε σ' ἕνα φύλλο χαρτὶ τὸν ἀριθμὸ τῆς ἀντιδράσεως ποὺ θὰ κάνατε ἄν βρισκόσασστε σὲ κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς ἑξ καταστάσεις ποὺ ἀναφέρομε.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΣΑΣ ΧΑΝΕΙ ΤΗ ΘΕΣΙ ΤΟΥ

1. Λέτε: «Εἶμαι εὐχαριστημένη ποὺ δὲν θᾶσαι πειὰ σ' αὐτὴν τὴν τρύπα. Καὶ θὰ βρῆς κάτι πολὺ καλλίτερο».
2. Ξεσπᾶτε σὲ δάκρυα καὶ εἶναι ἐκεῖνος ποὺ σᾶς παρηγορεῖ.
3. Βάζετε στὸ ντουλάπι, γιὰ νὰ τὸ κρατήσετε γιὰ αὔριο, τὸ ψωμὶ ποὺ εἴχατε ἐτοιμάσει γιὰ τὸ βράδυ.
4. Τοῦ λέτε: «Ὅλα αὐτὰ δὲν θὰ συνέβαιναν, ἄν εἴχες ἀκούσει τὶς συμβουλές μου».
5. Ὀργανώνετε ἀμέσως ἕνα σχέδιο μάγης, καὶ μὲ τὸ τηλέφωνο στὸ χέρι συμβουλεύεσθε τοὺς φίλους σας.
6. Σκέπτεσθε νὰ φύγετε γιὰ τὴν Ταΐτί, ὅπου ἡ ζωὴ δὲν στοιγίζει τίποτα κι' ὅπου φυτρώνει τὸ ἀρτόδενδρο».

Ο ΜΝΗΣΤΗΡ ΣΑΣ ΣΑΣ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΠΕΙ

1. Σκέπτεσθε: «"Εχασα ἕνα, βρίσκω δέκα».
2. Παίρνετε ὑπνωτικά.
3. Ρωτᾶτε ἄν πρέπει νὰ τοῦ ἐπιστρέψετε τὰ κοσμήματα.
4. Ἀπὸ φιλοτιμία, ἐνθαρρύνετε τὸν πρῶτον τυχόντα νὰ σᾶς φλερτάρῃ.
5. Ἀφοῦ ἀρνηθήκατε νὰ παρειρεθῆτε στὸ γάμο τῆς ἐξαδέλφης σας Λουκίας, δέχεσθε ὅταν μάθετε πώς ὁ καβαλιέρος σας ποὺ σᾶς προορίζουν εἶναι ἕνας σπουδαῖος μηγανικός.
6. Δὲν πιστεύετε πειὰ στὸν ἔρωτα. Ἀπαρνεῖσθε τὴν εὐτυχία... γιὰ... πάντα σίγουρα...

Ο ΠΡΟΣΚΕΚΛΗΜΕΝΟΣ ΚΑΝΕΙ ΛΑΘΟΣ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΚΙ' ΕΡΧΕΤΑΙ ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΤΟΝ ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ.

1. Λέτε: «Εἰκ, θὰ πᾶμε στὸ ἑστιατόριο, αὐτὸ θὰ εἶναι πιὸ διασκεδαστικό».
2. Εἴσθε τόσο εὐχαριστημένη ποὺ βλέπετε τὸν ἀγαπητὸ αὐτὸν φίλο, ποὺ ξεγνᾶτε τὴν ἀκαταστασία ποὺ ἡ ἐξαφνική του ἐμφάνισις μπορεῖ νὰ ἐπιφέρῃ.
3. Σκέπτεσθε: «Εὐγένεια ποὺ σοῦ τὴν ἔχει!».
4. Ἀφοῦ φερθῆκατε καλὰ στὸν προσκεκλημένο, κάνετε μιὰ σκηνὴ στὸν σύζυγόν σας ἐπιρρίπτοντας σ' αὐτὸν τὸ λάθος».
5. Χωρὶς φασαρίες, προετοιμάζετε γοργὰ ἕνα πρόχειρο δεῖπνο.
6. Κτίζετε σ' αὐτὴ τὴν σύγχυσι ἕνα μυθιστόρημα. "Ἐγκετε ἀκούσει νὰ λένε: «Οἱ ἐρωτευμένοι ξεγνοῦν τὶς ἡμερομηνίες...».

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΣΑΣ ΦΕΥΓΕΙ ΣΕ ΤΑΞΕΙΔΙ!

1. Σκέπτεσθε κιόλας τὴ χαρὰ τῆς ἐπιστροφῆς.
2. Γυρίζοντας δακρυσμένη ἀπ' τὸ σταθμὸ, ἀρχίζετε κιόλας νὰ τοῦ γράφετε.
3. Πηγαίνετε νὰ κατοικήσετε σ τὸ σπίτι τῆς μητέρας σας.
4. Λέτε: «Ἐπὶ τέλους θἄχω τὸ μπάνιο γιὰ μένα, ὁλόκληρο γιὰ μένα».
5. Ἐπωφελεῖσθε γιὰ νὰ βάλετε τ ἄξι στὸ γραφεῖο του.
6. Σκυμμένη στὸ χαρτὶ κάνετε τρελλὲς ὑποθέσεις γιὰ τοὺς τόπους ποὺ περνάει.

ΚΕΡΔΙΖΕΤΕ ΣΤΟ ΛΑΧΕΙΟ

1. Κάνετε χρῆ.
2. Σκέπτεσθε: «Κρῖμα, ἐκεῖνος δὲν θὰ τολμήσῃ ἴσως πειὰ νὰ ἐκδηλωθῆ».
3. Μιλᾶτε λιγώτερο ἀπὸ συνήθω, ἀρχίζετε νὰ φοβεῖσθε τοὺς φίλους σας.

4. Ζηλεύετε ἐκεῖνον ποὺ κέρδισε τὰ τρία ἑκατομμύρια.
5. Προσφέρετε μικροπράγματα στὸν ἑαυτόν σας, καὶ ἐξασφαλίζετε τὰ γηρατειά σας μὲ ἀσφαλεῖς τοποθετήσεις τῶν χρημάτων σας.
6. Ἀφοῦ σκεφθῆκατε νὰ ἀγοράσετε ἕνα ἀεροπλάνο ἢ ἕνα γιῶτ καὶ νὰ κάνετε τὸ γύρο τοῦ κόσμου, ἐγκαταλείπετε αὐτὲς τὶς ἰδέες καὶ ἀγοράζετε τὸ παλιό, οἰκογενειακό σπίτι, ἐλεῖ κάτω, στὴν ἄκρη τοῦ μικροῦ ποταμοῦ.

ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΠΟΛΛΑ ΕΤΗ ΜΟΝΑΞΙΑΣ ΣΑΣ ΖΗΤΟΥΝ ΕΙΣ ΓΑΜΟΝ

1. Σκέπτεσθε: «Εἶναι περίεργο, ἀλλὰ λιγάκι φαλλάκρα δίνει ἀριστοκρατικὴν ἐμφάνισι».
2. Εὔγεσθε κιόλας ν' ἀρρωστήσῃ ἐκεῖνος γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ τὸν νοσηλεύσετε.
3. Παίρνετε πληροφορίες σχετικὰ μὲ τὰ συμβόλαια τοῦ γάμου.
4. Δίνετε νὰ καταλάβῃ στὴν ἀγαπητή σας φίλη Ἀντωνία, πώς δὲν εἶναι πειὰ ἀρκετὰ νέα γιὰ νὰ παρουσιασθῆ ὡς δεσποινὶς ἐπὶ τῶν τιμῶν.
5. Ρωτᾶτε τὸν μνηστῆρα σας ἄν κοιμᾶται μὲ ἀνοικτὸ παράθυρο κι' ἄν ἀγαπᾶ τὰ παιδιά.
6. Ἡ πραγματικότης σᾶς φαίνεται ἀνώτερη ἀπὸ τὰ ὄνειρά σας καὶ διστάζετε νὰ πιστέψετε στὴν εὐτυχία.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Κυττάξετε τώρα τὸ φύλλον ἐπάνω στὸ ὁποῖον ἐγράψατε τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ ἀντιστοιχοῦν σ' ἐκεῖνο ποὺ θὰ κάνατε σὲ κάθε κατάστασι.

Προσέξατε! "Οπως εἴπαμε, κάθε ἀριθμὸς ἔχει καὶ τὴν δική του σημασία.

Οἱ ἀριθμοὶ 1 σημαίνουν αἰσιοδοξία.
Οἱ ἀριθμοὶ 2 αἰσθηματικότητα.
Οἱ ἀριθμοὶ 3 φρόνησι.
Οἱ ἀριθμοὶ 4 κακὸ χαρακτῆρα, ἀκόμη καὶ κακεντρέγεια.
Οἱ ἀριθμοὶ 5 πρακτικὸ πνεῦμα.
Οἱ ἀριθμοὶ 6 ρωμαντισμό.

Προσέξετε τώρα. Εἴσαστε ἰσορροπημένοι, ἄν στὸ χαρτάκι ποὺ ἐγράψατε, βρίσκετε διαφορετικοὺς ἀριθμοὺς, γιατὶ αὐτὸ δείχνει πώς οἱ ἀντιδράσεις δὲν εἶναι σ' ὅλες τὶς καταστάσεις οἱ ἴδιες, ἀλλὰ ποικίλλουν ἀναλόγως ἑκάστης καταστάσεως.

"Αν στὸ χαρτάκι βρίσκετε πάντα τὸν ἴδιο ἀριθμὸ καὶ στὶς ἑξ καταστάσεις, τότε φυλαχτῆτε!

"Αν βρίσκετε ὅλο 1, αὐτὸ σημαίνει ὅτι πολλὴ αἰσιοδοξία θὰ σᾶς ἐμποδίσῃ νὰ ἰδῆτε καταματα τὶς δυσκολίες τῆς ζωῆς καὶ νὰ ἀγωνισθῆτε ὅταν χρειάζεται.

"Αν βρίσκετε ὅλο 2, εἴσθε ὑπερβολικὰ αἰσθηματικὴ καὶ πρέπει νὰ προσπαθῆτε νὰ παίρνετε τὰ πράγματα λιγώτερο κατάκαρδα κι' ἔτσι νὰ προφυλάξετε τὸν ἑαυτόν σας ἀπὸ τὶς πολλὲς στενοχώριες ποὺ σᾶς ἐκθέτει ἡ τρυφερή σας καρδιά.

"Αν βρίσκετε ὅλο 3, αὐτὸ δείχνει πώς εἴσαστε ὅλο φρόνησι. Ἀλλὰ μὴ φοβόσαστε νὰ χάσετε κάπου - κάπου τὴν αὐτοκυριαρχία σας.

"Αν βρίσκετε ὅλο 4, τότε φίλη μου, εἴσαστε σὲ κακὸ δρόμο. Ἀγωνισθῆτε κατὰ τοῦ ἐγωϊσμοῦ σας, γιατὶ ἀλλοιώτικα ἡ σκληρότης σας θὰ ἀποκαρύψῃ ὅλους ἀπὸ κοντά σας.

"Αν βρίσκετε ὅλο 5, αὐτὸ δείχνει πώς ἔχετε καλὰ προσόντα. Μὴν περιφρονεῖτε ὅμως καὶ τὴν φαντασία ποὺ στολίζει τὴν ζωή.

"Αν βρίσκετε ὅλο 6, χίλιοι κίνδυνοι σᾶς ἀπειλοῦν ἄν ἐξακολουθήσετε νὰ ἀφήνετε ἀχαλίνωτη τὴν φαντασία σας. Συνεθίσατε νὰ κρίνετε ψύχραιμα καὶ μὴν παίρνετε ἀποφάσεις παρὰ ἀφοῦ συμβουλευθῆτε τὴν λογική.

"Αν δὲν βρίσκετε παρὰ 1, 2 καὶ 6 τότε εἶναι

ΤΑ ΔΥΣΟΦΡΕΣΤΑ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

ΟΤΑΝ ΤΑ ΦΙΛΜ ΑΠΑΙΤΟΥΝ ΓΡΟΝΘΟΚΟΠΗΜΑΤΑ...

ΤΙ ΛΕΓΕΙ Η ΚΑΡΟΛ ΛΟΜΠΑΡ ΚΑΙ Ο ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΑΡΣ

Ξύλο μὲ τὸ στανιό.— Οἱ μαχητικὲς διαθέσεις τῶν ἤθοποι ῶν τοῦ Χόλλυγουντ, ὅταν οἱ σκηνὲς ἀπαιτοῦν μαλλιοτραβηγμα.— Νομίζετε πῶς βγαίνουν κερδισμένες οἱ γυναῖκες;— Ἡ Καρὸλ Λομπὰρ δηλώνει πῶς εἶναι ἀδικημένες.— Καὶ ὁ Φρεντερὶκ Μὰρς ἀπολογεῖται... καὶ ἐπιτίθεται!

Δὲν εἶνε εὔκολο νὰ τὰ ἄξῃς πάντετε μὲ μιὰ γυναῖκα...

ΕΙΜΑΙ ἡ πιὸ φιλήσυχη καὶ φιλειρηνικὴ γυναῖκα καὶ ὅμως ἀπεφάσισα πιὰ νὰ ἐπαναστατήσω, ναί, νὰ σηκώσω ψηλὰ τὴ σημαία τῆς ἐπαναστάσεως, ἕως ὅτου καταγνησθοῦν καὶ ἱκανοποιηθοῦν πλήρως τὰ δίκαια αἰτήματά μου. "Ας τρέμῃ καὶ ὁ τελευταῖος στυλοβάτης τοῦ Χόλλυγουντ ! Γιατὶ δὲν μπορῶ πιὰ νὰ ἐπιτρέψω τὶς ἀδικίες ποὺ ὑφίστατται τὸ καύμένο τὸ φύλο μου.

Κυττάξετε, γιὰ νὰ μπῆτε στὸ νόημα, τὸ τελευταῖο μου φίλμ : ἡ Εὔθυμη ποὺ αὐτοκτονεῖ... Μέσα στὴν χαριτωμένη καὶ τρελλὴ αὐτὴ κωμῳδία θὰ δῆτε μιὰ σκηνὴ ποὺ κρατεῖ 6 λεπτὰ στὴν ὀθόνη, καὶ ποὺ ὁ Φρέντερικ Μὰρς κι' ἐγὼ μαλλιοτραβιόμαστε κυριολεκτικῶς. Γροθιὲς, ξυλιὲς, μπατσιὲς, κλωτσιὲς, πέφτουνε βροχὴ ἕως ὅτου πέφτω κι' ἐγὼ κάτω στὸ πάτωμα. Ἀκόμη καὶ οἱ σκηνοθέτες τρομάζουν ἐμπρὸς στὸ ρεαλισμὸ τῶν ἔντονων αὐτῶν χειρονομιῶν. Σᾶς βεβαιῶ πῶς αὐτὴ ἡ στιγμὴ ὑπῆρξε ἡ πιὸ δύσκολη σὲ ὁλόκληρη τὴν τελευταία κινηματογραφική μου καρριέρα.

Θέλετε νὰ μάθετε γιατὶ παραπονιέμαι ; Νὰ σᾶς τὸ πῶ : "Αν καὶ σωματικὰ εἶμαι πολὺ πιὸ λεπτὴ ἀπὸ τὸν ἀγαπητό μου «παρτενέρ», ἂν καὶ ἔχω πολὺ λίγο μπδ, αὐτοῦ τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ δώσῃ 86 χτυπήματα περισσότερα ἀπὸ μένα, 86 γροθιὲς ποὺ μοὐχόντανε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἐπάνω στὸ φτωχό κορμί μου. Γιὰ κάθε δικό μου χτύπημα αὐτὸς εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ δίνῃ δυό. Ἐγὼ ἔπρεπε νὰ πέσω στὴ γῆ κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι τοὐλαχιστον 38 φορὲς, ἐνῶ ὁ Φρέντυ σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς σκηνῆς κυλᾶ μόνο τέσσερες φορές. Εἴκοσι δύο φορες σπάζω τὸ κεφάλι μου στὴ γῆ, ἐνῶ ἐκεῖνος μιὰ καὶ μετὰ βίας. Καταλαβαίνετε λοιπόν ; Ἐδῶ δὲν πρόκειται περὶ τυφλῆς ἁπλῶς δικαιοσύνης, ἀλλὰ περὶ πασγούσης ἐκ στραβισμοῦ.

"Ολη τὴν εὐθύνη τὴν δίνω στοὺς μισογύνες Μπὲν Χὲτ καὶ Μπὶλ Βέλμαν ποὺ κι' οἱ δυὸ ὑποστηρίζουν σώνει καὶ καλὰ ὅτι ἡ σκηνὴ γίνεται πολὺ κωμικώτερη ὅταν τὶς τρώει ἡ γυναῖκα ! Μαζὺ μὲ τὴν κακία ποὺ τοὺς ἔγω γιὰ τὴν κρίσι τους αὐτὴ, ὑπάρχει ἀνακατεμμένη καὶ κάποια εὐγνωμοσύνη. Χάρις στὰ πειράματα αὐτάξεγω γίνει σπουδαία στὴν ἄμυνα καὶ στὴν ἐπίθεσι, κι' ἀλλοίμονο στὸν ἄνδρα ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ἐμπλακῆ στ' ἀστεῖα καὶ στὰ σοβαρὰ μαζύ μου, καμμία ἀποφράδα ἡμέρα... "Ας εἶναι προειδοποιημένοι !

Εὐτυχῶς ποὺ τὸν καιρὸ ποὺ γυρίζαμε τὸ φίλμ : «Εὔθυμη ποὺ αὐτοκτονεῖ», εἶχα ἀρχίσει μερικὰ μαθήματα τοῦ μπδ.

Γιὰ θυμηθῆτε καὶ τὸ ἄλλο φίλμ : «"Οταν ἡ γυναῖκα θέλει». Βγῆκα μὲ τὸ μάτι μαυρισμένο, ἐξ αἰτίας μιᾶς πιὸ ρεαλιστικῆς κινήσεως τοῦ Φόστερ. Καὶ ἔκτοτε ὅταν τὸν συναντήσω, τὸν ἄνθρωπο αὐτόν, τὸ μάτι μου ἀναπηδᾶ καὶ κλείνει ἄθελά μου !

Μήπως Λίγα ἤταν τὰ παθήματά μου στὸ ἔργο : «"Ο Γκόντφρεϊ ὁ ἄνδρας μου ;» "Επρεπε νὰ εἶμαι ἐπὶ ὥρα βουτιγμένη μέσα σὲ 40 λίτρες παγωμένο νερὸ, γιατὶ γίνεται μιὰ σκηνὴ στὸ ντοὺς, σκηνὴ ποὺ δὲν μπορῶ ἀκόμη νὰ τὴν λησμονήσω. Δόξα νὰ ἔχῃ ὁ Μεγαλοδύναμος ποὺ δὲν συναχώνοιαι εὔκολα !

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὲς τὶς σκηνὲς, θυμᾶμαι μὲ πόνο ἱερὸ ἡ μάλλον τοῦ ἱεροῦ μου ὀστοῦ μιὰ σκηνὴ μὲ τὸν Μπίντυ Κρόσμπυ. "Επρεπε νὰ τοῦ ξεφύγω κι' ἔτερχα. Ὁ Κρόσμπυ ὤφειλε νὰ μ' ἁρπάξῃ καὶ θεώρησε καλὸ νὰ μὲ πιάσῃ ἀπὸ τὰ πόδια καὶ μποῦμ νὰ μὲ πετάξῃ θορυβωδῶν στὴ γῆ σέρνοντάς με κατὰ' ὅλο τὸ μῆκος τοῦ δωματίου.

Καὶ μήπως λίγα μαθήματα μοῦ ἔδωσε ὁ Τζὼν Μπάουμοο στὸν «Εἰκοστὸ αἰῶνα» καὶ στὴν «Ἀρετὴ» ;

Ἀλλὰ τί νὰ σᾶς πῶ, ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι τίποτα ἐμπρὸς στὴν τελευταία μου ταπείνωσι. Ἐὰν ἐξακολουθήσει αὐτὴ ἡ ἐγωϊστικὴ ἀνδρικὴ νοοτροπίς, μὲ τὰ νέα γρωματιστὰ φίλμ ποὺ γίνονται τώρα, θὰ μὲ δῆτε νὰ ἔγω ὅλα τὰ γρώματα τῆς "Ιριδος ἐπάνω στὸ φτωχό μου σῶμα.

"Ας τὸ ξέρει ὁ Φρεντερὶκ Μὰρς πῶς ὅσο κοατοῦν οἱ μελανιές μου τόσο νὰ μὲ φοβᾶται. Τὰ μαθήματα ποὺ μοὐδωσε δὲν θὰ πῶνε χαμένα...

ΚΑΡΟΛ ΛΟΜΠΑΡ

ΤΟΝ ΛΟΓΟ ΕΧΕΙ Ο ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΑΡΣ

Κύριοι,

Μὴν πιστέψετε πῶς ὁ δρόμος τῆς ἐπιτυχίας σὲ μιὰ σκηνὴ γρονθοκοπημάτων μὲ μιὰ γυναῖκα, εἶναι εὔκολος καὶ αὐθόρμητος. Γιὰ νὰ χτυπήσῃς μιὰ γυναῖκα πρέπει νὰ ἔ[illegible] ὑπομονὴ, τάκτ, μῦς, καλοὺς τρόπους καὶ γεφὰ μπράτσα. Δὲν εἶναι ἔργο ποὺ μπορεῖ νὰ τὸ φέρῃ σὲ πέρας ὁ καθεὶς. Πρέπει νὰ ἔχῃ καλὰ ἐξασκηθῆ, Κύριοι, πιστέψετέ με τὸν δυστυχῆ.

Στὸ τελευταῖο μου ἔργο : «Εὔθυμη στὴν αὐτοκτονία» μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ πιστοποιήσω τὰ ὅσα σᾶς λέω. Στὸ φίλμ αὐτὸ εἶχα τὴν εὐχαρίστησι νὰ ξυλίσω τὴν Μὶς Καρὸλ Λομπάρ. Θὰ ἤθελα δὲ νὰ σᾶς πῶ ἐν παρόδῳ, πῶς εἶναι πολὺ πιὸ ὑγιεινὸ νὰ κακοποιῆς ἕνα ὡραῖο μουτράκι, παρὰ ἕνα ἄσχημο. Θὰ τολμοῦσα μάλιστα νὰ σᾶς πῶ, πῶς ὅσο πιὸ ὡραῖο εἶναι τὸ πρόσωπο, τόσο πιὸ εὐγάριστη εἶναι ἡ συγκίνησι ποὺ συνοδεύει τὶς γροθιές.

Καὶ γιὰ νὰ ἀποθαρρύνω μερικοὺς ποὺ ὑπογωροῦν ἐμπρὸς στὶς δυσκολίες ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς δώσω μερικὰ σημεῖα τῆς πείρας μου. Σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ ἑνὸς λόγῳ ἔργου γρειαζόντανε νὰ καταφέρω μιὰ γρεθιὰ καταπρόσωπο στὴ Λομπάρ καὶ γιὰ τὴν πετάξω ξερὴ στὴ γῆ. Χρειάστηκε λοιπὸν γιὰ νὰ πετύχῃ αὐτὸ νὰ κάνωμε ἐπὶ τρεῖς ὧρες πούβα. "Οταν ἡ σκηνὴ ἔγινε τέλεια, εἶχε πιὰ μεσημεριάσει καὶ μᾶς δώσανε μισὴ ὧρα καιρὸ νὰ φᾶμε καὶ νὰ ἀποκτήσωμε δυνάμεις γιὰ νέον ἀγῶνα.

Κύριοι, ἀδελφοί μου, δὲν ξέρω ἂν στὴ ζωή σας σᾶς συνέθηκε νὰρθῆτε στὰ γέρια μὲ τὴν γυναῖκα σας, πάντος ἐγὼ σᾶς λέω ὅτι τὸ πράγμα εἶναι ἀκόμη πιὸ ἐπικίνδυνο, ὅταν τοιγύρω ὑπάρχουν σκεύη τὰ ὁποῖα εὔκολα μποροῦν νὰ σᾶς ἔρθουν στὸ κεφάλι ἂν τὸ χτύπημά σας δὲν εἶναι ἀκαριαῖο.

Ὁπωσδήποτε ἀπὸ τὴν μικρὴ αὐτὴ πρόβα μας ἔχω ἐξαγάγει τὴν ἑξῆς στατιστική : Ἡ Δεσποινὶς Λομπὰρ μὲ χτύπησε 1.463 φορὲς μὲ τὰ δυὸ της χέρια, ἐνῷ ἐγὼ δὲν προφτασα νὰ δώσω πάνω ἀπὸ 1.034. Κατὰ τὸ διάστημα τῶν δεκαμίσι, ἔπεσε 38 φορὲς κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι, 13 φορὲς μέσα σ' ἕνα καλάθι καὶ 22 φορὲς κυλίστηκε στὰ γώματα. "Οσο γιὰ μένα σκουντούφλισα 23 φορὲς χωρὶς νὰ πέσω. "Υστερα ἀπὸ ὁχτὼ ὧρες ξυλοκόπημα τῆς ἔδωσα μιὰ γενναία καὶ τελείωσε ἡ δουλειά.

"Αν ὑπάρχουν ἀκόμη ἄνθρωποι ποὺ πιστεύουν πῶς στὸν Κινηματογράφο χτυπιόμαστε στὰ ψέμματα, ἂς ἀκούσουν καὶ τοῦτο ἐδῶ : Μετὰ τὶς δοκιμὲς αὐτὲς χρειάστηκε ἐπὶ ὧρες νὰ βάζουν τόσο στὴν Καρὸλ, ὅσο καὶ σὲ μένα γωμένες κομπρέσσες. "Οσο γιὰ τὸν Βέλμαν τὸν σκηνοθέτη, ὁ ὁποῖος δὲν πληγώθηκε, βέβαια, γρειάσθηκε νὰ τὸν μεταφέρουν τὸ βράδυ σπίτι του μὲ φορεῖο, τόσο εἶχε κουσαστεῖ μὲ τὸ νὰ μᾶς δείχνῃ πῶς νὰ βαροῦμε !

□□□

Γιὰ νὰ συμπεράνω θὰ ἤθελα νὰ πῶ πῶς τὸ νὰ ξυλίσῃς μιὰ κυρία στὰ σοβαστά, χωρὶς νὰ φανῆς καὶ γοντοὸς δὲν εἶναι εὔκολη δουλειά. Πρῶτον γρειάζεται ἐξάσκησι, πολὺ ἐξάσκησι. Κι' ἂν δὲν ἔχετε σύζυγο, τότε θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξασκηθῆτε ἐπάνω σὲ κανένα μαννεκέν. "Α, δὲν ξέρετε τὶ δύσκολη ποὺ εἶναι νὰ σταθῆ ἡ γυναῖκα νὰ τῆς φάῃ ! Ἐννέα στὶς δέκα φορὲς ἀποτυγαίνετε, γιατὶ εἶναι ζωηρὴ καὶ πεταχτὴ σὰν λιστιγέινα.

Γι' αὐτὸ μόλις τὴν βρῆτε σὲ θέσι ποὺ νὰ μὴν σᾶς ξεφεύγῃ, γόπ, πρέπει νὰ τῆς τὴν καταφέρετε χωρὶς λεπτότητα καὶ δισταγμό.

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΑΡΣ

ΦΑΡΙΝΤΑ Η ΜΟΝΑΔΙΚΗ

Ἡ πρώτη φωτογραφία τῆς νεαρᾶς βασιλίσσης τῆς Αἰγύπτου Φαριντας μετὰ τοὺς γάμους της. Ἡ Φαριντα ἔχει γινει τὸ ἰνδάλμα τοῦ Αἰγυπτιακοῦ λαοῦ.

ΤΙΠΟΤΕ ΔΕΝ ΑΝΘΙΣΤΑΤΑΙ...

ΣΤΗ ΔΥΝΑΜΙ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΟΣ...

Τι ἦσαν προηγουμένως καὶ τὶ κατώρθωσαν νὰ γίνουν διάσημοι ἄνδρες τῆς ἐποχῆς μας

Ἡ Ἑλένη Μπουσὲ, ποὺ ἔγινε ἀεροπέρος, ὑπερνικήσασα τεράστια ἐμπόδια μὲ τὴν θέλησίν της.

ΕΝΑ ΑΠΟ τὰ ἀξιώματα ποὺ ἐφαρμοζονται εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχήν, εἶναι καὶ τὸ ὅτι ἐπιτυγχάνει κανεὶς εἰς τὴν ζοῆν του ὅταν κατορθώσῃ νὰ ἐπιβάλῃ τὴν προσωπικότητά του. Φυσικά, τὸ ἰδιο συνέβαινε καὶ εἰς κάθε ἐποχήν. Ἀλλὰ στὴ σημερινή, ποὺ ὁ ἀγὼν τῆς ζωῆς εἶναι ὑπερ ποτε τραχὺς καὶ σκληρός, ἰσχύει ἀκόμη περισσότερον ὁ κανὼν αὐτός. Βλέπουμε ἄνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἀνεβαίνουν στὰ πιὸ ὑψηλὰ σημεῖα καὶ ἀγκαλιάζουν τὴν πιὸ θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία, ἐνῷ οἱ συνθῆκες, ὑπὸ τὶς ὁποῖες γεννήθηκαν, δὲν φαινόταν νὰ εἶναι διόλου εὐνοϊκὲς γιὰ τὴν εὐδοκίμησή τους. Καὶ ὅμως... Μὲ μιὰ ἰσχυρὰ προσωπικότητα, μὲ ἐπιμονὴ καὶ θέλησι κατορθώνουν νὰ ἀνεβοῦν ψηλά. Καὶ τὸ πιὸ παράδοξο εἶναι, ὅτι πολλὲς φορὲς οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἀρχίζουν μὲ ἕνα ἐπάγγελμα, ποὺ οὔτε τοὺς ταιριάζει, οὔτε καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς φέρῃ στὴν ἐπιτυχία. "Ερχεται ὅμως ἡ στιγμὴ ποὺ ἐγκαταλείπουν τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ καὶ βρίσκουν τὸν ἀληθινό τους δρόμο, ποὺ θὰ τοὺς ὁδηγήσῃ στὴ δόξα...

Πόσοι σήμερα γνωστοὶ καλλιτέχναι, διανοούμενοι, ἐπιστήμονες, δὲν ἦσαν μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν στὴν ἀφάνεια καὶ σήμερα εἶναι παγκοσμίως γνωστοί; "Ασεμοι... Δὲν θὰ ἦταν χωρὶς ἐνδιαφέρον νὰ ἰδοῦμε ἀπὸ κοντὰ μερικοὺς ἀπ' αὐτούς...

Ο ΖΑΝ ΣΑΡΚΩ

Σ' ἕνα σπίτι τοῦ Νεϊγύ, στὰ 1880. "Ενα παιδάκι σκυμμένο πάνω στὸν γεωγραφικὸν ἄτλαντα, ἀκούει μὲ προσοχὴ τὸν πατέρα του. Ὀνομάζεται Ἰωάννης Σαρκώ.

— Καὶ τί εἶναι ὅλα αὐτὰ τὰ ἄσπρα; ρωτᾶ.

— Αὐτὰ σημαίνουν: γῆ ἀνεξερεύνητος. Κατοικεῖς ἐως τώρα δὲν πάτησε τὸ πόδι του ἐκεῖ.

Ὁ πατέρας μιλεῖ μὲ σιγανή, μαλακὴ φωνή. Εἶναι ὁ καθηγητὴς Ζὰν-Μπατὶστ Σαρκώ. Ρωτᾶ τὸ γυιό του:

— Τί θὰ γίνῃς ἀργότερα, Ζάν;

— Ἀργότερα;

— Ναί, ἀργότερα, ὅταν τελειώσῃς τὸ σχολεῖο.

— Μά... γιατρὸς σὰν καὶ σένα, μπαμπᾶ...

♣

Ἀργότερα... ὅταν ὁ Σαρκὼ δὲν βρίσκεται πιὰ στὸ σχολεῖο. Εἶναι 23 ἐτῶν, ὅταν γίνεται δεκτὸς ὡς ἐσωτερικὸς ἰατρὸς σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ νοσοκομεῖα τῶν Παρισίων. Νά τον, ντυμένος μὲ τὴν λευκὴ μπλούζα ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ πατέρα του, τοῦ μεγάλου ἀναμορφωτοῦ τῆς ψυχιατρικῆς. Δὲν τὸν φωνάζει πιὰ «μπαμπά», ἀλλὰ «κύριε καθηγητά». Καὶ δὲν μελετᾶ τώρα τὶς ἀπέραντες ἐντάσεις τοῦ πλανήτου μας πάνω στὸν ἄτλαντα, ἀλλὰ σκύβει πάνω ἀπὸ τὸ μικροσκόπιο, καὶ ἀντὶ γιὰ τὶς μακρινὲς ἀκτές, ἐξερευνᾶ τὰ μυστήρια τῆς ψυχῆς καὶ τῆς ζωῆς. Πρὶν ἀπὸ τὸ μεγάλο ταξεῖδι στοὺς Πόλους, ἐπιχειρεῖ τὸ ταξεῖδι μέσα στὸν ἴδιο τὸν ἄνθρώπο. Καὶ ἔπειτα, αἰφνιδίως μιὰ μέρα, μπροστὰ σ' ἕνα ἐντυφεῖον ὅπου κολυμποῦν ψάρια ποὺ φοσφορίζουν, ξιπνᾶ μέσα του ἡ συνείδησις τοῦ παιδιοῦ τοῦ ἀτλαντα... Καὶ ὁ Σαρκὼ φεύγει γιὰ τὸν Πόλο...

♣

Θυμᾶσθε βέβαια τὸ «Πουρκουὰ-πᾶ». Ἕνα σκάφος σαράντα μέτρων μήκους, ποὺ ἐπὶ εἴκοσι χρόνια πάλαιψε μὲ τοὺς πάγους καὶ μὲ τοὺς ὀγκοπάγους. Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πάνω στὴ γέφυρά του μὲ τὰ γαλανὰ μάτια, μὲ τὰ ψαρὰ γένεια; Ὁ δόκτωρ Σαρκώ. Περιμένει νὰ ἰδῇ τὰ σύγνεφα στὸν ἀέρα νὰ διαλύωνται. Εἶναι ἡ τετάρτη φορὰ ποὺ ἔδαλαν πλώρη πρὸς τὸ Βόρειον Ἀκρωτήριον.

Ἀγαποῦσε τὸ ταράδι του. Εἶχε πῆ ὅτι θὰ ζοῦσε ὅσο κι' αὐτό. Καταλάβαινε ἄραγε, ὅτι μιὰ μέρα, ἐνῷ διέσχιζε τοὺς πάγους θὰ ἐνοιωθε κάτι νὰ τρίζῃ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του; Τὸ «Πουρκουὰ-Πᾶ;» κατεθυθίσθη καὶ μαζί του ὅλο τὸ πλήρωμα καὶ ὁ καθηγητὴς Σαρκώ... "Ολοι τους μέσα στὸν ἀκεανὸ τῆς δόξης.

Η ΣΑΡΑ ΤΣΩΡΤΣΙΛΛ

Τὰ πρωϊνὰ εἶναι χρυσά, οἱ νύχτες γαλάζιες τὰ ἀπογεύματα πράσινα, στὸ κτῆμα ἐκεῖνο τοῦ Κέντ, μὲ τὶς ἀγελάδες του, τὰ ποτάμια του, τὰ λιβάδια καὶ τὰ σύννεφα.

—Σάρα, ξύπνα λοιπόν!

Ἡ μικροῦλα διακόπτει τὸ ὄνειρό της. Τὰ ἄλλα της ἀδέλφια, ἡ Λιάνα καὶ ὁ Ροδόλφος, κοιμοῦνται ἀκόμη. Κατεβαίνουν στὸ ὑπόγειο. Τὸ ἴδιο παιχνίδι πάλι... Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ πολὺ λίγο νοιάζονται γιὰ τὸν πόλεμο. Ἡ λέξις «Ζέππελιν» δὲν φιγουράρει στὸ λεξιλόγιό τον. Περνοῦν ἤσυχα τὸν καιρὸ των καὶ περιμένουν πότε θὰ γυρίσῃ ὁ μπαμπᾶς. Ὁ μπαμπᾶς εἶναι ὁ Οὐίνστων Τσῶρτσιλλ, ἕνας μεγάλος πολιτικὸς τῆς Ἀγγλίας, ἀλλὰ γιὰ τὴν Σάρα, τὴν Λιάνα καὶ τὸν Ροδόλφο εἶναι μόνον ὁ μπαμπᾶς...

Ὁ πόλεμος τελειώνει. Ἡ Σάρα εἶναι σχεδὸν πιὰ μεγάλη. Εἶναι πιὰ χαριτωμένη κοπέλλα. Μιὰ μέρα ἡ κουδεγάντα της μπαίνοντας μέσα στὴν κάμαρα, τὴν βλέπει νὰ χορεύῃ μισόγυμνη.

— Ὦ! δεσποινίς, τί κάνετε αὐτοῦ;

— Ἀγαπητή μου, θέλω νὰ γίνω «γκέρλ».

«Γκέρλ»! Αὐτὸ τὸ κορασάκι ποὺ ἔως χθὲς ἔπαιζε καὶ ἔπαιρνε τούμπες! Καὶ ὅμως δὲν γίνεται κανεὶς παρὰ ὅ,τι δὲν εἶναι. Καὶ ἡ μικρὴ Σάρα ἔχει θέλησιν.

Δὲν εἶναι πολὺς καιρός, ποὺ ἡ Σάρα Τσῶρτσιλλ ἐνεφανίσθη ὡς χορεύτρια σ' ἕνα μεγάλο θέατρο τῆς Βοστώνης. Χορεύει περίφημα. Πραγματοποιεῖ τὰ ὀνειρά της... Τῇ βραδιὰ ἐκείνῃ μόλις βγαίνει ἀπὸ τὴ σκηνὴ σταύζει στὸ καμαρίνι της. Ἡ καρδιά της κτυπᾶ δυνατά. Κτυπᾶ τὰ χέρια μὲ χαρά... Τὸ καμαρίνι εἶναι γεμάτο ἄνθη... Σκύβει καὶ βλέπει:

«Γιὰ τὰ γενέθλια τῆς Σάρας.— Ροδόλφος».

«Γιὰ τὰ γενέθλια τῆς Σάρας.— Λιάνα».

«Γιὰ τὰ γενέθλια τῆς Σάρας.— Ὁ μπαμπᾶς».

Ἡ Σάρα Τσῶρτσιλλ εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς προσωπικότητος ἐναντίον ὅλων τῶν προκαταλήψεων τοῦ περιβάλλοντος.

Ὁ περίφημος ἐξερευνητὴς Σαρκώ, ποὺ χωρὶς τὴν δύναμιν τῆς προσωπικότητός του θὰ ἔμενε ἁπλοῦς γιατρός.

Η ΕΛΕΝΗ ΜΠΟΥΣΕ

Μιὰ νέα κοπέλλα μὲ φλογερὰ μάτια. Κολλᾶ τὸ αὐτί της στὰ δένδρα γιὰ ν' ἀκούσῃ τοὺς χυμοὺς ποὺ ἀνεβαίνουν. Στὴν τάξι ζητᾶ πάντα τὴ θέσι ποὺ ὑπάρχει ἥλιος.

— Δεσποινὶς Μπουσὲ!

Ἡ δεσποινὶς Μπουσὲ ἔχει τὸ μυαλό της ἀλλοῦ. Στὴν ἔξοχὴ ἀσφαλῶς. Τί ὡραία ποὺ εἶναι ἡ ἔξοχή. Καὶ πόσο ἡ Ἑλένη ὀνειροπολεῖ... Μιὰ μέρα παίρνει μέσ' τὸν ἥλιο τὸ δρόμο γιὰ τὸ ἀεροδρόμιον τοῦ Μὸν-ντὲ-Μαρσάν. Ἡ ζέστη δὲν τὴν φοβίζει. Οὔτε τὰ χιλιόμετρα, οὔτε ἡ σκόνη. Εἶναι εἴκοσι χρονῶν, καὶ ἡ ζωὴ ξεγελίζει μέσα της. Φθάνει στὸ ἀεροδρόμιο μὲ τὰ μάγουλα κατακόκκινα, μὲ τὸν λαμπὸ ἔφῳ, μὲ τὰ μαλλιὰ ἀνάστατα. Μπροστὰ ἀπὸ τὰ μάτια της περνᾶ ἕνα ἀεροπλάνο καὶ ἀνεβαίνει.

Ρωτᾶ κάποιον μηχανικὸ ποὺ κερνᾶ:

— Εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ ἀνεβῇ κανεὶς ψηλά;

— Ρωτῆστε στὴν Ἀεροδίστη.

♣

Λίγα χρόνια ἀργότερα, μόλις καὶ μετὰ βίας ἀναγνωρίζετε τὴν μικροῦλα ποὺ ἔτρεχε στὰ χωράφια... Φορεῖ τώρα ἕνα πλήρες πέπλινο κοστούμι καὶ αὐτὸ τὴν ἀλλάζει. Ἀλλὰ ποτὲ τὰ μάτια της δὲν ἔδειναν τέτοια λάμψη. Γιατί; Γιατί, ἁπλούστατα, ἡ μικροῦλα ἐπέτυχε μαθήματα κατόρθωμα τὸ ρεκὸρ τῆς ταχύτητος. Διέχασε τὸν ἀέρα μὲ 444 χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Τὸ ἀεροπλάνο της βρίσκεται κοντά της. Τὸ ἀναγιτιγυνεῖται ὁ κόσμος. Εἶναι γεμάτο ἄνθη. Θὰ νομίζετε βέβαια, ὅτι ἡ νεαρὰ ἀεροπόρος εἶναι εὐχαριστημένη. Κάθε ἄλλο. Διότι ἕνα μπνα ἀργότερα τρέχει μὲ 498 χιλιόμετρα καὶ καταρρίπτει τὸ ἴδιο της τὸ ρεκόρ.

Ἡ Ἑλένη Μπουσὲ σποτώθηκε μιὰ βροχερὴ μέρα στὸ δάσος τοῦ Γκιγκνικούρ. Τῆς ἔκαμαν ἕνα ὡραῖο μνημεῖο διακοσμημένο μὲ δυὸ φτερά. Ὁ ἴδιος ὁ πατέρας της πῆγε στὰ ἀποκαλυπτήρια, μὲ τὰ μαλλιὰ κάτασπρα, τυλιγμένος, καὶ διάβασε ἀνάμεσα στὰ δάκρυά του τὰ λόγια ποὺ εἶχαν λαξευθῆ πάνω στὴν πέτρα καὶ ποὺ τὰ εἶχε καθυπογρεύσει ὁ ἴδιος.

Ἡ Ἑλένη Μπουσὲ... Νὰ ἕνα παράδειγμα γυναικείου θάρους...

Πρὶν γίνουν διάσημοι ἦσαν:

Ὁ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ	ἀρχιτέκτων
Ὁ ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ	ναυτικὸς
Ὁ ΑΝΤΡΕ ΜΩΡΟΥΑ	ὑφαντὴς
Ὁ ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ ΕΡΡΙΩ	δάσκαλος
Ὁ ΜΑΡΣΕΛ ΠΑΝΙΟΛ	καθηγητὴς Ἀγγλικῆς
Ὁ ΟΥΑΛΛΑΣ ΜΠΗΡΡΥ	νοῦμερο σὲ ὑποβρύχιο
Ὁ ΑΝΡΥ ΓΚΑΡΔ	γκαροῦνι
Ὁ ΠΙΕΡ ΜΠΛΑΝΣΙΑΡ	πλοσιὰ
Ὁ ΠΙΕΡ ΜΠΕΝΟΥΑ	βιβλιοθηκάριος
Ὁ ΛΟΥΙ ΖΟΥΒΕ	φαρμακοποιὸς
Ὁ ΑΛΜΠΕΡ ΠΡΕΖΑΝ	μποξέρ
Ὁ ΑΝΤΟΥΑΝ	ὑπάλληλος τοῦ φωταερίου
Ὁ ΡΟΜΠΕΡΤ ΤΑΙΥΛΟΡ	ὀρθοπεδίστης
Ἡ ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ	μαννεκὲν
Ἡ ΚΛΩΝΤΕΤ ΚΟΛΜΠΕΡ	σχεδιάστρια
Ἡ ΝΤΑΝΙΕΛ ΝΤΑΡΡΙΕ	γραφεὺς
Ἡ ΛΙΛΥ ΠΟΝΣ	μοντέλλο
Ἡ ΜΑΕ ΟΥΕΣΤ	ἀθλήτρια
Ἡ ΒΑΡΒΑΡΑ ΣΤΑΝΓΟΥΙΚ	ἀκροβάτις
Ἡ ΓΚΛΟΡΙΑ ΣΟΥΩΝΣΟΝ	σερβιτόρος
Ἡ ΛΕΝΙ ΡΙΦΕΝΣΤΑΛ	ἀοιδὸς καμπαρὲ

Ο,ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ

Ἐθνικὸν Συμβούλιον τῶν Ἑλληνίδων

Α ΥΤΗΝ τὴν ἑβδομάδα τὸ Ἐθνικὸ Συμβούλιον τῶν Ἑλληνίδων δίδει τὸν ἐτήσιον του χορόν, Μπάλ-ντὲ-τέτ, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του ἀποίου πυρετωδῶς ἐργάζονται ἀπὸ καιρόν, ἐπίλεκτα μέλη τῆς Ἀθηναϊκῆς Κοινωνίας, μετὰ τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ε. Σ. Ε.

Τὸ Ἐθνικὸν Συμβούλιον κατανέμει τὴν πολυσχιδῆ αὐτοῦ δράσιν εἰς τμήματα, τὰ ὁποῖα ἔχουν συνήθως διπλῆν ἀποστολήν: μίαν θεωρητικήν, ἡ ὁποία συνίσταται εἰς τὴν μελέτην τῶν διαφόρων προτάσεων ἐπὶ τῶν ὁποίων τὸ Διεθνὲς Συμβούλιον Γυναικῶν ζητεῖ τὴν γνώμην τῶν Ἐθνικῶν Συμβουλίων, καὶ τὴν ἄλλην πρακτικήν, ποὺ ἐπιδιώκει μὲ διάφορα πρακτικὰ μέσα, εἰς τὰ ὁποῖα τὸ Ε. Σ. Ε. εὑρίσκει ὡς βάσιν τὸν προσοπαθεῖαν του, τὴν πρόοδον δηλ. καὶ τὴν ἀνύψωσιν τῆς γυναίκας εἰς τὴν οἰκογένειαν, τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν Πολιτείαν.

ΕΘΝΙΚΗ ΣΤΕΓΗ.— Τὰ παιδιὰ ποὺ στεγάζονται καὶ μορφώνονται εἰς τὸ ὡραῖον καὶ εὐάερον ὀρφανοτροφεῖον Ἐθνικῆ Στέγη, περνοῦν μὲν ἄνετη καὶ εὐχάριστη ζωή. Μὲ τὴν ἄθρχον πάντα καθαριότητά των, τὸ ὡραῖο καὶ ἄφθονο φαγητὸ καθ' ἡμέραν εἰς τὴν ἡλιόλουστον θαυμασίαν τραπεζαρίαν καὶ τὰ μαγευτικὰ των κῆπο τὸ καλοκαίρι, παρουσιάζουν θέαμα συγκινητικὸ καὶ ἀπολαυστικό, ὅταν τὰ βλέπῃ κανεὶς μὲ τὰ ροδοκόκκινα προσωπάκια των γεμάτα χαρὰ καὶ ὑγεία.

Ἡ Ἐθνικὴ Στέγη ἔδωσε τὸν ἐτήσιον χορόν της τὸ παρελθὸν Σάββατον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «Βασιλεὺς Γεώργιος», ποὺ ἐσημείωσε, ὅπως πάντοτε, καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν. Αἱ εἰσπράξεις τοῦ χοροῦ αὐτοῦ διατίθενται διὰ τὴν συντήρησιν τῶν ὀρφανῶν τροφίμων τοῦ ἱδρύματος καθὼς καὶ διὰ τὰς ἄλλας ἀνάγκας αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ὀργανόνεκ' ἐν τῷ ὡραιοτάτην ἐορτὴν — φιλολογικο-χορευτικὴν— διὰ νὰ πλουτίσῃ τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Λυκείου, ἡ ὁποία ἀριθμεῖ περὶ τοὺς 2000 τόμους. Εἰς τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἀπογευματινὴν ἐλαβον μέρος ἄσματα τοῦ ἄσματος καὶ τῆς ἀπαγγελίας ποὺ συνεπλήρωσαν λίαν ἐπιτυχῶς τὸ καλλιτεχνικὸν πρόγραμμα καὶ κατεχειροκρότησαν ὑπὸ τῆς πολυπλεθοῦς ἀμηγόρεως.

Τὴν Τρίτην, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων προσκάλεσεν εἰς τεῖον τοὺς εὐγενῶς προσκρεθέντας ἐκλεκτοὺς φίλους του, ἐπὶ ἔλαβον μέρος εἰς τὴν ἐορτὴν τῆς Μητέρας. Ἡ ἀντιπρόεδρος τοῦ Λυκείου, γνωστὴ εἰς τὸ Πανελλήνιον ἀπὸ τὰς ὡραίας ὁμιλίας της καὶ τὴν ἐν γένει δράσιν της, κυρία Ἄννα Τριανταφυλλίδου, ὡμίλησε τονίσασα τὴν ἠθικὴν ἀπήχησιν τῆς ἐορτῆς τῆς Μητέρας εἰς τὰς ψυχὰς τῶν κοριτσιῶν καὶ εὐχαριστήσασα θερμότατα τοὺς εὐγενεῖς φίλους, ποὺ συμμετέσχον εἰς τὴν ἐορτὴν ταύτην. Ἡ φιλική αὐτὴ συγκέντρωσις ἦτο ἐπιδηλοτικωτάτη καὶ ὅλοι ἀπεκόμισαν τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων.

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακήν, ὅπως πάντοτε, ἔγινε ἡ συγκέντρωσις τῶν παιδιῶν τῆς Παιδικῆς Ἀδελφοσύνης, διὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἀσχοληθῇ ἐιδικὸς ἡ «Γυναῖκα». Τὸ ἀπόγευμα ἐπηκολούθησε χορὸς μεταμφιεσμένων παιδιῶν, διὰ τὸν ὁποῖον ἰδιαιτέρως ἠσχολήθησαν αἱ κυρίαι Κοΐλα Κολλυβᾶ (ἔφορος), αἱ κυρίαι Μ. Διαμαντίδου, Νίνα Παναγιωτοπούλου καὶ ἄλλαι κυρίαι. Τὰ πλούσια καὶ πτωχὰ παιδιὰ τῆς Παιδικῆς Ἀδελφοσύνης, τοῦ ἀγαπημένου ἔργου τῆς ἀειμνήστου Ἐλ. Ζούζουλα, ποὺ μόχθησε τὴ συναδέλφωση τῶν μικρῶν ἀποκλήρων τῆς τύχης μὲ τὰ προνομιοῦχα ἀδελφάκια τους, ἀδελφωμένα καὶ ἑνωμένα μὲ τοὺς δεσμοὺς τῆς φιλίας ποὺ καλλιεργοῦν οἱ εὐγενεῖς κυρίες ποὺ τὰ φροντίζουν, τὰ ἐπαιδεύπουν, τὰ μορφώνουν. Ὁ χορὸς τῶν μεταμφιεσμένων παιδιῶν τῆς Παιδικῆς Ἀδελφοσύνης ἦταν μιὰ κολοσσιαία ἐπιτυχία, ἕνας σταθερὸς τῆς συναδελφώσεως τῆς νέας γενεᾶς καὶ ἦταν καὶ τὸ ἄνειρο τῆς ἀειμνήστου ἱδρυτρίας τοῦ Τμήματος Ἐλ. Ζούζουλα.

ΕΠΑΡΧΙΑΚΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ

Ἐκ Μυτιλήνης, ὅπου τὸ περιοδικὸν «Γυναῖκα» ἔχει μεγάλη κυκλοφορία, ὁ Σύλλογος Παροχῆς Ἐργασίας μᾶς στέλλει ἕνα θερμὸ γράμμα, τὸ ἑξῆς. ποὺ δημοσιεύομεν χάριν τῶν ἀναγνωστριῶν τοῦ περιοδικοῦ μας:

«Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ «Γυναῖκα».

Μὲ μεγάλην χαρὰν ἀνεγνώσαμεν εἰς τὴν στήλην «Κίνησις Γυναικείων Σωματείων» τὴν εὐφρεγτικωτάτην ἀπόφασιν τοῦ Περιοδικοῦ «Γυναῖκα» ὅπως ἐπιτευχθῇ ὁ σύνδεσμος τῶν ἐπαρχιακῶν Σωματείων καὶ Συλλόγων μετὰ τοῦ Κέντρου. Ἡ ἰδέα αὐτή, τὴν ὁποίαν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἀνειροπολοῦσαν τὰ συμβούλια τῶν ἐν λόγῳ συνδέσμων, ἔγινε εὐτυχὸς πραγματικότης, χάρις εἰς τὴν προτοβουλίαν τῆς «Γυναίκας». Ἡ Μυτιλήνη μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐπιμορτεεῖ εἰς τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἰδέαν καὶ παρακαλεῖ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ σας ν' ἀριερώνῃ ἑκάστοτε μίαν μικρὰν στήλην πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν σκοπῶν τοῦ Σωματείου μας. Θὰ παρακολουθοῦμεν ἀπλήστως τὴν δρᾶσιν τῶν Συλλόγων τῶν Ἀθηνῶν καὶ θὰ παραδειγματιζόμεθα καὶ ἡμεῖς διὰ νὰ παρουσιάζομεν καὶ τὴν ἰδικήν μας δρᾶσιν, ποὺ δὲν εἶναι εὐκαταφρόνητος. Τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα θὰ σᾶς παρακαλέσωμεν νὰ δημοσιεύσετε καὶ συμπεριλάβετε εἰς τὴν «Κίνησιν τῶν Γυναικείων Σωματείων» καὶ τὴν κίνησιν τοῦ ἰδιοῦ μας Συλλόγου ποὺ δίδει ἐργασίαν εἰς 300 περίπου γυναίκας, μητέρας τοῦ λαοῦ καὶ φροντίζει διὰ τῆς δικαίας κατανομῆς τῆς ἐργασίας νὰ κερδίζουν τιμίως τὰ ζῆν, τὰ δὲ πτωχὰ κορίτσια νὰ καταρτίζονται εἰς τὸν ὁλκὸν ἀγῶνα τῆς βιοπάλης, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Συλλόγου ἡμῶν.

Ἐλπίζουσα ὅτι ἡ παροῦσα μας ἐπιστολὴ θὰ δημοσιευθῇ.

Διατελοῦμεν μετὰ τιμῆς

Ἡ Πρόεδρος — Ἡ Γεν. Γραμματεὺς

ΣΟΦΩΑ ΚΕΠΕΤΖΗ — ΜΑΡΙΑ ΜΟΥΖΑΛΑ

Αἱ ἀντιπρόεδροι: Εὐτέρπη Ἀριστάρχου, Οὐρ. Καληγιάννη, ἡ Ταμίας Εὐτέρπη Ἀντωνιάδου, καὶ αἱ κυρίαι Χρύσα Γρηγοριάδου, Μ. Ντεμόνιο, Εὐτέρπη Πετρέλη, Α. Ρεστέν, σύμβουλοι.»

ΕΧΑΣΕ ΤΗΝ ΥΠΟΜΟΝΗ ΤΗΣ...

ΤΗΣ ΕΒΕΛΙΝ ΓΚΥ

ΕΝΑΣ ἀγαστεναγμὸς ἔξυγκε ἀπὸ τὰ στήθος τῆς Ἔβεν. Αὐτὴ ὅσα πρὶν ὁ ζεστὸς ἀέρας τοῦ ἀπαγωγίτικου σαλονιοῦ ἀπὸ τὸ φωτίζουνε ἀπὸ τὸ μεγάλο ἀναμμένιο τζάκι τῆς ἔδωνε μιὰ γλυκειὰ ἐυχαριστησι, τὴν ὁποία ἀπολαμβάνε τὲ ὅλο τῆς τὸ εἶναι. Ἡ νέα γυναίκα χαμοελεοῦσε, γιαρὶς νὰ ἀκούῃ τὶς ἱστορίες ποὺ εἰπηγόνανε ἡ θεία Λοοκία καθισμένη ἀνάμεσα στὰ προσκεπνὰ παιδιά της. Καὶ αὐτὰ ἄκλια τὸ ἀτέλειωνο μπούτζι, στὸ ὁποῖο ἤταν θυθισμένοι ὁ ἄνδρας τῆς, ὁ πεθερός τῆς, ὁ θεῖος Πέτρος καὶ ὁ χαριτωμένος οἰκογενειακός τους φίλος Ἀνδρέας τῆς φαινότανε ἀνεκτό, ἂν καὶ ἀγανιότανε τὰ γαρτιά.

Τῆς ἄρεσε αὐτὸ τὸ χειμωνιάτικο ἀπόγευμα ποὺ ἔλη ἡ οἰκογένεια εἶχε μαζευτῆ, ποὺ τόσο ἀγγνὰ ἡ ζωὴ ἀποσπᾶζει γύρω ἀπὸ τὴ γοκῆ γιαρὶ τὰ ποὺ κοιμότανε καθισμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα κοντὰ στὸ τζάκι.

Καὶ ὅμως ἐφανικά, γιαρὶς νὰ ξέρῃ γιατί, ἕνα βίλλαξαν μὲ ἀκατανόητο τρόπο. Φάνηκε στὴν Ἔβεν ὅτι ἐκανε μιὰ ἀποειὰ ἔλεστ ἀ' αὐτὸ τὸ κλειστὸ δωμάτιο μὲ τὶς ἀκριὲς κουρτίνες. Οἱ ἱστορίες τῆς θείας Λουκίας δὲν ἤταν καθόλου νόστιμες. Ἡ Ἔβεν τὶς εἶχε ἀκούσει χίλιες φορές. Καὶ αὐτὸ τὸ μπούτζ ἤταν ἀτέλειωτο —καὶ τὸ εἶχ' τάκι τοῦ ρολογιοῦ. Κάποια κουνὴ μελαγγολία τὴν ἐκυρίεψε, σκριώνοε καὶ τῆγνε πρὸς τὸ παράθυρο.

Ἀνάμεσα στὶς κουρτίνες καὶ τὸ παράθυρο βρῆκε ἕνα μυκαγκὶ κατωφίγιο. Τὴν σιωπὴ ποὺ βρῆκε ἐκεῖ τὴν δέχτηκε σὰν μιὰ ἀπολύτρωση. Ἔσστρίφτε τὸ μέτωπό της πάνω στὰ ψαρωμένα τζάμια καὶ εἶδε στὴν πλατεῖα τὴν σκιὰ ἑνὸς ζευγαριοῦ ποὺ περπατοῦσε βιαστικὰ κάτω ἀπὸ τὴ δυνατὴ βροχή. Δὲν ἀκουπτόταν τίποτα τὸ ὡρεμένο, εἶχε μονάχα τὴν αἴσθηση σὰν νὰ ἔφευγε μακριά. Θυιόοανε ἴσως ἕνα ταξεῖδι, κάποια παλιὰ ἀπόλαυση ἢ ἕνα ἔνειρο. "Ὅταν μιὰ σπιγγτιὰ φωνὴ τῆς ἔδοκισε τὰ αὐτιά, ἐνῶ συγχρόνως τὴν τραδοῦσαν μὲ δύναμι.

«—Μαμά! Κύτα τί παιγνίδι ἀνακάλυψα, εἶνε θαυμάσιο. Μαμὰ κύτα...» Ἤταν ὁ Παῦλος μὲ τὰ ζωηρὰ μάτια, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε τέσσερα κομμάτια ξύλα, ποὺ κατὰ τὴν φαντασία του παρίσταναν ἄγρια ζῶα ἔτοιμα νὰ παρατρέξουν πάνω σὰ σχέδια τοῦ χαλιοῦ. «Εἶνε ἔξοχο» φάνταξε ὁ μικρός, ἐνῶ οἱ πάππαι τοῦ μπρὸτζ διεμοιστόφανο γιὰ τὶς φωνές του. Καὶ ξαφνικὰ ἡ Ἔβεν ἀισθανεισιμένη παραξενεύεται κ' αὐτὴ γιατὶ μίωσε ἔτσι.

«—Θὰ καθίσῃς ἐπὶ τέλους ἥσυχος μ' αὐτὰ τὰ ἀνόητα παιγνίδια σου δὲν κάνεις τίποτ' ἄλλο παρὰ θόρυβο.

Ὁ μικρὸς τραβήχτηκε κατοιφλακωνος σὲ μιὰ γωνιά, ἐνῶ ἡ μικρὴ Μαρία μουμιμόρτζε μελαγχολική. «Τί ἄσχημη Κυριακή!» "Ολο τὸ δράδυ στενοχωρημένη ἡ Ἔβεν θυμόνανε τὴ μικρὴ αὐτὴ σκυφὴ χαρὰ καὶ μπορῆ νὰ τὴν θγάλῃ ἀπὸ τὴν ἀκέφη της καὶ μιὰ ἀόριστη τύψις τὴν ἐπιέζε γιατὶ ἔβλεπε γύρω της μελαγχολικὰ ὅλα τὰ πρόσωπα. Τὰ παιδιὰ εἶχαν γάσει τὸ κέφι τους.

—Εἶχα ἄδικο, σκέφθηκε, ἔχασα τὴν ὑπομονή μου.

Κατεβλίκαζε τὸν ἑαυτό της σὰν νὰ εἶχε κάνει τὸ μεγαλύτερο σφάλμα. Δὲν τολμοῦσε νὰ σκεφθῇ ὅτι αὐτὸ τὸ σφάλμα ἤταν ἀναπόφευκτο, γιατὶ ὅσα αὐτὴ ὀῆτε οἱ ὀτκοί τῆς δὲν εἶχαν καταλάβει ὅτι οἱ μοιότονες Κυριακὲς τοῦ χειμῶνα φέγνανι μοιραίας μιὰ νευρικὴ ὑπερέκπεια. Τῆς Κυριακὲς αὐτὲς πόβεια καθένας νὰ προσπαθῇ νὰ εἶνε ἐιδιάθετος καὶ ἐπιειακὸς. Οἱ ὑπμερινοὶ ἄνθρωποι δὲν μποροῦν νὰ περνοῦν πιὰ ἐιγαοιστιμένοι κοντὰ στὴ γιαγιὰ ὅσον κ' ἂν αὐτὴ γαιογελᾶ καλοκάγαθα καὶ τὰ δρίκια ὅλα ὡσὰν καὶ εὐχάριστα. Ἡ ζωὴ μὲ πολλοὺς μαζὶ συγγενεῖς ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὴν καθένα νὰ φαίνεται εἰλικρινὴς καὶ νὰ νοιώθῃ τὸν ἄλλον. Ἐὰν καταρρόψῃ γιὰ τὴν ἐνοχὴ καλὰ δὲν θὰ χρειασθῇ ποτὲ νὰ τὸν συγχωρῆσῃ γιὰ κανένα παράπτωμά τοῦ.

Ἐὰν οἱ Κυριακάτικες οἰκογενειακὲς συγκεντρώσεις δὲν εἶνε εὐχάριστες γιατὶ κάποιος ἀπ' τοὺς συγγενεῖς σας ποὺ παρευρίσκεται σ' αὐτὲς δὲν ἀντικατοπτρίζεται τὸ γοῦστο σας, ἴσως νὰ μὴν εἶνε αὐτὴ ἡ αἰτία ποὺ δὲν τὶς κάνει εὐχάριστες. Ἀλλὰ μᾶλλον ὅτι ἤθν ὀργανώσατε καλὰ τὸν τόπο μὲ τὴν ὁποῖον θὰ πασάσετε τὴν ἡμέρα αὐτή. Γιατὶ καὶ καλὰ ἐννοεῖτε νὰ ὑπάρχῃ ἀπόλυτη ἁρμονία καὶ συνενόησις μεταξὺ ὅλων τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας σας; Μιὰ τέτοια συνενόησις καὶ ἁρμονία εἶνε ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ κατὰ τὴ ἐορτάσιμες ἡμέρες, ἐφόσον καθένας ἔχει ἐεγκριτοῦ χαρακτῆρα καὶ τὶς ἀτομικὲς ποστιμήσεις του, ἀκόμη δὲ πιὸ δόσκολο εἶνε νὰ ὑπάρξῃ μιὰ τέτοια συνενόηση κατὰ τὶς ἡμέρες τῆς ἀναπαύσεως. Προτιμότερο λοιπὸν εἶνε νὰ ἀντιμετωπίσετε μὲ ἀποφασιστικότητα τὸ πρόβλημα ποὺ ἔχετε μπροστά σας. Βέβαια τὰ οἰκογενειακὰ γεθόματα σᾶς συγκεντρώνουν ὅλους μὲ εὐθυμία καὶ χαρά. Δὲν εἶνε ἔμως καλὸ νὰ παρατείνετε τὶς ὧρες αὐτῶν τῶν συγκεντρώσεων, περιορίζοντας ὅλοι στοὺς τέσσερες τοίχους τῆς τραπεζαρίας. Τὰ παιδιὰ ἔχουν ἀνάγκη μεγάλου χώρου γιὰ τὰ παιγνίδια των, οἱ ἡλικιωμένες κυρίες ἀγαποῦν τὴν ἀπασχολησιακὴ ἀνάπαυσι, ὁ πάππος σας θέλει νὰ παίζῃ τὰ χαρτιά του μὲ τὴν ἡσυχία του καὶ ἡ μητέρα σας θέλει νὰ κάνῃ κουβέντα μαζί σας. Ἔτσι οἱ Κυριακὲς σας δὲν μποροῦν νὰ εἶνε εὐχάριστες παρὰ ἐὰν ὁ καθένας ἔχει τὴν ἐλευθερία νὰ κάνῃ ἐκεῖνο ποὺ ἐπιθυμεῖ.

Ὕστερα ἀπὸ κάμποσες θλεβερὰς ὧρες ἀσφαλῶς ἡ Ἔβεν κατάλαβε ὅλα αὐτά, γιατὶ μὲ μιὰ ἐξωτικὴ τρυφερότητα φώναξε τὸν μικρὸ Παῦλο.

—Δοιπὸν Παῦλο θὰ ἤθελα νὰ δῶ τώρα τὸ παιγνίδι σου.

Τὸ παιδὶ κατακόκκινο ἀπὸ χαρὰ ἀπάντησε.

"Α! ὄχι μαμά! Δὲν θὰ ἤθελα νὰ σὲ κουράσω.

Καὶ ἡ Ἔβεν ἐγέλασε τὰ κοστοκνὰ μαλλιὰ τοῦ μὲ τὸ ἀδόιστο συναίσθημα ὅτι ὁ μικρὸς τὴν εἶχε συγχωρήσει.

ΕΒΕΛΙΝ ΓΚΥ

—Τί κάνεις αὐτοῦ;

—Ὁ γιατρὸς μοῦ εἶπε ὅτι γιὰ νὰ γίνω καλὰ πρέπει νὰ κάνω θεραπεία μὲ ρόδιε.

—Πῶς μπορῶ νὰ σᾶς κάμω εὐτυχισμένη;

—Μὲ τὸ νὰ μ' ἀφήσης ἥσυχη καὶ νὰ τοῦ δίνης.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΑΣ ΕΡΕΥΝΕΣ

ΠΩΣ ΜΟΡΦΩΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΤΟΠΟΝ ΜΑΣ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΜΙΑ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΝ ΤΟΥ ΕΚΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΚΥΡΙΑΝ ΠΣΑΥΜΕΝΑΚΟ-

ΟΠΩΣ καὶ στὸ προηγούμενο λέγαμε, τὸ ΣΤ' Γυμνάσιο εἶνε ἀξιοπρόσεχτο, ὄχι μονάχα γιὰ τὸν τεράστιο ἀριθμὸ τῶν μαθητριῶν του καὶ τὸ προσωπικό του, ποὺ ἀποτελεῖ ἀληθινὸ σεκὸρ (ἐχει ἀνω τὶν 1200 μαθητριῶν μὲ 40 καθηγητὰς καὶ καθηγήτριες) ἀλλὰ ἀκόμη καὶ γιατὶ εἶνε τὸ μονοδιάστ κοριτσάτικο γυμνάσιο, ὄχι μονάχα τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ καὶ ὅλης τῆς Ἑλλάδος, ποὺ διευθύνεται ἀπὸ γυναῖκα. Μιλοῦμε βέβαια γιὰ τὰ κρατικὰ σχολεῖα καὶ παρηκολούθησε, ἀφοῦ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἀνειροπολοῦσαν τὰ συμβούλια τῶν ἐν λόγῳ συνδέσμων, ἔγινε εὐτυχὸς πραγματικότης, χάρις εἰς τὴν προτοβουλίαν τῆς «Γυναίκας». Ἡ Μυτιλήνη μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐπιμορτεεῖ εἰς τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἰδέαν καὶ παρακαλεῖ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ σας ν' ἀριερώνῃ ἑκάστοτε μίαν μικρὰν στήλην πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν σκοπῶν τοῦ Σωματείου μας. Θὰ παρακολουθοῦμεν ἀπλήστως τὴν δρᾶσιν τῶν Συλλόγων τῶν Ἀθηνῶν καὶ θὰ παραδειγματιζόμεθα καὶ ἡμεῖς διὰ νὰ παρουσιάζομεν καὶ τὴν ἰδικήν μας δρᾶσιν, ποὺ δὲν εἶναι εὐκαταφρόνητος. Τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα θὰ σᾶς παρακαλέσωμεν νὰ δημοσιεύσετε καὶ συμπεριλάβετε εἰς τὴν «Κίνησιν τῶν Γυναικείων Σωματείων» καὶ τὴν κίνησιν τοῦ ἰδιοῦ μας Συλλόγου ποὺ δίδει ἐργασίαν εἰς 300 περίπου γυναίκας, μητέρας τοῦ λαοῦ καὶ φροντίζει διὰ τῆς δικαίας κατανομῆς τῆς ἐργασίας νὰ κερδίζουν τιμίως τὰ ζῆν, τὰ δὲ πτωχὰ κορίτσια νὰ καταρτίζονται εἰς τὸν ὁλκὸν ἀγῶνα τῆς βιοπάλης, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Συλλόγου ἡμῶν.

Ἐλπίζουσα ὅτι ἡ παροῦσα μας ἐπιστολὴ θὰ δημοσιευθῇ.

Διατελοῦμεν μετὰ τιμῆς

Ἡ Πρόεδρος — Ἡ Γεν. Γραμματεὺς

ΣΟΦΩΑ ΚΕΠΕΤΖΗ — ΜΑΡΙΑ ΜΟΥΖΑΛΑ

Αἱ ἀντιπρόεδροι: Εὐτέρπη Ἀριστάρχου, Οὐρ. Καληγιάννη, ἡ Ταμίας Εὐτέρπη Ἀντωνιάδου, καὶ αἱ κυρίαι Χρύσα Γρηγοριάδου, Μ. Ντεμόνιο, Εὐτέρπη Πετρέλη, Α. Ρεστέν, σύμβουλοι.»

ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΙ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΚΑΙ ΑΙ ΕΠΙΔΙΩΞΕΙΣ ΤΟΥ

Ἡ Ὁμοσπονδία Γυναικείων Σωματείων, τὰ τμήματά της καὶ ἡ εὐεργετικὴ ἀποστολή της.— Ἡ συμβολή των εἰς τὴν ἀνακούφισιν τῶν πασχόντων καὶ ἡ προστασία τοῦ παιδιοῦ.— Ποῖα Σωματεῖα μετέχουν.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Υ ΠΗΡΧΟΝ ἕως τώρα πολλὰ καὶ ποικίλα γυναικεῖα Σωματεῖα εἰς τὸν τόπον μας, τὰ ὁποῖα ἔδρων πρὸς πᾶσαν κοινωφελῆ κατεύθυνιν καὶ ὁμολογουμένως ἀπέδιδαν ὅ,τι ἦτο δυνατόν ν' ἀποδώσουν—ἐν τῷ πλαισίῳ πάντοτε τῶν μέσων ποὺ διέθεταν—ἀλλὰ μεταξὺ των δὲν τὰ συνέδεε τίποτε καὶ ἡ δρᾶσις των ἐκ τοῦ ἑνὸς τοῦ τόπου ἐκρεῖβε ἀνεκάτετο καὶ ἐδυσχεραίνετο. Τοῦτο κατενοήθη ἤδη καὶ πρὸ ἀλίγου καιροῦ τὰ διάφορα γυναικεῖα Σωματεῖα ἀπεφάσισαν νὰ ὀργανοῦοῦν κάπως καλύτερον, νὰ καταγείμων ἀναλόγως τὰς ἐπιδιόξεις τῶν καὶ ἀπὸ καθοδήγησιν ἐνιαίαν νὰ ἐπιτύχουν τῶν σκοπῶν, τοὺς ὁποίους ἔταξαν εἰς τὰ ἰδρυτικὰ καταστατικά των. Ἔτσι καὶ ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις αὐτὰς συνεστήθη τὸ Ἐθνικὸν Συμβούλιον τῶν Ἑλληνίδων τῆς Ὁμοσπονδίας τῶν Γυναικείων Σωματείων τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ γυναικεία αὐτὴ ὀργάνωσις τῆς χώρας μας, ἀπὸ τὰς μεγαλυτέρας ποὺ ὑπάρχουν, ἀνήκει εἰς τὸ Διεθνὲς Συμβούλιον τῶν Γυναικῶν, τὸ ὁποῖον λειτουργεῖ ὡς Ἕνωσις τῶν γυναικῶν τῆς ἀστικῆς τάξεως σφαιρῶν κρατῶν, Εὐρώπης, Ἀμερικῆς, Ἀφρικῆς, Ἀσίας καὶ Αὐστραλίας.

Τὸ σύνολον τῆς συντελεσθείσης ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἑλληνίδων δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡ ἀναγνεστέρα ἐκδήλωσις ὑψηλῆς ἰδεολογίας τοῦ Χρυσοῦ κανόνος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀπορρέει τὸ καταστατικὸν τοῦ Διεθνοῦς Συμβουλίου Γυναικῶν, καὶ συνεπῶς ὅλων τῶν Ἐθνικῶν Συμβουλίων αὐτοῦ.

Μέσῳ τῶν Σωματείων-μελῶν του, τὸ Ἐθνικὸν Συμβούλιον Ἑλληνίδων παρουσιάζει τὴν πραγματικὴν εἰκόνα τῆς γυναικείας ἐργασίας εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου καταφανῶς ἀποδεικνύεται ποίας ἀξίας παράγον, εἶναι ἡ γυναῖκα διὰ τὴν πολιτεῖαν καὶ τὴν κοινωνίαν. Ἐπιβεβαιοῦται ἐξαιρετικὴν ἱκανοποίησιν ὅταν ἀναφέρῃ τὴν δρᾶσιν τῶν μελῶν Σωματείων του. Ἐπιδιώκει τὴν στενοτέραν πάντοτε μετ' αὐτῶν συνεργασίαν, διότι ἐν τῇ συνεργασίᾳ ἡ δύναμις.

Τὸ Ἐθνικὸν Συμβούλιον τῶν Ἑλληνίδων εἰργάσθη μὲ μεγάλην δραστηριότητα διὰ τὴν περίθαλψιν τῶν προσφύγων, καθὼς τὸ ἀπόρων πεδίον τῆς δυστυχίας ἔδωσε αὐτοματίως πρόγραμμα ἐργασίας εἰς τὰ τμήματά του.

Τὰ τμήματα τοῦ Ε.Σ.Ε. εἶναι τὸ ἐπαιδευτικόν, τὸ τμῆμα ὑγιεινῆς, τὸ τμῆμα παιδικοῦ, τὸ τμῆμα ἐργασίας, τὸ τμῆμα τύπου, γραμματέων καὶ ταγῶν, εἰρήνης καὶ διαιτησίας, τὸ τμῆμα μεταναστῶν, τὸ νομοθετικὸν τμῆμα καὶ τὸ ἐπαγγελματικὸν τοῦ νομικοῦ Γραφείου τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου, τὸ Ραδιόφ Γεωργαντᾶ καὶ τῆς διευθυνούσης τὴν Κονίστρας Πετραλώνων κ. Κοσκόλη, θὰ γίνῃ ἐντὸς ὀλίγου χρονικοῦ διαστήματος ἐφάμιλλος μὲ τὰ κοινωφελῆ τῶν ἐυρωπαϊκῶν κρατῶν.

Τὸ Τμῆμα Εἰρήνης καὶ Διαιτησίας, τὸ τμῆμα μεταναστῶν καὶ τὸ τμῆμα ἐθνικῆς καὶ κατωτοῦῆς τῆς γυναικείας ἐργάζονται παραλλήλως, ἀπωμοιωνοῦνται δὲ μὲ σωματεῖα τοῦ Ἐξωτερικοῦ, συντελοῦσιν τὴν δρᾶσιν των.

Τὸ περιοδικὸν «Ἑλληνίς», τὸ κατ' ἐξοχὴν γυναικεῖον περιοδικόν, ποὺ διεύθυνεν ἐπὶ ἔτη ἡ κ. Ἐλένη Ρουσσοπούλου, εἶναι ἄξιον πολλῆς προσοχῆς. Ἔχει ἐκλεκτὴν ὕλην ἀπὸ Ἑλληνίδας λογοτέχνιδας, ὑφισιεῖας ἐν ἔτει ὅτι τὸν ὀρμὸν πεζογραφήματα καὶ ἐκλεκτὰς μεταφράσεις ξένων ἀριστουργημάτων, χαρακτηριστικὰ τὸν συστηματικὰ τὴν γυναικεῖαν ἐξέλιξιν.

Ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου Ἑλληνίδων ἐπικοινωνεῖ στενώτατα μετὰ τῶν μελῶν Σωματείων τοῦ Ε.Σ.Ε., καὶ ὀρμισεῖσεῖ εἰς τὴν «Ἑλληνίδα καὶ τὸν ὑψηλῆσιον τύπον, διὰ τὸν μελῶν της, τὴν δρᾶσιν αὐτῶν. Ἐξέδοκε δὲ θαυμάσιον «Ὁδηγὸν», ὅπου ἀναφέρονται διευθύνσεις τῶν σωματείων ὅλων τῶν φιλανθρωπικῶν καὶ κοινωνικῶν ἱδρυμάτων, καθοδηγεῖ τὰ μέλη τῶν Σωματείων τῶν ἐπαρχιῶν, τοὺς δίδει ὁρισμένας κατευθύνσεις ποὺ θὰ ἐπεβάτουν. Τὸν πολύτιμον αὐτὸν ὁδηγὸν τὰ μέλη τῆς Ε. Σ. Ε. δύναται νὰ προμηθευθοῦν εἰς τὰ γραφεῖα του ὁδὸς Ἀλεξάνδρου Σούτσου 26.

Ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἑλληνίδων ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν κ. Σμαράγδαν Δημαρᾶ, πρόεδρον, κυρίαν Βέρβαν Δέσσα ἀντιπρόεδρον, Ἐπαγγ. Βάρβα γενικὴν γραμματέα, Ρίτσαν Κορομηλᾶ τα-

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 23ην ΣΕΛΙΔΑ)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ — ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ

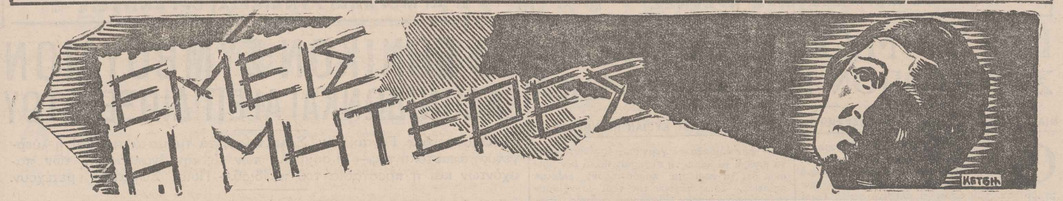

16ον

ΕΣ ΑΛΛΟΥ, εξακολουθεῖ, τά καλοκαίρια θά τά περνά μαζί μας πάντα.

Φυσικά, αὐτό τό περί-

Ἐκεῖνος ἐπιμένει :

— Τό Σεσνέ! πόσα δέν θά σοῦ θυμίζῃ, μητέρα!

Τοῦ ἀπαντῶ :

— Ναί, δέβαια, ὅλο τό παρελθόν μου. Ἄς τό ἀφήνομε ὅμως νά κοιμᾶται ἥσυχο. Βλέπεις, στήν ἡλικία μου, Ραϋμόν, δέν ἔχει κανείς τήν δύναμη νά ἐξακολουθῇ ἕνα νῆμα σπασμένο δένοντας κόμπους. Κανενὸς εἴδους εὐχαρίστηση δέν θά ἔχω ζώντας σήμερα ἐκεῖ ποῦ ζοῦσα ἄλλοτε ὑπό ἄλλας συνθήκας. Ἡ ζωή γιά μένα εἶναι ἐδῶ καί ὄχι ἀλλοῦ.

Ὁ Ραϋμόν μοιάζει συγκινημένος μᾶλλον ἀπό τήν ἐπιμονή μου.

— Ὥστε αὐτό ποῦ σοῦ προτείνω μὲ τήν καρδιά μου, αὐτό τοῦ μοῦ φαινότανε σάν μιά τρυφερή σφῆψι καί ποῦ ὀφείλω νά ὁμολογήσω, ἦταν μιά προτοδουλιά τῆς Τζούλιας, ἡ ὁποία ἤθελε νά μᾶς συγκεντρώσῃ ὅλους σέ μιά μεγάλη οἰκογένεια, ἐσύ τό ἀποκλείεις ;

— Ραϋμόν, σ' εὐχαριστῶ γιά τίς προθέσεις σου, ἀλλά...

— Σέβεσθα τήν μοναξιά σου, ὅταν ἡ γιαγιά θά πεθάνῃ. Νά γερνᾶ κανείς μονάχος δέν εἶναι εὐχάριστο.

— Ναί, δέν εἶναι εὐχάριστο, ἀλλά εἶναι προτιμότερο. Σ' εὐχαριστῶ παιδί μου, σ' εἰσχαριστῶ ἀκόμη μιά φορά.

— Μά γιατί τό κάνεις; μοῦ εἶπε κάποιος ἐκνευρισμένος. Ἔχεις κανένα λόγο, ποῦ δέν μπορῶ νά τόν ξέρω ; Δέν σοῦ ἀρέσει ἡ συζήτησι μαζί μας ;

— Στήν ἀρχή τοῦ γάμου σου, μοῦ δήλωσες : Καθεὶς τήν ζωή του. Καὶ τότε αὐτὲς οἱ λέξεις μὲ πόνεσαν πολύ...

— Ὥστε θέλεις νὰ μοῦ τὸ ἀναποδώσῃς τώρα ; Τί σὲ φοβίζει, τέλος πάντων ; Ἡ πεθερά μου, μπορεῖ νὰ ἔχῃ κ' αὐτὴ τὰ δικά της, ὀστόσο εἶναι θαυμάσια γυναῖκα...

Ἀμήν. Δὲν θέλω νὰ φέρω ἀντίρρησι, εἶναι τόσο πεπεισμένος !

— Καὶ ἡ Τζοῦλια, μαζί σου, εἶναι ἄψογη.

Ἄ, δέβαια, ἡ λέξις αὐτὴ ταιριάζει. Ἄψογη ; Μὰ δέβαια, γιὰ ποιὸ λόγο νὰ εἶναι τρυφερή, καλή, γλυκειά ; Ἄψογη, αὐτὸ φθάνει. Ὁ Ραϋμὸν εἶναι πολὺ ἀρελής, ἄν πιστεύῃ σὲ ὅ,τι λέει. Ἴσως ὅμως νὰ σκέπτονται καὶ τὸ συμφέρον τους, καὶ σ' αὐτὸ πέφτουν ἔξω.

Τοῦ ἀπαντῶ :

— Ὅλοι οἱ γύρω σοῦ, ὅπως κ' ἐσύ, παιδί μου, ἔχετε δίκαιο, Ἀλλά, προτιμῶ νὰ μὴν ἀλλάξω τίς συνῆθειες μου. Καὶ παρ' ὅλο ποὺ εἶναι δέβαιο πὼς μιὰ μέρα θὰ χάσω τὴν καϋμένη τὴ μητέρα μου, προτιμῶ νὰ μὴν τὸ λογαριάζω ἀπό τώρα...

— Εἶσαι ἐγωϊστρια...

Ἐγὼ ἐγωϊστρια ; Ἐὰν ἤμουνα πράγματι θὰ ἔμενα ἔτσι στὸ περιθώριο τῆς ζωῆς ; Θὰ ἀνεχόμουνα νὰ θρίσκομαι πεταμένη ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ γιοῦ μου ;

Προσθέτει σκεπτικὸς καὶ εἰλικρινὴς αὐτὴ τὴ φορά.

— Ἴσως καὶ νὰ ἔχῃς δίκιο.

Τὰ λόγια του μὲ ἔκαναν νὰ συγκίνησαν καὶ τοῦ εἶπα παίρνοντας τὰ χέρια του :

— Δὲν ἀμφέβαλα ποτὲ γιὰ τὴν καρδιά σου.

Μοῦ χαμογέλασε ἥσυχος.

— Οὔτε καὶ γιὰ τὴν καρδιὰ τῆς Τζούλιας πρέπει νὰ ἀμφιβάλλῃς. Εἶναι μιὰ γυναῖκα ἐκλεκτή. Κάθε μέρα ποὺ περνᾶ ὅλο καὶ αἰσθάνομαι καλύτερα τὴν διάνοια τοῦ πνεύματός της καὶ τὴν ὀρθότητα τῶν συμβουλῶν της.

Φτωχό μου παιδί ! Ποιὸς ὁ λόγος νὰ ἀγανάζεται κανεὶς νὰ γίνῃ διάσημος καὶ νὰ ἔχῃ σχεδὸν φθάσει στὴν διασημότητα, ὅταν ἀφήνεται νὰ τὸν σέρνουν ἀπὸ τὴ μύτη ;

— Θὰ πρέπει ἄλλος τε, ἐξακολουθεῖ, νὰ εἶμαστε πιὸ κοντὰ στὸ Παρίσι, γιατί ἔχω κι' ἐγὼ δουλειές.

Παρ' ὅλίγον νὰ μλσόσαμε ἐλεύθερα. Ἀλλά, καλύτερα. Ποτὲ δὲν θὰ καταλάβῃ τί μὲ προσβάλλει καὶ τί μὲ πονεῖ. Ὡστόσο, τώρα ἀρχίζω νὰ ἀνησυχῶ γιὰ τὶς δουλειές του καὶ τὰ οἰκονομικά του.

— Ὥστε σκοπεύεις ν' ἀγοράσῃς κτῆμα ; Γιατ. δὲν νοιαζεσι ἁπλῶς;

— Τὸ σκέφθηκα. Ἀπὸ τὸ νοῖκι δὲν μένει τίποτα, ἐνῷ μιὰ ἀγορὰ εἶναι κάτι θετικό.

— Θὰ τσαμπουνᾶς ὅμως.

Μὲ κυττᾶζει μὲ ἐμπιστοσύνη :

— Φυσικά, θὰ εἶναι ἕνα μεγάλο ἔξοδο. Ἀλλὰ θὰ διαλέξω ἕνα κτῆμα ποὺ νὰ ἀποδίδῃ καὶ ὄχι ἀπλῶς μιὰ κατοικία.

Ὅλα αὐτὰ τὰ βρίσκω παρακινδυνευμένα. Ποῦ νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μὲ τὴν γῆ, τὶς μηγανὲς τῆς καλλιέργειας, τὶς καιοκαιρίες !...

— Τὸ καλὸ εἶναι ποὺ θὰ μπορῶ νὰ τὸ ὑποθηρεύσω καὶ νὰ πάρω δάνεια ἀπὸ τὸ «Κρεντὶ Φονσιέ».

— Μὰ ἤδη θὰ χρειασθῇς στὴν ἀρχὴ τόσο χρῆμα. Ποῦ θὰ τὸ βρῇς ;

Κλείνει τὰ μάτια γελαστός.

— Ἔχω τὸν Μιλάρ, ποὺ θὰ μὲ βοηθήσῃ !

— Ποιὸ Μιλάρ ;

— Ὁ φίλος μου ὁ Μιλάρ, ὁ τραπεζίτης. Δὲν τὸν γνωρίζεις ;

— Ἤξερα πὼς εἶναι τραπεζίτης, πὼς μιλοῦσι γι' αὐτόν, ἀλλὰ γιὰ φίλο σου δὲν τὸν ἤξερα. Νόμιζα πὼς ἔχετε ἀραιὲς σχέσεις μονάχα.

— Ἄ, δέβαια, εἶναι φίλος μου κ' εἶναι περίφημος ἄνθρωπος. Ἔχει ἕνα πνεῦμα, μιὰ ἐπιδεξιότητα θαυμαστή. Ἐξ ἄλλου εἶναι καὶ ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων, αὐτὲς τὶς μέρες θὰ τὸν παρασημοφορήσουν.

Πήδησε στὴν θέσι μου : Θὰ παρασημοφορήσουν τὸν Μιλάρ, ἕναν ἄνθρωπο μὲ τόσο καλὴ φήμη ;

— Καὶ τί ἔκανε γιὰ νὰ τοῦ δοθῇ τέτοια τιμή ;

— Ἔκανε περιουσία.

— Ὥστε αὐτὸ φτάνει στὰ χρόνια σας...

— Ναί, ἄν καὶ ὑπάρχει κάποια ἀντίδρασις.

— Τῆν καταλαβαίνω.

— Ἐγὼ ὅμως εἶμαι δέβαιος πὼς ὅλα θὰ ἀρθοῦν χάρις στὸν πλοῦτό μου διευθυντή, τὸν Νουνκέτ, ὁ ὁποῖος ἔχει κάποια ἰσχύ, διάβολε, σὰν ὑπουργὸς τῆς Ἀσφαλείας .

— Ὥστε ἐνεργεῖς ἐσὺ γι' αὐτόν;

— Μπορῶ νὰ καυχηθῶ, πὼς σ' ἐμένα θὰ ὀφεῖλῃ τὴν τιμή αὐτήν.

— Καὶ τί συμφωνία ἔχεις μαζί του ;

Ὁ Ραϋμὸν ἀνασήρωσε τοὺς ὤμους :

— Καμμιά. Ἀξίζει τὴν τιμὴ αὐτήν. Καὶ εἶναι καὶ ἐξυπηρετικότατος ἄνθρωπος. Ἐξ ἄλλου θὰ μὲ βοηθήσῃ μὲ τὶς συμβουλές του νὰ κάνω καὶ τέτοιες τοποθετήσεις ποὺ θὰ βγάλω λεφτά.

— Πρόσεχε, Ραϋμόν !

— Μὴν ἀνησυχεῖς. Εἶναι καὶ μιαλὸ δυνατό, καὶ φίλος καλός. Θὰ μοῦ δανείσῃ ὅ,τι ποῦ ζητήσω.

— Καὶ ποιὸς θὰ τοῦ τὰ ἐπιστρέψῃ ;

— Ἔχω τρεῖς μεγάλες ὑποθέσεις, ποὺ ἄν κερδίσω θὰ βγάλω πολλὰ λεφτά. Ἐξ ἄλλου δὲν διάζεται ὁ Μιλάρ.

—Ραϋμὸν, πρέπει νὰ σοῦ ὁμολογήσω, ὅτι δὲν νομίζω κολακευτικὸ νὰ εἶσαι ὁ φίλος ἑνὸς τέτοιου τύπου. Δὲν μ' ἀρέσει ποὺ ἐσὺ ζητᾶς νὰ τιμηθῇ, δὲν μ' ἀρέσει ποὺ θὰ τοῦ χρωστᾶς.

— Τί ἄλλο δὲν σ' ἀρέσει, παρακαλῶ ; Μητέρα, δὲν μπορεῖς ἐσὺ νὰ καταλάβῃς τὶς ἀνάγκες τῶν μοντέρνων ἀνθρώπων. Ὁ Μιλὰρ συκοφαντεῖται γιατί πετυχαίνει. Εἶναι ἄνθρωπος ὅπως πρέπει, καὶ σοῦ τὸ βεβαιώνω ἐγώ. Ἄψογος.

Κι' αὐτὸς ἄψογος !

— Δὲν ξέρω, ἀλλὰ ἡ ζωή ποὺ κάγει μ' ἀνησυχεῖ... Κι' ἔχεις νὰ φτιάξῃς τώρα τὸ μέλλον τῆς οἰκογενείας σου !

— Μὰ ἀκριβῶς !

Ξαφνικὰ θυμήθηκα πὼς εἶχα ἀκούσει ὅτι ἡ κουνιάδα του, ἡ Μανουέλα εἶχε σχέσεις μὲ τὸν Μιλάρ. Τότε δὲν τὸ εἶχα πιστέψει... Τώρα ὅμως δὲν ἀμφιβάλλω... Δὲν θὰ κάνῃ τέτοιες θυσίες γιὰ τὰ μάτια τοῦ Ραϋμόν...

— Λοιπόν, τὸν ξέρεις ἀπὸ καιρὸ τὸν Μιλάρ ;

— Ναί, εἶναι φίλος τῶν Μπέῖλ, καὶ ἰδίως τῆς Μανουέλας, γνωρίζονται ἀπὸ παιδιά.

Νά το, λοιπόν. Κι' ὁ Ραϋμὸν ἴσως νὰ ξέρῃ ὅ,τι κι' ἐγώ, ἀλλὰ δὲν μοιάζει νὰ προσβάλλεται, θέλει νὰ ἐπιφεληθῇ. Μὰ ἄλλαξε, λοιπόν, σὲ τέτοιο βαθμό ; "Αχ, αὐτὴ ἡ ἐπιροὴ τῆς Τζούλιας καὶ τῆς μητέρας της τῆς Μπαρῦζ !

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΤΟ ΝΕΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ — ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΡΛΑΥΛ

ΕΙΜΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ

5ον

Τ Α ΛΕΦΤΑ δέν ἀγοράζονται, Σέριναν, κερδίζονται.

— Ἐ! λοιπόν ἐγὼ ἐκεῖνο ποὺ θὰ ἤθελα, θὰ ἦταν νὰ φτιχάνουν καὶ νὰ τὰ μαζεύῃ κανένας!

—Καί τί θὰ τάκαμες;

—Θ' ἀγόραζα ὅ,τι μοῦ ἀρέσει.

—Ἂν ἦταν ἔτσι, τὸ σκοῦβ κανεὶς ἁπλῶς γιὰ νὰ μαζεύῃ τὰ λεφτὰ δὲν θὰ σοῦ πούλοῦσαν ἴσως ὅ,τι θὰ σοῦ ἄρεζε!

—Τότε λοιπὸν ἀπὸ ποῦ ἔρχονται τὰ λεφτά;

—Ἀπὸ τὸ θησαυροφυλάκιο... "Ακουσε ὅμως, ἀγάπη μου, δὲν σταματᾶς νὰ μὲ ἐρωτᾷς: Θὰ κάνῃς ὅλες τὶς ἐρωτήσεις σου στὸν Ρόβερτο, καὶ θὰ σοῦ ἐξηγήσῃ! Εἶνε ὥρα νὰ φύγῃς γιὰ τὸ σχολεῖο!

—Ὅταν γυρίσω γιὰ τὸ γεῦμα... δὲν δέν ἐργάζεσαι, θὰ μπορέσω νἀρθω νὰ σὲ ἰδῶ;

'Η Νίνα ἐδίστασε. Τί σχέσιν εἶχεν ἡ εἰκονογράφησις τοῦ ἔργου τοῦ Προύδς μὲ τὴν ἀνάγκη τοῦ Σέριναν νὰ τὴν ἴδῃ;

—Φυσικά, θὰ μπορέσῃς νἀρθῃς—δστο κ' ἂν ἐργάζομαι!

Τὸ παιδί χάθηκε τρέχοντας. 'Η Νίνα ἔπεσε στὰ μαξιλάρια τῆς κ' ἀναστέναξε. Νὰ ποῦ μιὰ φορὰ ἀκόμα φεφόταν σὰν αἰσθηματικὴ! Τὴν εἶχε διακόψῃ ἀριθοῦς τὴν στιγμὴ ποὺ ἐτοιμάζετο νὰ «ἐπεκινόνῃ» τὴν σκοστὴν ἐκφραστ τοῦ κ. νὲ Ναρσονά αὐτὸ θὰ τὴν ἔκαμνε εὐφρόθιστη καὶ ὁ Ρόβερτος θὰ τὸ πρόσεχε ὅταν θὰ ἐπέστρεφε τὸ μεσημέρι. "Ο,τι, δὲν ἔτρεπε νὰ γίνῃ. Μὲ κάθε τρόπον ἔπρεπε νὰ μείνῃ εὐτυχισμένη καὶ γελαστὴ στὰ μάτια τοῦ Ρόβερτου. Τοῦ ἄξιζε μιὰ χαρούμενη σύζυγος καὶ θὰ ἦταν σκληρὸ νὰ τὴν στερηθῇ. "Ἔπρεπε νὰ εἶναι ὅλη χάρις, γιὰ τὸν Ρόβερτο, ὅλη τρυφερότης, ὅλη ἀγάπη. Αὐτὸ ποὺ πάνεται εἶχε ὀνειρευθῇ νὰ γίνῃ μιὰ ἡμέρα γιὰ ἕνα ἄνδρα. Αὐτὸ ποὺ τοῦ ἄξιζε.

'Η εἰκόνα τοῦ Σέριναν εἶχε μείνει στὸ δωμάτιο, μὲ τὰ λάμποντα μάτια του, μὲ τὸ τόσο ἐξευτνο μουτράκι του. Εἶχε τόσα πράγματα νὰ μάθῃ. Γιὰ τὰ λεφτά. Γιὰ τὶς γυναῖκες. Τὶς προτούνκες ὅλων τῶν χωρῶν τοῦ κόσμου. Γιὰ τὴν ἱσοπάλη. Γιὰ τὸ καλὸ καὶ τὸ κακό, γιὰ τὸ τί πρέπει νὰ κάνῃ καὶ τί νὰ μὴ κάνῃ, γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὸ μῖσος....

Στὸ σχολεῖο, σᾶς μάθαιναν τὴν Ἱστορία τῆς ἀγγλικῆς λογοτεχνίας!

Σήμερα ἦταν τῆς μόδας νὰ ἑλιοποιεῖται ἡ ἀφέλεια τῆς νεότητος. Μιὰ κοπέλλα δέκα ἑκατὸ χρόνων δὲν ἤξερε περισσότερα ἀπὸ τὸν Σέριναν, μὲ μόνη χτὴν διαφορὰ ὅτι ἦταν πεπεισμένη ὅτι ἤξερε περισσότερα.

Καὶ μιὰ μέρα ἡ μαμὰ πέθανε. Μὴ μπορώντας νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἀτίμωσι τῶν κοινῶν ἀναμῃήσεων, ἀγαγκάσθηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν πατέρα, τὴν Γκέρτι καὶ τὸν Σάμ. Ἀναγκάσθηκε νὰ παρατήρῃ τὸ σχολεῖο καὶ νὰ ζητήσῃ ἐργασία. Ἀναγκάσθηκε ν' ἀρχίσῃ τὴ ζωή. Στὸν Λατγνό της, πρὶν ἀπ' ὅλα ἦταν ἡ ἐργασία. Ἡ πρώτη θέσις της.Στὴν «Ἐτάνταντν Μαίῃ». "Ο!, Κόμπανυο. Πεντέμισυ δολλάρια τὴν ἑβδομάδα.

Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὸν ἀριθμὸ μου: 1492. Τὸ πρωῖ ξυπνοῦσα στὶς 6.30. Στὶς 8 ἥμισυ στὸ γραφεῖο, φωνάζοντας δυνατὰ τὸν ἀριθμὸν μου, ὅταν περνοῦσα μπροστὰ ἀπὸ τὸν ὑπάλληλο, ποὺ φρουροῦσε στὴν εἴσοδο: 1492 !

Τὸ πρωῖ περνοῦσε μπροστά σ' ἕνα ξύλινο τραπέζι, ἄσπρο, γονδροειδὸς τετραγωνισμένο, ὅσον ἀποφασπογραφοῦσε ἕνα σωρὸ γράμματα, ὅλα σχεδὸν γραμμένα μὲ τὸ μολύβι καὶ μὲ ὀρνιθοσκαλίσματα καὶ κατέγραφε, ἀναλόγως τῶν παραγγελλομένων εἰδῶν, τὸν ἀντιστοιχον ἀριθμὸν τοῦ καταλόγου. Καθησμένη, ὁ ἔνς σκαμνί, ὅταν τελείωνε ἡ ἡμέρα εὔρισκε τὰ χέρια κάτ τὰ μπράτσα της νεύρα πτοσιμιστιὲς καὶ τσιμνᾶφατν. Τὸ μεσημέρι σρὶν φύγῃ γιὰ τὸ γεῦμα ἐφόνταζε πάλιν τὸν ἀριθμό της στὸν ὑπάλληλο: χίλια τετρακόσια ἐνενήντα δύο!

Ἀπέναντι στὸ δρόμο ὑπῆρχεν ἕνα ἀλλαντοπωλεῖον, ὅπου αἱ νεαγαὶ ὑπάλληλοι ἀγόραζαν ἡ κάθε μία τέσσερες φέτες ψωμί, ποὺ τὶς ἔκαμναν δυὸ σάντουϊτς μὲ ζαμπὸν ἢ σαλάμι. Καὶ ἕνα ποτῆρι λεμονάδα βοηθοῦσε νὰ κατέβουν κάτω τὰ σάντουϊτς.

Γύριζαν στὸ γραφεῖο στὶς δωδεκάμισυ καὶ εἶχαν μπροστά τους τὸ ἀτελείωτο ἀπόγευμα, τὴν πρώτην ὥρα βαρειὰ καὶ μονότονη ἐξ αἰτίας τῆς πέψεως καὶ τὶς ἄλλες συφετόδεις διότι πάσῃ θυσίᾳ ἔπρεπε νὰ διεκπεραιοῦσιν τὰ γράμματα ποὺ ἦταν συσσωρευμένα.

Μιὰ ἀναπτιχίλα διέτρεξε τὸ κορμὶ τῆς Νίνας. 'Η ἀνάμνησις τῆς τυναλέστας. Τοὺς παρεκροροῦσαν τέσσερα λεπτὰ αὐτστηρὰ χρονομετρημένα. Ἐφτὸς ἀπὸ ἕνα, οἱ τυναλέστες δὲν εἶχαν πόρτες' ἡ φύλῃξ ἐρμένες στὴ πόρτα ἐιὰ νὰ ἐμποδζῃ τὸν συνωστισμό.

Διερωτῶμαι, ἄν τέτοια πράγματα ὑπάρχουν ἀκόμα σήμερα. Αὐτὸ δὲν εἶναι παρὰ δέκα πέντε χρόνια. Καὶ σήμερα τὰ ἐργατικὰ χέρια εἶναι ἄφθονα. Εἶναι ἡμέρες ποὺ λέγω μέσα μου ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ κάνω μιὰ ἔρευνα καὶ ν' ἀφιερώσω τὴν ὑπαρξίν μου στὴν ἀνθρωπινὴ ἐργασία τῆς ζωῆς τῆς ἐργάτιδος. Γιατὶ ξέρω ὅτι χειρότερες συνθῆκες συναντοῦνται ἀκόμα. Ἂν τὴν ἔκαμνα, τιμίως τὶ θὰ μποροῦσα νὰ πῶ;—Θάπρεπε νὰ πῶ στὸν κόσμον ὀλόκληρο ὅτι ἐκοπίασα πολὺ νὰ κερδίσω τὴν εὐτυχία μου καὶ ὅτι, θεέ μου, πρέπει νὰ μοῦ τὴν ἀφήσουν...

⁂

Τοὐλάχιστον χάρις σ' αὐτὴν τὴν θέσιν, ἦταν ἐλεύθερη: μπόρεσε νὰ νοικιάσῃ στὴν κάτω πόλι ἕνα μικροσκοπικὸ καμαράκι. «Ἐι' ἀκόνα ζῆσω ἑκατὸ χρόνια ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὸ θαῦμα ποὺ ἔγινε ὅταν κρύμασα τὸ μοναδικό φόρεμά μου, σ' ἕνα δωμάτιο ἀτοκλειστικὰ διεύ μου, ὅταν ἔβαλα τὸ καρνὲ τὸν σκίτσον μου στὸ τραπέζι καὶ δίπλα τὰ ὀλοῦδια μου ἐπιμελῶς ξυσμένα. Τί σκῦψα νὰ δρεθῶ μόνη, μακρυὰ ἀπὸ τὰ κρυκρὰ δλέμματα τοῦ πατέρα, τῆς Γκέρτι καὶ τοῦ Σάμ! 'Ητον μιὰ θαυμάσια αὐγή, ὅλη ἐλπίδα καὶ θάρρος.

Βρῆκε μιὰ καλλίτερη θέσι στὴν ἠλεκτρικὴ ἑταιρεία. Ὁ:τπὸ δολλάρια τὴν ἑβδομάδα. Καὶ ὁ προϊστάμενος τῆς εἶπε μιὰ ἡμέρα ὅτι ἡ ἐργασία της ἦταν πολὺ ἱκανοποιητική καὶ τῆς ηὔξησε τὸν μισθὸ της σὲ δέκα δολλάρια, κατόπιν σὲ δύο δεκα! "Επειτα ἀπὸ λίγες ἑβδομάδες εἶχε δάλῃ κατὰ μέρος ἀφωτὰ χρήματα γιὰ ν' ἀγοράσῃ ἕνα ρῶζ δαμβακερὸ φόρεμα γιατὶ εἶχε ἀρχίσει μ' ὅλας νὰ κάνῃ πολλὴ ξέστη. 'Ηταν ἕνα Σάββατο ἀπόγευμα, ποὺ κατὰ τύχην καθόταν σ' ἕνα παγκάκι τοῦ Γιούνιον Σκουαίρ, ὅταν συνάντησε τὸν Τόνυ. Τὸν Ἀντόνιο Ράϊτ. Ἕνα νεαρό, μὲ ὡραῖα μαῦρα μάτια, μὲ δέρμα ἄσπρο σὰν γάλα, μὲ μάγουλα ρόδινα καὶ μὲ ἀκατανίκητο χαμόγελο. 'Ηλθε καὶ κάθησε δίπλα της. 'Α! Τόνυ, δὲν ἔχω τὴν παραμικρὴ πίκρα ὅταν σὲ συλλογίζομαι! 'Ἐλλεψες, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, δὲν ὑπῆρχε ὅμως τίποτε τὸ πρόστυχο σὲ σένα. Δὲν ὑπῆρχε καιμιὰ σιληρότης, ὅπως ὑπῆρχεν στὸν ...Νέλσον:.

Τὶ παράξενος ὁ γάμος τῆς μὲ τὸν Τόνυ!

Μὲ τὰ δύο χέρια στὶς τσέπες, μὲ τὰ μάτια γελαστά, ἤλθε κ' ἔπεσε στὸ παγκάκι: «'Αλλό!»

—'Αλλὸ ! Τοῦ ἀπήντησε ἐκείνη χωρὶς νὰ καλοξέρῃ τί ἔκαμνε.

—Λοιπόν, ἔτσι, δὲν ξέρομε νὰ χαιογελάσουμε;

'Η Νίνα εἶχε διστάσῃ μιὰ στιγμὴ πρὶν χαμογελάσῃ, νοιώθοντας νὰ ἀπλώνεται μέσα της καὶ νὰ πάλῃ ἕνα παράξενο αἴσθημα ποὺ κοιμόταν...

—'Α! ἔτσι, μάλιστα αὐτὸ εἶναι χαιτιομένο χαμόγελο!

Ἐνῷ ἐκείνη στριφογύριζε στὰ χέρια τῆς τὸ μαντῆλι της, ἀδέξια, ἡ καρδιά της κτυποῦσε καὶ δὲν συλλογιζόταν παρὰ ἕνα πράγμα: τὴ εὐτυχία ποὺ ἔχω τὸ ρῶζ φόρεμά μου! Καὶ ἔπειτα τὰ εἶχε χάσει λίγο ἀπὸ τὸν πολὺ ἀγγλικὸ τόνο τῆς προφορᾶς τοῦ Τόνυ.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΟΛΕΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΩΡΑΙΕΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ

1ον) Νὰ ἔχετε κανονικό βάρος
2ον) Νὰ ἔχετε σῶμα εὐκίνητο
3ον) Νὰ περιποιεῖσθε τόν ἑαυτόν σας

ΔΕΝ ΘΑ ΕΙΣΘΕ ὡραία, ἄν δὲν κάνετε ὅ,τι πρέπει γιὰ νὰ ἔχετε κανονικὸ βάρος. Τὸ περισσότερο βάρος ἀπό ὅ,τι χρειάζεται, καταστρέφει τὴν γυναῖκα καὶ τὴν ἐμποδίζει γιὰ πάντα νὰ εἶνε ὡραία. Ὅταν ἡ γυναῖκα ζυγίζῃ δέκα κιλὰ περισσότερο, εἶνε τελείως χαμένη. Εἶνε παραμορφωμένη, δὲν εἶνε πιά ἡ ἴδια καὶ γίνεται μιὰ γελοία καρικατοῦρα.

Εἶνε πολὺ εὔκολο νὰ ἔχετε τὸ κανονικὸ βάρος, ἀναλόγως τοῦ ὕψους σας.

Καὶ ὄχι μόνον εἶνε εὔκολο, ἀλλὰ εἶνε καὶ ἀπαραίτητο. Εἶνε ὁ πρῶτος ὅρος τῆς ὑγείας. Ὁ ὀργανισμὸς τῆς γυναίκας ποὺ ἔχει περιττὰ λίπη, χάνει τὸν ρυθμό του. Τὰ περιττὰ λίπη κάνουν τὰ ὄργανα νὰ ἀτροφοῦν καὶ νὰ λειτουργοῦν κακώς. Εἶνε ἡ καταστροφή. "Ὅλοι οἱ εὐτραφεῖς ἄνθρωποι δὲν ἔχουν καλὴ ὑγεία καὶ πεθαίνουν γρήγορα

ΝΑ ΔΙΑΤΗΡΗΤΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΤΗΝ ΕΥΚΙΝΗΣΙΑ ΣΑΣ

Νὰ ζοῦμε, ὅπως ζοῦμε, εἶνε ἐπικίνδυνος ἀνωμαλία. Δὲν ἤρθαμε στὸν κόσμο γιὰ νὰ καθήμεθα ἢ νὰ πλαγιάζωμε τὰ τέσσερα πέμπτα τῆς ζωῆς μας. "Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἤρθε στὸν κόσμο, κανένα μ' σον συγκοινωνίας δὲν ὑπῆρχε. Εἶχε δυὸ πόδια γιὰ νὰ περπατῇ, νὰ τρέχῃ, νὰ πηδᾷ, νὰ σκαφαλώνῃ. "Ἔτρεχε κυνηγώντας τὰ ζῶα, γιὰ νὰ βρῇ τὴν τροφή του. Ἀνέβαινε στὰ δέντρα, γιὰ νὰ μαζέψῃ τὰ ἀπαραίτητα φροῦτα, περνοῦσε ποταμοὺς, ἀνέβαινε στὰ βουνά. Πόσον ἔχομε κουρασθῆ ἀπὸ τότε! "Ας σκεφθοῦμε καλά, ἄς λυπηθοῦμε καὶ ἄς ἐπανέλθουμε στὸν ἀληθινό μας προορισμό. "Ας κάνωμε, κάθε μέρα, μερικὲς ἀσκήσεις, τόσες ὅσες χρειάζονται γιὰ νὰ ἐργασθοῦν ὅλοι οἱ μῦς, νὰ ἀναπτυθοῦν, νὰ γίνουν δυνατοὶ καὶ νὰ μὴ πάθουν ἀτροφία καὶ ἀγκύλωσι ἀπὸ τὴν ἀκινησία.

Πρέπει νὰ κάνωμε φυσικὴ ἀγωγή, νὰ περπατοῦμε, νὰ τρέχωμε, νὰ πηδοῦμε καὶ νὰ κάνωμε σπόρ, ὅλα τὰ δυνατὰ σπόρ.

Γιὰ νὰ ἔχῃ κανεὶς καλὴ φυσικὴ ἰσορροπία, εἶνε προτιμότερο νὰ ἐξασκῇ ἕνα ἐπάγγελμα λίγο κουραστικό, παρὰ νὰ μὴν ἔχῃ κανένα ἐπάγγελμα καὶ νὰ μένῃ ἀδρανής.

ΝΑ ΑΦΙΕΡΩΝΕΤΕ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ ΜΙΣΗ ΩΡΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΣΑΣ

Ἡ ὡμορφιά σας δὲν θὰ διατηρηθῇ, παρά μόνον ὅταν τὴν περιποιῆσθε. Τὰ νειάτα σας μποροῦν νὰ μαραθοῦν γρήγορα. Παρατηρήσατε μιὰ χωρική: στὰ τριάντα της χρόνια, τὸ πρόσωπό της εἶνε ἤδη μαραμένο. Ἡ γυναῖκα τῶν 45 ἐτῶν, ποὺ περιποιήθηκε λογικὰ τὸν ἑαυτό της, φαίνεται πολὺ νεώτερή της.

Λίγα πράγματα χρειάζονται γιὰ τὴν περιποίησι. Κάθε γυναῖκα μπορεῖ νὰ τὴν κάνῃ καὶ εἶνε προσιτὴ σὲ ὅλα τὰ βαλάντια, ἀκόμη καὶ στὰ πιὸ πτωχά. Ἀλλὰ χρειάζεται φροντίδα, κόπος, ἀκρίβεια, ἐπιμονή.

Πρέπει νὰ ἐννοήσετε, ὅτι ὡμορφιὰ εἶνε ἡ ὑγεία σας.

"Ὅταν ἡ μία κλονίζεται, αἰσθάνεται τὸν ἀντίκτυπο ἡ ἄλλη.

Ἡ ὑγιής γυναῖκα ἔχει πάντοτε κάποια ὡμορφιά. Ἡ γυναῖκα δὲν εἶνε ὥμορφη, παρὰ ὅταν ἔχῃ καλὴ ὑγεία.

Τίποτα δὲν εἶνε πολυτιμότερο στὸν κόσμο, ἀπὸ τὸ κεφάλαιο τῆς «Ὑγείας καὶ τῆς Ὡμορφιᾶς». Στὸ κεφάλαιο αὐτὸ, τὸ χρῆμα δὲν παίζει κανένα ρόλο. Τόσον οἱ πλούσιοι, ὅσον καὶ οἱ πιὸ πτωχοί, μποροῦν, μὲ ἁπλὲς καὶ τακτικὲς περιποιήσεις, νὰ ἐξασφαλίσουν στὸν ἑαυτό των τὴν ὡμορφιὰ καὶ τὴν ὑγεία.

ΤΡΩΤΕ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ..

Χωρὶς νὰ παχαίνετε

Δὲν σᾶς μιλήσαμε καθόλου γιὰ τὴ δίαιτα τῶν εὐπέπτων τροφῶν.

'Ἡ δίαιτα αὐτὴ εἶνε ἁπλοῦστατα ἕνα τέχνασμα. "Ἕνα τέχνασμα ποὺ σᾶς ἐπιτρέπει νὰ τρῶτε περισσότερο χωρὶς νὰ παχαίνετε, δηλαδὴ νὰ χονεύετε μὲ τὴν μεγαλύτερη δυνατὴ εὐκολία, φορτώνοντας τὸν ὀργανισμό σας μὲ ἐλάχιστα ὑπολείμματα.

"Ὅταν φάτε πολύ, αἰσθάνεσθε τὸν ἑαυτό σας κουρασμένο, βαρὺ καὶ νυστιαγμένο. Αὐτὸ συμβαίνει, γιατὶ ὅλες οἱ δυνάμεις τοῦ ὀργανισμοῦ καταγίνονται νὰ μεταπτέψουν τὶς τροφές. Οἱ εἰδικοὶ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Η ΔΙΑΡΚΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑ

Πρέπει νά εἶνε ἡ φροντίδα της φιλάρεσκης γυναίκας

ΜΑ ΕΙΣΘΕ ΩΡΑΙΑ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ...

Η ΩΡΑΙΑ γυναίκα, τὸ βράδυ σὲ δεξιώσεις, καλοστολισμένη, μακιγιαρισμένη, κτενισμένη καὶ ντυμένη, παρουσιάζει μιὰ ὡραία εἰκόνα, σὰν τὶς εἰκόνες ποὺ βλέπομε σὲ μερικὲς καλὲς ἐκθέσεις. Ἀλλά, πηγαίνει κανεὶς κάθε μέρα στὶς ἐκθέσεις; Ὄχι βέβαια.

Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ στερηθοῦμε τὴν χαρὰ τῆς ὠμορφιᾶς; Πρέπει οἱ γυναίκες νὰ στολίζονται μόνον σὲ ἐξαιρετικὲς περιστάσεις; Δυστυχῶς, αὐτὸ συμβαίνει συνήθως. Πόσες γυναίκες δὲν σκέπτονται: «Εἶμαι καλεσμένη σὲ δεξίωσι, πρέπει νὰ γίνω ὡραία σήμερα».

«Σήμερα». Αὐτὸ εἶναι ποὺ δὲν πρέπει. Τὸ σήμερα γιὰ τὴν πραγματικὴ γυναίκα πρέπει νἆναι κάθε μέρα.

Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀνάγκη, νὰ φροντίζετε νὰ γίνεσθε ὠμορφες γιὰ μιὰ μέρα, ποὺ θὰ ἀνταμώσετε ἴσως πρόσωπα ποὺ δὲν θὰ ξανιδῆτε ποτὲ καὶ νὰ μὴν ἔχετε τὴν ζωηρὴ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 22αν ΣΕΛΙΔΑ]

Η ΩΜΟΡΦΙΑ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ

ΓΑΛΑΝΑ Ἡ ΜΑΥΡΑ ΟΛΑ ΑΡΕΣΟΥΝ.

...ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΩΡΑΙΑ

ΑΝ ΘΕΛΕΤΕ τὰ μάτια σας νὰ ἔχουν τὴν ζωηρὴ λάμψι, χρειαζόνται δυὸ διαφορετικὲς περιποιήσεις: ἡ περιποίησι γιὰ τὴν ὑγεία τον καὶ ἡ περιποίησι γιὰ τὴν ὠμορφιά τον.

Σᾶς τὸ εἶπαμε πολλὲς φορές, ἀλλὰ δὲν βλάπτει νὰ σᾶς τὸ ξαναθυμίσουμε πάλι, ὅτι τὰ μάτια κουράζονται φοβερὰ μὲ τὸν μοντέρνο ρυθμὸ τῆς ζωῆς μας.

Τὸ ἠλεκτρικὸ φῶς, ἡ σκόνη, τὰ ξενύχτια, ὁ κινηματογράφος, τὸ πολὺ διάβασμα, εἶναι πραγματικοὶ ἐχθροὶ τῶν ματιῶν.

Θὰ γελάσετε ἴσως, ποὺ τὸ διάβασμα τὸ θεωροῦμε κι' αὐτὸ μοντερνισμό. Καὶ ὅμως, εἶναι ἀλήθεια. Πρὶν ἀπὸ ἑκατὸ καὶ ἴσως λιγότερα χρόνια, ἦταν μετρημένοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἤξεραν γράμματα. Καὶ αὐτοὶ σκόμα δὲν ἀσχολοῦντο μὲ τὴν ἀνάγνωσι.

Μὴ φαντασθῆτε ὅτι θὰ σᾶς συμβουλεύσουμε

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 22αν ΣΕΛΙΔΑ]

ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΕΧΕΤΕ ΕΤΟΙΑ ΩΡΑΙΑ ΜΑΤΙΑ...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΕΙΝΑΙ ΑΠΕΝΤΑΡΟΙ!

Οἱ ἠθοποιοὶ τοῦ κινηματογράφου εἶναι οἱ πτωχότεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου!- Τί ἀποδεικνύει μιὰ στατιστικὴ τῶν κερδῶν καὶ τῶν ἐξόδων των.- Τί στοιχίζει ἡ ζωὴ στὸ Χόλλυγουντ. - Ἡ γκαρνταρόμπα ἑνὸς πρώτης τάξεως ἀστέρος

ΤΟΥ ΚΛΑΡΚ ΓΚΛΗΜΠΛ ΟΜΩΣ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΕΙ ΝΕ ΜΑΚΙΓΙΑΡΙΣΜΕΝΑ

ΟΛΟΙ ὅσοι δὲν ἀκοῦνται εἰς τὸ νὰ θαυμάζουν ἐπὶ τῆς ὀθόνης τοὺς κινηματογραφικοὺς ἀστέρας, ἀλλὰ ἐνδιαφέρονται καὶ διὰ τὰ μυστικὰ τῆς ἰδιοτικῆς τον ζωῆς, θὰ μάθουν μὲ ἔκπληξιν ἴσως, ὅτι πολὺ σιγνὰ συμβαίνει κάποιος ἠθοποιὸς τοῦ Χόλλυγουντ νὰ παραδιάζῃ ἕνα συμβόλαιον 4000 δολλαρίων τὴν ἑβδομάδα, διότι θέλει νὰ κερδίσῃ ἀλλοῦ περισσότερα χρήματα. Οἱ συνάδελφοί του μποροῦν νὰ ἀντιληφθοῦν... τὴν θέσιν του, ἀλλὰ δὲν γίνεται τὸ ἴδιο καὶ μὲ τοὺς κοινοὺς θνητούς, οἱ ὁποῖοι βέβαια θὰ τὸν πάρουν γιὰ τρελλόν. Πῶς νὰ χαρακτηρίσουν διαφορετικὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ κλωτσᾶ μὲ τέτοιαν εὐκολία ἕνα τέτοιο ποσόν;

Καὶ ὅμως... φαίνεται ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι ἔτσι. Οἱ ἠθοποιοὶ τοῦ κινηματογράφου κερδίζουν βέβαια πολλὰ χρήματα, ἀλλὰ ὄχι... καὶ ὅσα φαντάζεσθε! Ἂς πάρουμε λ. χ. τὸ παράδειγμα ἑνὸς ἠθοποιοῦ ποὺ κερδίζει 6000 δολλάρια τὴν ἑβδομάδα.

Πρὶν ἀκόμη καλὰ-καλὰ ὁ ἐν λόγῳ ἠθοποιὸς ἀντικρύσῃ τὰ χρήματά του, θὰ τοῦ τὰ κουσουρεύουν! Τὸ στούντιο θὰ πάρῃ 168 δολλάρια γιὰ τὸ Ταμεῖον Συντάξεων, Ταμεῖον Προνοίας καὶ γιὰ τὴν Λέσχη του. Ἔπειτα ἔρχεται ὁ ἐμπρεσσάριος τοῦ ἠθοποιοῦ καὶ θέλει 15 % ἐπὶ τοῦ ποσοῦ. Ἂς ἰδοῦμε τώρα τί γίνονται οἱ 4932 δολλάρια ποὺ ἀπομένουν. Χίλια διακόσια ἑξῆντα πηγαίνουν σὲ διαφόρους φόρους καὶ τέλη, 150 εἶναι ἀμοιβὴ ἑνὸς γραμματέως, 125 ἑνὸς πρακτορείου τύπου. Μένουν 3397 δολλάρια. Ἀλλὰ ἔχομε ἀκόμη νὰ ἀφαιρέσουμε: 500 δολλάρια μοιρασμένα στὶς ἀσφαλιστικὲς ἑταιρεῖες, στοὺς προγυμναστάς, τοὺς «μασσέρ», τοὺς σωματοφύλακας, τὸ ταχυδρομεῖο, τὴν γκαρνταρόμπα, τὴν ὑπηρεσία κλπ. Δὲν μένουν παρὰ 2897 δολλάρια καὶ ἡ βεντέττα μας δὲν ἀγόρασε ἀκόμη οὔτε ἕνα κομμάτι ψωμί!

Μά, θὰ πῆτε, 2897 δολλάρια τὴν ἑβδομάδα, δὲν εἶναι καὶ εὐκαταφρόνητο ποσόν. Ποιὸς τὰ κερδίζει;

Πράγματι, αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια. Ἀλλὰ καὶ ἡ ζωὴ εἶναι ἀκριβή. Εἶναι καὶ αἱ ὑποχρεώσεις. Ἡ βεντέττα πρέπει νὰ πάρῃ στὸ θέατρο τὴν πρώτη θέσιν καὶ ν' ἀγοράζῃ ἀπὸ τὰ καλλίτερα καὶ ἀκριβότερα μαγαζιά.

Ἔπειτα πρέπει νὰ «φαίνεται». Μιὰ βεντέττα ζῇ σὲ ὡραῖο σπίτι, στὴν ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ συνοικία, ἔχει αὐτοκίνητο καὶ δυὸ τοὐλάχιστον ὑπηρέτες. Τὸ σπίτι βέβαια εἶναι κατά τι πολυτελέστερο ἀπὸ ὅ,τι χρειάζεται, τὸ αὐτοκίνητο στοιχίζει ἀκριβότερα καὶ θὰ ἔτρεχε ἐξ ἴσου καλὰ καὶ χωρὶς τὸ ἀσημένιο ἐκεῖνο πόμα τοῦ ψυγείου. Καὶ ἕνας ὑπηρέτης θὰ ἦταν ἀρκετός...

Οἱ διασκεδάσεις, κατόπιν, στοιχίζουν ἀρκετά. Ὅταν μιὰ βεντέττα κερδίζῃ 300.000 δολλάρια τὸ χρόνο, σκέπτεται ὅτι φυσικὸν εἶναι νὰ μπορῇ νὰ προσφέρῃ 50.000 στὸν ἑαυτό της γιὰ διασκέδασιν, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα τὸ κατορθώνει; Πολὺ σπάνια. Θὲ πῆτε, καὶ οἱ διασκεδάσεις κοστίζουν πολύ....

Ἔπειτα ἔρχεται ὁ τύπος. Πρέπει νὰ τὸν δαμάσουμε. Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ ὁ ἠθοποιὸς εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ἐγγραφῇ τοὐλάχιστον σὲ 10 ἐγχώριες ἐφημερίδες, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ καθεμιὰ ἀπαιτεῖ τοὐλάχιστον μιὰ πλήρη σελίδα, δυὸ φορὲς τὸ χρόνο, ἀντὶ 400 δολλαρίων. Καὶ εἰς ἀντάλλαγμα τὸ ὄνομα τοῦ ἠθοποιοῦ μπαίνει διαρκῶς κάτω ἀπὸ τὰ μάτια κάθε συναγωνιστοῦ.

Ἔτσι λοιπόν, ὅταν τελειώσῃ ἡ ἑβδομάδα, δὲν μένουν παρὰ ἐλάχιστα πράγματα.

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 22αν ΣΕΛΙΔΑ]

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΡΟΚΟΚΟ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΤΑ ΞΥΛΙΝΑ ἀλογάκια τοῦ μηχανικοῦ ἱπποδρομίου στριφογυρίζουν. Τὸ μοντέρνο αὐτὸ ἱπποδρόμιο, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἀλογάκια, εἶχε καὶ ξύλινα γουρουνάκια καὶ πέντε-ἕξη μεγάλες κατσαρόλες ποὺ μέσα μποροῦσαν νὰ καθίσουν καὶ νὰ δοκιμάσουν τὸν Πλιγγο τοῦ στριφογυρίσματος ὅσοι, ἢ μᾶλλον ὅσες, δὲν ἤθελαν νὰ καβαλλικέψουν. Ἀστόσο δυὸ-τρεῖς κοπέλλες καβαλλίκευαν τὰ ρόδινα γουρουνάκια καὶ στριφογύριζαν χαχανίζοντας, ἐπιδεικνύοντας στοὺς θεατὲς ποὺ χάζευαν ὁλόγυρα τοὺς λεπτοὺς τῶν ἀστραγάλους καὶ τὰ ἄσπρα τους δόντια.

Μιὰ νέα καθόταν ὁλομόναχη μέσα σὲ μιὰ κατσαρόλα. Φαινόταν σὰν νὰ λίνιζε τὴ μελαγχολία της στὸ ρυθμὸ τῶν παλιῶν φὸξ-τρὸτ ποὺ ἔπαιζε τὸ μηχανικὸ ὄργανο. Ὁ φίλος μου Πέτρος, ποὺ καβαλλίκευε ἀρειμάνιος τὸ διπλανὸ γουρουνάκι, μοῦ ὁδήγησε:

Ὡραία αὐτὴ ἡ ξανθὴ ποὺ εἶναι μόνη της... Πᾶμε νὰ ψηθοῦμε μαζί της!

Πηδήσαμε στὴν κατσαρόλα καὶ χαιρετήσαμε τὴν νεαρὴ γυναίκα.

Ὁ Πέτρος εἶπε τὸ ἀστεῖο του:

— Σᾶς ἔλειπε, κυρία, ἡ ρήγανη καὶ ἡ δάρνη... Νάμαστε.

— Μὴν ἀστειεύεσθε, κύριε.

— Μά, ὡστόσο, κυρία, τὸ πανηγύρι τοῦ Νεϊγὺ δὲν εἶναι μοναστήρι...

— Γιὰ μένα, κύριε, αὐτὴ ἡ κατσαρόλα εἶναι Γολγοθᾶς.

Δὲν ἀκούγαμε καλὰ τὰ λόγια τῆς νέας, γιατὶ τὸ ἠλεκτρικὸ ὄργανο τὰ σκέπαζε μὲ τοὺς ἤχους ἤχους του. Τότε ὁ Πέτρος, μὲ τὰ χέρια ὁλόγυρα στὸ στόμα του, σὰν μεγάφωνο, τῆς φώναξε:

— Δὲν εἶσθε εὐτυχισμένη, κυρία;

Σκύψαμε γιὰ ν' ἀκούσομε τὴν ἀπάντησι τῆς ὡραίας μας ἀπελπισμένης:

— Δὲν εἶμαι δυστυχισμένη... Ἀλλὰ εἶμαι ἀνήσυχη... Τί ὥρα εἶναι;

— Δέκα παρὰ εἰκοσιπέντε.

— Κύλιας;... Δηλαδὴ στριφογυρίζω τριαντατέντε λεπτά.... Δεκαοκτὼ γύροι πρὸς ἕνα φράγκο.... Ἀ, ὡστόσο εἶναι πάρα πολύ!...

Κύτταξα τὸν φίλο μου. Ἡ περίπτωσις μᾶς φαινόταν ἐνδιαφέρουσα. Ἔκανψα τότε πρὸς τὴν κυρία τὸν δεκαοκτὼ γύρον καὶ εἶπα:

— Κυρία, εἶμαστε ἐξοπλισμένοι. Μπορεῖτε νὰ ἀπολογίζετε στὴν πλήρη ἐχεμύθειά μας καὶ στὴν πραγματικὴ μας συμπάθεια... Ἂν μποροῦμε νὰ σᾶς εἶμεθα ὀπωσδήποτε χρήσιμοι ἢ εὐχάριστοι, πιστέψτε πῶς....

— Ὦ, κύριε, ἡ ἱστορία μου εἶναι ἀκ' τὶς πιὸ συνηθισμένες.... Ἀπάντησα στὴν ἀγγελία ἑνὸς ἑβδομαδιαίου περιοδικοῦ, μιὰ ἀγγελία ἀρκετὰ δελεαστική, ποὺ ἔλεγε ἀπάνω-κάτω τὰ ἑξῆς:

«Κύριος τῆς καλλίτερης κοινωνικῆς τάξεως, 40 ἐτῶν, πολὺ ὡραίος, πολὺ πλούσιος, κάτοχος ὡραίου αὐτοκινήτου καὶ γκαρσονιέρας στὸ Πασσό, ἐπιθυμεῖ νὰ γνωρισθῇ μὲ μίαν ὡραίαν ξανθήν, 25 ἕως 30 ἐτῶν, μὲ κοντὰ μαλλιά, μαιρυὰ χέρια καὶ πλούσιο στῆθος, μὲ τὴν προϋπόθεσιν σταθερᾶς φιλίας. Θὰ προσφέρῃ τὸ πάν εἰς τὴν ἐκλεκτὴν τῆς καρδίας του: κοσμήματα, τουαλέττες, ταξεῖδια κλπ. Γράψατε μὲ λεπτομερείας, φωτογραφίαν, μίαν τσάφαν μαλλιῶν πρὸς τὸν κ. Ροκοκό κλπ.»

— Καὶ λοιπόν; ρώτησα ἐγὼ περίεργος.

— Θὲ μου, κύριε, ἀπάντησα.

— Καὶ ὁ κ. Ροκοκὸ σᾶς δίδλεξε μεταξὺ ὅλων:

— Δὲν ξέρω. Ἀλλὰ ἐγθὲς τὸ βράδυ ἔλαβα ἕνα γράμμα του, πολὺ εὐγενικό, μὲ τὸ ὁποῖον ὁ κύριος αὐτὸς μὲ παρακαλοῦσε νὰ ἔρθω στὶς 9, στὴν ἐοχτὴ τοῦ Νεϊγὺ καὶ νὰ καθήσω στὴν κατσαρόλα ἀριθμὸς 4 τοῦ ἱπποδρομίου Μπαριούρ... Ἐπρόσθεσε μάλιστα, πὼς θὰ ἦταν πολὺ πρωτότυπο νὰ γνωρισθοῦμε μέσα σ' αὐτὸ τὸ κοζυνικὸ σκεῦος, σύμβολο τοῦ ἐθλοντος νοικοκυριοῦ μας.

— Πολὺ παράξενο, ἀλήθεια εἶπε ὁ Πέτρος. Ἔρωτας καὶ ψητὸ μοσχάρι... Ἀλλὰ περιμένετε λοιπὸν τὸν ὡραῖο σας κύριο;

— Μάλιστα...

— Ἴσως δὲν τὸν ἀναγνωρίσατε;

— Ὦ δὲν πιστεύω. Ἐγραφε πὼς θὰ ἀνέβαινε στὴν κατσαρόλα ἀριθ. 4 καὶ θὰ κρατοῦσε στὸ ἀριστερό του χέρι ἕνα φύλλο τοῦ «Ζουρνάλ». Ἀλήθεια, δὲν ξέρω πιὰ τί νὰ σκεφθῶ καὶ τί νὰ κάνω... Τί μὲ συμβουλεύετε;

— Νὰ στριφογυρίσετε ἀκόμα λίγο, κυρία... Ὁ κ. Ροκοκὸ δὲν θ' ἀργήσῃ πιά.

Ἴσως νὰ ἐμποδίσθηκε ἀπὸ τίποτα ἔκτακτο...

Ὁ Πέτρος καὶ ἐγὼ ἐποφελεθήκαμε ἀπὸ τὸ σταμάτημα τοῦ ἱπποδρομίου γιὰ ν' ἀποχαιρετήσομε τὴν ὡραία ξανθή. Πήγαινα νὰ κατεβῶ ἀπὸ τὸ πλατφόρμ, ὅταν ἡ προσοχή μου ἐλκύσθηκε ἀπὸ τὴν κατσαρόλα ἀριθ. 2, ποὺ βρισκόταν ἐντελῶς στὸ ἀντίθετο ἄκρο ἀπὸ τὴν κατσαρόλα ἀριθ. 4 καὶ ποὺ μέσα σ' αὐτὴν τὴν κατσαρόλα καθόταν μιὰ ξανθὴ νέα, ποὺ δὲν φαινόταν νὰ διασκεδάζῃ καὶ πολὺ ἀπὸ αὐτὸ τὸ στριφογύρισμα στὸ ἀπέρο. Τὴν ἐδεῖξα στὸν Πέτρο, ποὺ σούφρωσε τὰ φρύδια του καὶ ψιθύρισε:

— Μπᾶ! Μπᾶ!....

Χωρὶς νὰ ποῦμε τίποτα, σὰν νὰ τὸ εἴχαμε προσυμφωνήσει, γλυστρήσαμε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ ξύλινα ἀλογάκια καὶ τὰ γουρουνάκια καὶ καθήσαμε στὴν ἄλλη κατσαρόλα. Κυτάζοντας τὴν ἀπὸ κοντά, εἴδαμε πὼς αὐτὴ ἡ ξανθὴ εἶχε ἕνα στῆθος πολὺ ἀνεπτυγμένο. Καθόταν μαξεμένη στὸν πάγκο της καὶ στὸ δεξὶ της χέρι κρατοῦσε ἕνα μὸδ φάκελλο καὶ ἕνα μπουκέτο μενεξέδες.

Ὁ Πέτρος μοῦ ἔκανε ἕνα νόημα συνεννοήσεως. Τοὔτελεια κι' ἐγὼ τὸ μάτι. Ἔπειτα, χαιρετώντας τὴ νέα μὲ τὸ μεγάλο στῆθος, τῆς εἶπα:

— Δεσποινίς, λυπούμαι πολύ, ἀλλὰ πρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅτι ὁ κ. Ροκοκὸ δὲν ἄφιξη ἀπόψε!

Τὸ πρόσωπο τῆς νέας ἐξέφρασε τὴν πιὸ μεγάλη ἔκπληξι. Μ' ἐκύτταξε μὲ τὰ ἀθῶα της, ὡραῖα μάτια καὶ ἐρώτησε:

— Πῶς, κύριε... Εἶσθε φίλος τοῦ κ. Ροκοκό;

— Ὄχι, δεσποινίς, ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος πὼς ἀντίθετα πρὸς τὶς ἐλπίδες σας, δὲν θὰ σᾶς συναντήσῃ ἀπόψε... Σᾶς ἔγραψε, δὲν εἶναι ἔτσι;

Ἡ νέα φαινόταν κατάπληκτη ἀπὸ τὶς γνώσεις μου.

— Ναί, κύριε!... Ὁρίσατε τὸ γράμμα του... Αὐτὸ μάλιστα θὰ μᾶς χρησιμεύσῃ καὶ ὡς σύνθημα ἀναγνωρίσεως... Μὲ ἐπαφαλοῦσε νὰ τὸν περιμένω ἀπόψε στὴν κατσαρόλα ἀριθ. 2 τοῦ ἱπποδρομίου Μπαριούρ... Ὦ, τί ἀπογοήτευσις!....

— Τί νὰ γίνῃ, δεσποινίς; Εἶσθε νέα. Δὲν θὰ πέσετε τώρα στὴν ἀπελπισία!....

— Ἂν εἶσθε φίλος τοῦ κ. Ροκοκό, πέστε μου τοὐλάχιστον πὼς εἶναι καὶ ἂν μπορῶ νὰ ἐλπίζω νὰ τὸν συναντήσω ἀλλοῦ, προσεχῶς...

— Θέλετε νὰ μάθετε πὼς εἶναι αὐτὸς ὁ ἀριστοκρατικὸς κύριος τῶν 40 ἐτῶν, ποὺ εἶναι τόσο ὡραῖος, τόσο πλούσιος, δεσποινίς; Λοιπόν, κυτταξτε τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ ἱπποδρομίου, ἐκεῖ πίσω ἀπὸ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 23ην ΣΕΛΙΔΑ]

ΝΤΥΘΗΤΕ ΣΑΝ..ΠΑΡΙΖΙΑΝΕΣ

ΤΙ ΦΟΡΕΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Η τελευταία λέξις τῆς Μόδας σε λιγες γραμμές

ΤΟ ΡΟΛΟΓΑΚΙ της μὲ ἐντελῶς νέο τρόπο, π. χ. σὰν μεγάλο δακτυλίδι, στὸ δάκτυλο. Πάνω ἀπὸ τὸ γάντι της ἢ τὸ τοποθετεῖ στὴν τσάντα της, ποὺ μοιάζει σὰν κουτί.

Γιὰ τὸ πρωΐ φορεῖ πανωφόρι ἀπὸ τουΐνς μὲ πέτσινη ζώνη καὶ ρεβὲρ ἀπὸ γούνα καστόρ. Ὅμοια φούστα μὲ τὸ πανωφόρι καὶ μπλούζα μάλλινη πλεκτὴ ζωηρόχρωμη. Μικρὴ τὸκ ἀπὸ φέτρ ποὺ ἀφίνει ἐλεύθερο τὸ μέτωπο.

Μὲ τὰ βραδυνά της φορέματα, μακρυὰ μαῦρα μαντὼ ἀπὸ ντρά, ὁλόκληρα κεντημένα ἢ λαμὲ ποὺ κλείνουν σὰν φορεματα καὶ στὴ μέση δένουν μὲ μιὰ φαρδειὰ ζώνη ἀπὸ μεταξωτὴ μουσελίνα.

Ὡς γαντοῦφες προτιμᾶ τὶς ἀγκράφες ποὺ μιμοῦνται κλειδιὰ τῆς παλιᾶς ἐποχῆς.

Γιὰ τὰ κοκτέϊλ καὶ τὶς μικρὲς δεξιώσεις, καπέλλα χωρὶς κολόττα, φτιαγμένα ἀπὸ μιὰ ἢ περισσότερες κορδέλλες δεμένες ἐμπρός. Μερικὰ γίνονται μὲ βελοῦδινη μαῦρη κορδέλλα ποὺ δένει ἐμπρὸς μὲ μεγάλο φιόγκο. Ἄλλα ἀπὸ τρεῖς κορδέλλες γκρα-γκραὶν σὲ τρεῖς διαφορετικοὺς χρωματισμούς.

Τὸ βράδυ προτιμᾶ τὰ σκαρπίνια ἀπὸ ρὸζ σουέντ μὲ τακοῦνι ἀπὸ δέρμα ἀσιέ, γαρνιρισμένα μὲ μιὰ ὁμοια μπάντα. Τὴν ἄνοιξι θὰ φορέση παπούτσια ποὺ θὰ ἀνεβαίνουν ψηλὰ στὸ πόδι καὶ ἡ πτέρνα θὰ εἶνε ἀνοικτή. Πολλὰ θὰ μοιάζουν ἐμπρὸς μὲ σανδάλια, ἀλλὰ θὰ εἶναι τελείως κλειστὰ μὲ ἐντελῶς ἐλεύθερη τὴν πτέρνα.

ΚΑΙ ΛΙΓΗ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ

ΠΕΣΤΕ ΜΟΥ ΠΩΣ ΚΑΘΕΣΘΕ;

ΝΑ ΣΑΣ ΠΩ ΠΟΙΟΣ ΕΙΣΤΕ!

Ο ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΙ ἀναλύουν ἀπὸ τὴ γραφὴ τὸ χαρακτῆρα σας, ἀφοῦ ἐξετάζοντας τὸ γράφο-συντάζοντας τὸ πρόσωπό σας. Μποροῦν νὰ διαβάσουν μέσα στὶς πτυχὲς τῆς καρδιᾶς σας, ἐξετάζοντας τὶς γραμμὲς τοῦ κορμιοῦ σας. Ἡ μελέτη τῶν χαθημερινῶν καὶ συνηθισμένων κινήσεων μᾶς δίνει τὸ ὄνομα τῆς ἀποκαλύψεως.

—Καθήστε!

— Τί; Νὰ καθήσω; Δὲν ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι γι' αὐτό.

— Σταυρωτὰ ἢ ἴσια; Μποροῦν τόσοι τρόποι νὰ κάθεσαι κάποιος, ὅσοι καὶ χαρακτῆρες.

— Ἀνάλογα ἀπὸ αὐτὰ τὰ μέρη ποὺ ἀγγίζουν τὴ γῆ; Νὰ ἡ ἀπάντησις. Θὲ νὰ ἀναλύσῃ πρῶτα γιὰ ἑαυτό του.

Ὁ ἄλλος προσμένει ἀνάμεσα σὲ πολλὰ καθίσματα ἐκεῖνο ποὺ εἶνε τὸν χωστὰ ἀπὸ τὰ ἄλλα. Δὲν θέλει νὰ ἀποφασίσῃ. Ἂν μπορούσαμε ν' ἀκούσομε τὴ σκέψι του, θ' ἀκούγαμε: «Μὴν ἀστοχήσω πολὺ γιὰ μένα. Μὴ μὲ κοιτάξουν μὲ ἀπιστοσύνη. Ἀλλὰ τὶ ἀνοχαίνει. Θὲ νὰ μείνῃ ἀπροσάρμοστος. Ἐγκαταστάθηκε ἀκόμη νὰ μὴ κάθῃ χωρὶς νὰ ἀκουμπήσῃ τὸν ἑαυτόν του καὶ εἰς τὴν ἀνάγκη τοῦ. Εἶνε ἀπόλυτος, ἀλλὰ ἔχει ἀποτελεσματικότητα.

Ἕνας ἄλλος κάθεται ἀλλιώτικος: Κλίνει ἐγκύ. Τὴ τὴ θέλουν; Ἔφτασε τὴν ἄκρα μου. Μαγνιασμὸς μὲ τὴν ἀξία τοῦ χαλιβδόφρου μεγαλομανοῦς. Προσπαθήστε νὰ ἀναγνώστε τὴ σκέψι τοῦ. Σὲ λίγο θὰ σᾶς κοιλιάσῃ στὴ θέσι σας.

Ἀλλοῦ ἕνας κάθεται λοξά, μὲ τὸ ἕνα πόδι του σὲ μιὰν ἄλλη καρέκλα. Εἶνε κακοκαρδιστής. Ἡ πρόσκλισι γι' αὐτὸ εἶνε ἕνα κρυφὸ ἀφιλόξενο. Τὸ ταλέντο μου γιὰ τὴ μεταλογία μου.

Ἐπίσης ὁ ἄλλος κάθεται σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ φωτεῖν δεικλά. Τρυφερὸ ὄφιν, ἐυλίσιμος κλπ...

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 23ην ΣΕΛΙΔΑ]

Η ΤΕΧΝΙΚΗ ΜΑΣ ΣΕΛΙΣ

ΜΑΘΗΜΑ ΠΛΕΚΤΙΚΗΣ

Ἀνοιξιάτικη μπλοῦζα

Ὑ λ ι κ ά : 250 γραμμ. μαλλί τρίκλωνο ἄσπρο. Βελόνες Νο 2 ½.

Β ε λ ο ν ι έ ς : Λάστιχο, 2 πόντους καλή, 2 πόντους ἀνάποδη. Πούαν ζέρσεῦ, μιά σειρά καλή, μιά σειρά ἀνάποδη.

Ἐ μ π ρ ό σ θ ι ο μ έ ρ ο ς : Ἀοχίζετε ἀπό κάτω. Περνᾶτε 130 π. Πλέκετε 5 ἐκατοστά λάστιχο, συνεχίζετε μὲ πούαν ζέρσεῦ, ἀλλὰ ἐξακολουθεῖτε νὰ πλέκετε πάντοτε λάστιχο τοῦς 60 μεσαίους πόντους γιὰ νὰ σχηματίσετε τὴν μπάντα. Αὐξάνετε στὶς 2 ἄκρες 1 π. κάθε 2 ἐκατοστὰ 9 φορές. Στὰ 0 μ. 32 σχηματίζετε τὶς μασχάλες, κλείνοντας στὶς δύο ἄκρες σὲ κάθε σειρὰ 1 φορὰ 6 π., 5 π., 4 π., 3 π., 2 π., καὶ 1 π. Κατόπιν πλέκετε ἴσια. Στὰ 0 μ. 43 σχηματίζετε τοὺς ὤμους, κλείνοντας 5 φορὲς 7 π. Συνεχίζετε τὴν μπάντα ποὺ πλέκετε μὲ λάστιχο 3 ἐκατοστὰ καὶ κλείνετε συνέχεια ὅλους τοὺς πόντους.

Π λ ά τ η : Ἀρχίζετε ἀπὸ κάτω. Περνᾶτε 120 π., πλέκετε 5 ἐκατοστὰ λάστιχο. Συνεχίζετε μὲ πούαν ζέρσεῦ πλέκοντας πάντα μὲ λάστιχο τοὺς 60 μεσαίους πόντους. Αὐξάνετε στὶς 2 ἄκρες 1 π. κάθε 2 ἐκατοστὰ 9 φορές. Στὰ 0 μ. 32 σχηματίζετε τὶς μασχάλες, κλείνοντας στὶς δύο ἄκρες σὲ κάθε σειρὰ 1 φορὰ 5 π., 4 π., 3 π., 2 π., καὶ 1 π. Κατόπιν πλέκετε ἴσια. Στὰ 0 μ. 36 χωρίζετε τὸ πλεκτό σας ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον καὶ προσθέτετε 10 π. στὴν πλευρὰ ποὺ θὰ ράψετε τὰ κουμπιά. Τελειώνετε ὅπως καὶ στὸ ἐμπρόσθιο μέρος.

Μ α ν ί κ ι : Περνᾶτε 80 π. Πλέκετε 3 ἐκατοστὰ λάστιχο. Συνεχίζετε μὲ πούαν ζέρσεῦ πλέκοντας τοὺς 10 μεσαίους πόντους μὲ λάστιχο. Αὐξάνετε στὶς δύο ἄκρες 1 π. κάθε 2 ἐκατοστὰ 5 φορές. Στὰ 0 μ. 14 σχηματίζετε τὸ ἐπάνω στρογγυλὸ μέρος τοῦ μανικιοῦ, κλείνοντας 4 π. στὶς 2 ἄκρες καὶ κατόπιν 1 π. στὴν ἀρχὴ κάθε σειρᾶς ἕως ὅτου σᾶς μείνουν μόνο οἱ 10 π., τοὺς ὁποίους πλέκετε μὲ λάστιχο. Συνεχίζετε τὸ λάστιχο 12 ἐκατοστὰ καὶ τελειώνετε.

Σ υ ν α ρ μ ο λ ό γ η σ ι ς : Σιδερώνετε μόνο τὰ μέρη ποὺ ἔχετε πλέξει μὲ πούαν ζέρσεῦ. Ἐφαρμόζετε τὰ μανίκια, ράβετε στὸ ἄνοιγμα τῆς πλάτης 4 κουμπιὰ καὶ περνᾶτε γύρω στὸ λαιμὸ μιὰ στενὴ κορδέλλα, ἡ ὁποία δένει ἐμπρός.

Η ΕΙΔΙΚΗ

ΕΡΓΟΧΕΙΡΑ

Τραπεζομάνδηλο ἀπὸ ρόζ λινό

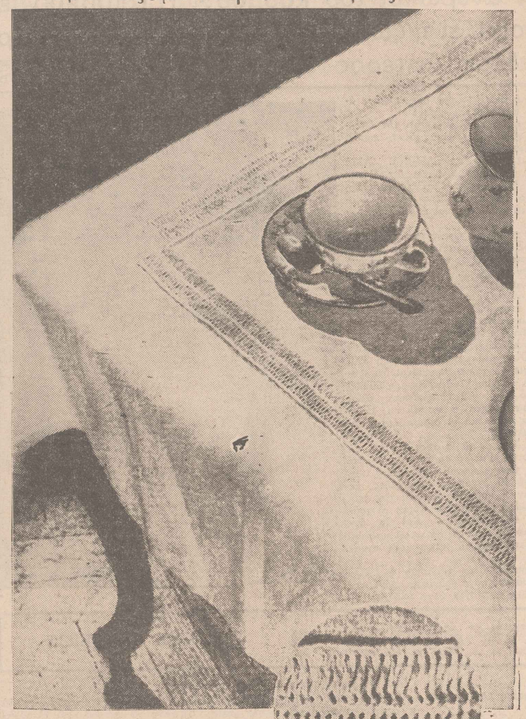

Δὲν τὸ βρίσκετε χαριτωμένο τὸ τραπεζομάνδηλο αὐτὸ μὲ τὸ ἁπλὸ κλασικό του σχέδιο; Ὅλο τὸ γαρίφιρομα εἶνε ἕνας ἀντρε-ντέ, τὸν ὁποῖον θὰ πλέξετε μόνες σας μὲ κροσεδάκι καὶ μὲ μιὰ φουρκέτα. Ἡ εἰκόνα μας σᾶς δείχνει τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ πλεχθῇ. Εἶνε ἀπὸ τὰ εὐκολώτερα πλεξίματα καὶ δὲν ἀμφιβάλλομε ὅτι ὅλες οἱ ἀναγνώστριές μας θὰ τὸ ξέρουν.

Δὲν χρειάζεται γιὰ τὸ τραπεζομάνδηλο αὐτὸ νὰ πάρετε φίνο λινό. Ὑπάρχουν ὡραῖα ψιφολινὰ σὲ πολὺ καλὲς τιμές.

Τὸν ἀντρε-ντὲ θὰ τὸν πλέξετε μὲ ἄσπρο κοτόν-περλὲ καὶ θὰ τὸν ράψετε πάνω στὸ τραπεζομάνδηλο μὲ ρίζα. Τελειώνετε τὸ τραπεζομάνδηλο γύρω-γύρω μὲ κουφογάζι.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Η ΑΝΟΙΞΙΣ ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ

Μὴν ἀφήσετε νὰ σᾶς προλάβη

1) Ἀνοίξαμπλ ἀπὸ λαινὰς φανταιζί. Τὰ ρεβὲρ τῆς ζακέττας κοβδὲ ἐ γιακᾶς τοῦ φορέματος γαρνίρονται μὲ ριγὲ πολύχρωμο λαινός.
2) Φόρεμα ἀπὸ μάλλινο κρὲπ-ντὲ-σίν. Οἱ πλέττες ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ κορσὰς καὶ ἀνοίγουν κατω στὴ φούστα. Ζώνη δερμάτινη
3) Ἀπλὸ φορεματάκι ἀπὲμπλακὸ λαινάς. Τὸ ἀμπιὲ σμὲν ὑπογραμμίζεται μὲ χονδρὴ πικοῦρ.
4) Ταγεράκι ἀπὸ φανέλλα γκρὶ-νουάρ μὲ ἄσπρη ρίγα. Οἱ τσέπες καὶ τὰ ρεβὲρ γαρνίρονται μὲ μαῦρο δελεδὲ. Κουμπιὰ δελεδύνια.

Β Ε Β Α Ι Α αὐτὲς οἱ ἡμέρες εἶναι χειμώνας. Χωρὶς ἀμφιβολία ὅμως—μὲ τὸ ἀττικό μας κλίμα—θὰ φανοῦν ξαφνικὰ οἱ καλοκαιριές, ποὺ θὰ σᾶς κάνουν νὰ ἐγκαταλείψετε τὰ χονδρὰ πανωφόρια καὶ νὰ θελήσετε νὰ ἔχετε ἀνοιξιάτικη ἐμφάνισι.

Ἑτοιμασθῆτε γιὰ τὴν πρώτη ἀνοιξιάτικη πρόσκλησι. Ἀπὸ τώρα, ἐπιθεωρήσατε τὰ περσινά σας φορέματα καὶ δῆτε τί ἔχετε. Ἔχετε ἕνα περσινὸ ἀνοιξιάτικο ταγέρ; Ἐξετάσατέ το λεπτομερῶς.

Ἂν εἶναι ἀκόμη σὲ καλὴ κατάστασι καὶ σὲ κλασσικὴ γραμμή, δὲν ἔχετε νὰ κάνετε τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ τὸ στείλετε στὸ καθαριστήριο νὰ τὸ φρεσκάρουν, γιὰ νὰ τὸ ἔχετε ἕτοιμο τὴν πρώτη μέρα ποὺ θὰ σᾶς χρειασθῆ.

Ἂν δὲν εἶναι σὲ πολὺ καλὴ κατάστασι, ἕνας θαυμάσιος τρόπος γιὰ νὰ τοῦ δώσετε καινούργια ἐμφάνισι, εἶναι νὰ κεντήσετε τὴ ζακέττα μὲ γκάνς στὸν ἴδιο τόνο. Σὲ πολλὲς ἀνοιξιάτικες κολεξιὸν ὑπάρχουν ζακέττες κεντημένες μὲ γκάνς. Εἶναι κι' αὐτὸ μιὰ ἀπὸ τὶς μοντέρνες γαρνιτοῦρες. Ἡ φούστα ὅμως τοῦ ταγὲρ ἴσως δὲν εἶναι καθόλου σὲ καλὴ κατάστασι καὶ δὲν διορθώνεται. Ὅλες ξέρουμε, ὅτι οἱ ζακέττες διατηροῦνται πολὺ περισσότερο καιρὸ ἀπὸ τὶς φοῦστες. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ, κάνετε μιὰ καινούργια φούστα ἀπὸ λαινὰς φανταιζί. Θὰ ταιριάζη θαυμάσια σὲ μιὰ μαύρη ἢ μπλὲ μαρὶν ζακέττα μιὰ φούστα ἀπὸ φανέλλα γκρὶ μὲ μαῦρες ἢ μπλὲ μαρὶν γραμμές. Τὸ ταγὲρ σας, βέβαια, μὲ τὴ φούστα αὐτὴ δὲν θὰ εἶναι ἀμπιγιέ, ἀλλὰ θὰ εἶναι πολὺ κατάλληλο γιὰ τὶς πρωϊνὲς ἐξόδους σας.

Φροντίσετε ἀπὸ τώρα, νὰ ἔχετε μιὰ καλὴ μπλοῦζα. Γιὰ τὴν ἀρχὴ τῆς ἀνοίξεως, ποὺ ὁ καιρὸς εἶναι ἀκόμη ψυχρός, πιὸ κατάλληλες εἶναι οἱ μάλλινες πλεκτὲς μπλοῦζες ἀπὸ λεπτὸ μαλλί.

Σὲ σκοῦρο ταγὲρ, μπορεῖτε νὰ φορῆτε μπλοῦζα μὲ ζωηρὸ χρωματισμό: τὸ κόκκινο, τὸ κίτρινο εἶναι πολὺ τῆς μόδας.

Μιὰ ἄσπρη μπλοῦζα σεμιζιέ, εἶναι πάντοτε κομψή.

Ἀπὸ τώρα φροντίσετε νὰ ἑτοιμάσετε μιὰ ἄσπρη κομψὴ γαρνιτοῦρα λαινζερὶ ἢ ἀπὸ πικέ, μὲ τὴν ὁποία θὰ γαρνίρετε τὸ μαῦρο χειμωνιάτικο φόρεμά σας, γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ τὸ φορέσετε φρέσκο τὴν ἄνοιξι, μαζὶ μὲ ἕνα κοπέλλο ἀπὸ ἄσπρο φέτρ.

Πῶς νὰ περιποιεῖσθε τὰ φυτὰ καὶ τὰ ἄνθη τοῦ σπιτιοῦ

Υ π α ρ χ ο υ ν τρεῖς τρόποι γιὰ νὰ διατηρῆτε δροσερὰ τὰ κομμένα λουλούδια.

1ον. Νὰ βάζετε τὰ κοτσάνια τους μέσα σὲ νερὸ καμμρέ (διαλύετε ἕνα κομμάτι καμφορᾶς μέσα σὲ λίγο οἰνόπνευμα καὶ τὸ ἀναμιγνύετε μὲ τὸ νερό).

2ον. Νὰ ἀλλάζετε συχνὰ τὸ νερὸ καὶ νὰ πλένετε τὰ βάζα. Ὅταν βγάζετε τὰ λουλούδια ἀπὸ τὸ βάζο, γιὰ νὰ ἀλλάξετε τὸ νερό, νὰ τὰ ξππλώνετε πάνω σὲ βρεμμένη ἐφημερίδα, νὰ τὰ ραντίζετε μὲ δροσερὸ νερὸ καὶ νὰ τὰ σκεπάζετε πάλι μὲ τὴν ἐφημερίδα βρεμμένη. Πρὶν νὰ ἐφανταβάλετε στὸ βάζο νὰ κόβετε λίγο τὰ κοτσάνια καὶ τὰ μαραμένα φύλλα.

3ον. Νὰ βάζετε τὰ κοτσάνια σὲ ζεστὸ νερό, τόσο ὅσο νὰ τὸ δέχεται τὸ χέρι σας. Ἀφοῦ μείνουν τρία λεπτά, τότε νὰ σκεπάζετε ὅλα τὰ λουλούδια μὲ ἕνα βαθὺ δοχεῖο. Ἡ θερμότης τοῦ νεροῦ ζωηρεύει τὰ μαραμένα λουλούδια. Τὸν τρόπο αὐτὸ θὰ τὸν μεταχειρίζεσθε, ὅταν θέλετε νὰ ἔχετε δροσερὰ λουλούδια μόνο μιὰ βραδυά, γιατὶ τοὺς δίδει μιὰ πρόσκαιρη ἀρρωστιά. Τὴν ἄλλη μέρα εἶναι τελείως μαραμένα.

Ἂν ἔχετε κῆπο καὶ θέλετε νὰ προσφέρετε λουλούδια, νὰ μὴν τὰ στέλνετε ἀμέσως μόλις τὰ κόψετε. Νὰ τὰ ἀφίνετε μισὴ μέρα σὲ ἄνθινο νερό. Θὰ διατηρηθοῦν πολὺ δροσερώτερα ἐὰν ἔχουν τραβήξει ἀρθονὴ ὑγρασία ἀπὸ τὸ νερό.

ΦΥΤΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Τὰ πράσινα φυτὰ (οἱ πρασινάδες) εἶναι ἀπὸ τὰ ὡραιότερα καὶ εὐγενικώτερα ντεκὸρ τοῦ σπιτιοῦ.

Πολλὲς οἰκοδέσποινες τὰ στεροῦνται, μὲ τὴν δικαιολογία ὅτι δὲν διατηροῦνται μέσα στὸ σπίτι.

Ἂν προσέξετε καὶ ἐφαρμόσετε τὶς συμβουλές μας δὲν θὰ ἀργήσετε νὰ ἔχετε ὡραῖα φυτὰ μέσα στὸ ἀπαρτεμέν σας.

Ὅταν ἀγοράζετε ἕνα φυτό, νὰ τὸ ἀφίνετε μὲ τὴν γλάστρα ποὺ τὸ πήρατε. Ἡ μεταφύτευσις εἶναι πάντοτε ἐπικίνδυνη. Ἂν ὅμως εἶναι ἀπαραίτητο νὰ τὸ βάλετε σὲ μιὰ καλλίτερη γλάστρα, νὰ σπάζετε τότε τὴν γλάστρα καὶ προσεκτικὰ, χωρὶς νὰ χαλάσετε τὸ χῶμα, νὰ τὸ τοποθετῆτε στὴν ἄλλη.

Νὰ ἀφίνετε τὰ φυτὰ πάντοτε στὴν ἴδια θέσι γιὰ νὰ συνηθίζουν. Ἔχουν κι' αὐτὰ ζωὴ καὶ ἀφοκτοῦν εἰς συνήθειες τῶν. Ὅταν τὰ μεταφέρετε ἐδῶ κι' ἐκεῖ, γρήγορα θὰ μαραθοῦν.

Νὰ τοποθετῆτε τὰ φυτά σας κοντὰ σὲ παράθυρα ἀλλὰ νὰ προσέχετε τὰ ρεύματα. Νὰ προσέχετε ἡ θερμοκρασία νὰ εἶναι σταθερὴ καὶ ἡ σχετικοσαρα ὄχι ξηρὴ. Νὰ ἀποφεύγετε νὰ βάζετε τὰ φυτὰ κοντὰ σὲ θερμοστρες ἢ καλοριφὲρ. Νὰ τὰ ποτίζετε σὲ τακτικὲς ὧρες.

ΦΩΣ

Τὸ ἄφθονο φῶς εἶναι ἡ ὑγεία τῶν φυτῶν. Πρέπει, ἀπὸ καιροῦ σὲ καιρὸ νὰ γυρίζετε τὰ φυτὰ ποὺ βρίσκονται κοντὰ σὲ παράθυρο. Ἄλλως θὰ ἀναπτυχθοῦν μόνον ἀπ' τὴ μιὰ πλευρά.

ΑΕΡΑΣ

Τὰ φυτὰ ἀναπνέουν. Ἔχουν λοιπὸν ἀνάγκη ἀπὸ καθαρὸ καὶ δροσερὸν ἀέρα. Ἐν τούτοις, τὰ ρεύματα καὶ οἱ ἀπότομες ἀλλαγὲς τῆς θερμοκρασίας τὰ βλάπτουν. Νὰ μὴν τοποθετῆτε λοιπὸν τὰ φυτὰ ἐσας στὸ μπαλκόνι ἢ στὸ παράθυρο γιὰ νὰ ἀεριοσθοῦν, ὅταν κάνῃ πολὺ κρύο. Εἶναι ἀρκετὸ νὰ ἀεριζετε τὸ δωμάτιο ποὺ βρίσκονται καὶ νὰ πλένετε τὰ φύλλα τοὺς μὲ ἕνα βρεμμένο πανὶ γιὰ νὰ μποροῦν νὰ ἀναπνέουν καλλίτερα.

ΝΕΡΟ

Εἴπαμε, ὅτι τὸ ποτίσμα πρέπει νὰ γίνεται ταχτικά. Ἀλλὰ κι' αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ εἶδος τῶν φυτῶν. Ἄλλα ζητοῦν περισσότερο νερό, ἄλλα λιγότερο. Γενικὰ τὰ φυτὰ ὑποφέρουν περισσότερο ἀπὸ τὴν ξηρασία, παρὰ ἀπὸ τὸ πολὺ νερό. Δὲν εἶναι καλὸ νὰ τοποθετῆτε εἰς γλάστρες μέσα σὲ δοχεῖο γιὰ νὰ κρατᾶ τὸ νερὸ τοῦ ποτίσματος. Νὰ ποτίζετε τὰ φυτὰ μὲ νερὸ ποὺ ἔχει τὴν ἴδια θερμοκρασία μὲ τὸ δωμάτιον στὸ ὁποῖο βρίσκονται.

ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ

Ἐξοντώνουν γρήγορα οἱ βρεπτικὲς οὐσίες σὴν μικρὴ ποσότητα χώματος ποὺ περιέχει κάθε γλάστρα. Γι' αὐτὸ εἶναι ἀνάγκη νὰ τροφοδοτεῖται τὸ χῶμα αὐτὸ μὲ κάποιο λίπασμα.

Σᾶς δίνομε μιὰ πολὺ καλὴ συνταγὴ γιὰ ὑγρὸ λίπασμα ποὺ εἶναι κατάλληλο σχεδὸν σὲ ὅλα τὰ φυτά :

Phosphate de potasse	**32 pr.**
Phosphate de ammoniaque	**12 gr.**
Nitrate de potasse	**14 gr.**
Nitrate d'ammoniaque	**40 gr.**

Ἀπὸ τὸ ὑγρὸ αὐτὸ διαλύετε 5 γραμμάρια σὲ μιὰ λίτρα νερὸ καὶ ποτίζετε κάθε δέκα πέντε μέρες περίπου τὰ φυτά σας. Μὴν κάνετε κατάχρησι ἀπὸ λιπάσματα. Τὰ περίσσεια δηλητηριάζουν τὰ φυτὰ ἀντὶ νὰ τὰ ἀναπτύσσουν.

Χρήσιμες Συμβουλές

Γιὰ νὰ ἐξαλείψετε τοὺς λεκέδες ἢ λάσπες ἀπὸ βελουδένια φορέματα, τρίψετε τὸ βελοῦδο ἐλαφρὰ μὲ βοῦρτσα βρεμενη μὲ ξεματιστὸ νερὸ, στὸ ὁποῖον προσθέτετε λίγο οἰνόπνευμα. Κατόπιν βρέχετε ἐλαφρὰ τὴν ἀνάποδη μεριὰ μὲ λίγο νερὸ, μέσα στὸ ὁποῖον ἔχετε διαλύσει γόμμα.

Τὰ χρωματιστὰ ὑφάσματα νὰ μὴν τὰ πλένετε ποτὲ μὲ πολὺ ζεστὸ νερό, νὰ τὰ ξεπλένετε μὲ νερὸ καὶ ξύδι καὶ νὰ μὴν τὰ σιδερώνετε ποτὲ μὲ πολὺ ζεστὸ σίδερο.

Πῶς ἀρωματίζονται τὰ ἀσπόρρουχα; Πρὶν τὰ σιδερώσετε νὰ τὰ βρέχετε μὲ νερὸ μέσα στὸ ὁποῖον ρίχνετε λίγο ἄρωμα τῆς ἀρεσκείας σας. Πάντως ὅμως νὰ φροντίζετε τὸ ἄρωμα νὰ μὴ λεκιάζῃ. Κατὰ τὸ σιδέρωμα διαποτίζονται μὲ τὸ ἄρωμα, τὸ ὁποῖον κατόπιν ἀναδίδουν μὲ τὴν θερμότητα τοῦ σώματος.

Πῶς νὰ παρασκευάσετε μόνες σας τὸ ξύδι τῆς τουαλέττας (vinaigre de toilette): Παίρνετε ἐκλεκτὸ κόκκινο ξύδι ἀρρητίνωτο. Ρίπτετε μ' ὅσα μενεξέδες ἢ ἀπριλιάτικα τριαντάφυλλα. Σφραγίζετε καλὰ τὸ μπουκάλι καὶ τὸ ἐκθέτετε στὸν ἥλιο ἀρκετὲς μέρες.

ΚΕΙΡΩΤΙΚΗ ΔΙΜΟΣ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ P. VACHET

20ον

ΥΣΤΕΡΑ από την μυθομανία των καταγγελιών έχομε τὴν μανία τῶν ἐνανόμων ἐπιστολῶν πού τὴν ἀντιπροσωπεύει ὁ τύπος τῆς Ἀγζέλ Λαβάλ, ἡροΐδος τοῦ δράματος πού ἔλαβε χώρα στὴν Τοῦλ:

«Μιὰ ὁλόκληρη πόλις, ἡ Τοῦλ γέμισε ἀπὸ ἀνώνυμα γράμματα σταλμένα ταχυδρομικῶς ἢ ριγμένα κάτω ἀπὸ τὶς πόρτες, ἐγκαταλελειμμένα στοὺς διαδρόμους ἢ ριγμένα στὴ γῆ. Λεπτομέρειες γιὰ τὴν ἀτομικὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, ἐφευρέσεις διαβολικὲς καὶ αἰσχρές. Στὸ ὄρθιο θρίσκει κανεὶς καταλόγους συμβάσεων ἢ κυρίω Χ.... κυμᾶται μὲ τὸν Ζ... καὶ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ εἶναι ἐλληθιὰ καὶ παρασύρουν τοὺς ἀφελεῖς γιὰ τὴν ὀρθότητα τῶν συνολικῶν κατηγοριῶν. Ἕνας παπᾶς θρίσκει ἕνα γράμμα μπροστὰ στὴν πόρτα ἐνὸς φαρμακοποιοῦ, μπαίνει νὰ τοῦ τὸ δώσῃ καὶ σὲ λίγο ὁ φαρμακοποιὸς τὸν πετᾶ ἔξω μὲ τὶς κλοτσιές. Τὸ γράμμα αὐτὸ τοῦ καθησύχασε γνωστὸ ὅτι ὁ παπᾶς ἦταν ἐρωμένος τῆς γυναίκας του. Ὅλοι οἱ ἀπαλλῆλοι τῆς Δημαρχίας ὅπου ἐργαζόνταν ὁ ἀδελφός τῆς Ἀγζὲλ θρίμαν τὸ μπεδὰ τους. Καὶ ἄφισε ἤσυχον μόνο ἕνα, τὸν Κύριο Μουγοῦ, τὸν ὁποῖον καὶ θεώρησαν δράστην ὅλοι οἱ ἄλλοι... Ὁ Μουγοῦ κρελλαίνεται γιατὶ νόμιζε πὼς ἡ γυναῖκα του πρόφτασε ἔγε γράψει τὰ ἀνώνυμα γράμματα. Καὶ πέθανε σὲ λίγο σ' ἕνα ἄσυλο, ὅπου ἤρθε καὶ δεύτερος ὑπάλληλος —θῆμα γὰ τὸν συναντήσῃ.

Ὅλος ὁ κόσμος ἐκπλήττεται γιατὶ δὲν συνελάμβανε ὁ εἰσαγγελεὺς τοῦς Μουγοῦ. Μόνο ὁ εἰσαγγελεὺς ἀμφέβαλλε ἀπὸ ψυχολογὶὰ ἐξωδίκησεα καὶ γιατὶ τὰ συχνὰ γράμματα ποὺ λάμβανε κατὰ τοῦ Μουγοῦ τὸν ἔκαναν δυσκατκτικό.

Δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ πὼς ἦταν δυνατὸν μιὰ γυνεῖκα ὑγιὴς καὶ καλὴ σὰν τὴν Κυρία Μουγοῦ νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν θέσι τοῦ ἀνδρός της, κακολογώντας κατὰ τέτοιο θρῶμικο τρόπο, τόσον κόσμο. Ἐκείνη εἶχε φιλοδοξήσει αὐτὸ τὸ γαιο καὶ ἡ φιλοδοξία της πραγματοποιήθρκε πέρας αὐτοῦ δὲν εἶχε νὰ ζητήσῃ, νὰ παραπονεθῇ ἢ νὰ ἐκδικηθῇ γιὰ τίποτα. Ἐξ ἄλλου τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1921 ἡ Κυρία Μουγοῦ ἦταν στὸ μαιευτήριο καὶ τὴν ἴδια αὐτὴ ἡμέρα γράμματα μὲ τὸν ἴδιο γραφικὸ χαρακτῆρα ἐστάλησαν καὶ πάλιν πρὸς τὰ θύματα.

Ὅταν ἡ δικαιοσύνη ἄρχισε νὰ ὀποπτεύεται τὴν Ἀγζὲλ Λαβὰλ, τὴν ἔδαλε νὰ γράψῃ μιὰ μέρα ὁλόκληρη κεφαλαῖα γράμματα, (ἔτσι ἔγράφοντο τὰ ἀνώνυμα γράμματα). Αὐτὴ ὁμως ἐπροσποιεῖτο κατὰ τρόπον ποὺ δείχνε ὅτι εἶχε τελειοποιηθῆ στὴν ἀπομίμησι διαφόρων γραφῶν.

Οἱ ὑποψίες ἔπασαν καὶ στὴν μητέρα της, ὅτι συνεργάζετο μαζὺ της στὸ καταχθόνιο αὐτὸ ἔργον. Καὶ τότε συνέδη ἡ τραγῳδία τοῦ ποταμοῦ. Ἀνάγκασε τὴν μητέρα της νὰ πνιγῇ μέσα στὸ ποτάμι μ' ἕνα σταυρὸ στὸ χέρι. Ἡ Ἀγζὲλ, περίμενε νὰ τῆς φέρουν νεκρὴ τὴν μητέρα της κάτι ξυλοφόρι γιὰ νὰ διαδόσῃ ὅτι ηὐτοκτόνησε γιατὶ ἦταν ἔνοχος.

Οἱ περιπτώσεις αὐτὲς τῶν διεφθορμένων ἀνωνυμογράφων, μοιάζουν, μὲ τὼν γυναικῶν ποὺ δήλητριάζουν. Τέτοια ὑπόθεσις ἔμεινε θρυλικὴ τὸ 1840 στὴν περιοχὴ Πομπαντοῦρ. Ἕνας θιομήχανος τῆς πορφυρείας πανταρεύτρκε μιὰ νέα κομψὴ καὶ φίνα Παριζιάνα. Ἐκείνος ἦταν ἕνας χοντρόνθρωπος ὁ ὁποῖος εἶχε ξεγελάσει τὴν κοπέλα πιλόντας της γιὰ τὰ ἱστορικὰ παλάτια τοῦ στὴ Πομπαντοῦρ καὶ γιὰ ὅλα τὰ μεγαλεῖα ποὺ τὴν περίμεναν. Ἀπὸ τὸ ταξεῖδι ὅμως τοῦ γάμου τους ἡ ἀλήθεια ἄρχισε νὰ ξεπροβάλλῃ. Αὐτὸς τρόγοντας μὲ χέρια λιπαμένα ἢν χάζδευε καὶ τῆς μίλοῦσε γιὰ ἐρωτα. Ἀντὶ γιὰ τὸ ὠραῖο παλάτι θρῆκε ἕνα παλιόσπιτο ποὺ μέσα τρέχανε τὰ νερὰ σὲ σημεῖο ποὺ νὰ κρατῆς ὀμπρέλλα. Ὅλα ἦταν μελαγχολιά, μουγλιασμένοι τοῖχοι, καὶ σκοτάδι βαθίλεσε παντοῦ. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφταναν αὐτὰ εἶχε καὶ μιὰ πεθερὰ ποὺ τὴν ἔθρισε εὐθὺς μόλις τὴν εἶδε.

Μόλις μπῆκε στὸ σπίτι, τὴν πῆγαν στὸ ψηφιὸ τῆς δωμάτιο, ἕνα δωμάτιο ἄθλιο ποὺ ἐκεῖ μέσα εἶχε πεθάνει ἡ πρώτη γυναῖκα τοῦ Κυρίου Λαφάργκ. Γιατὶ ἐκεῖνος τὸν ἄλλον ἦταν καὶ χῆρος ὁ χοντρὸς ἀπὸ ἐνθρωποος. Ὅλες οἱ φλυαρίες γιὰ τὰ πλοῦτη του τὰ μυθικὰ ἦταν ψεύδικες διότι ἀποδείχθη τοὐναντίον ὅτι θρισκόταν σὲ ἀνάγκη καὶ σὲ χρεωκοσία. Ὅλο τὸ νόμισμα τοῦ ταξειδίου του ἦταν νὰ παρακλεύνῃ μιὰ γυναῖκα γιὰ νὰ τῆς πάρῃ τὴν προῖκα της νὰ τὴν ρίξῃ στὴν δουλειά του.

Τέσσερες μῆνες ἀργότερα ταξειδεύοντας στὸ Παρίσι, ἔδωσε ἕνα περίφημο γλέκιμα ποὺ ἡ «λωτρευτὴ» γυναῖκα του εἶχε φτιάξει. Δὲν ἄγγησαν νὰ ἐκδηλωθοῦν φαινόμενα δηλητηριάσεως καὶ νὰ ἀρίγῃ τὸν κόσμον αὐτὸν μὲ τὶς ἐπιχειρήσεις καὶ τὰ κεφάλαιά του. Ἡ Μαρία σύζυγος τοῦ Λαφάργκ συνελαμβάνεται ὡς ἔνοχος.

Καὶ κατεδικάσθη σὲ ἰσόβια δεσμά.

Στὸ βιβλίο ὅπου ὁ εἰδικὸς Βαλαδενβέλ ἐξετάζει ὅλες αὐτὲς τὶς περιπτώσεις βρίσκει στὴ γυναικεῖα αὐτὴ διαστροφὴ αἰτίες σεξουαλικές. Καὶ παρατηρεῖ ὅτι διεστραμένες εἶναι κυρίως οἱ ντροπαλὲς γυναῖκες. Μὴ ἔχοντες ποτὲ χορτάσει ἀπὸ τὴν ζωή, γεννᾶ ὁ σεξουαλισμὸς τους ὄνειρα ἀρρωστα, πότε θιασμοὺς, πότε θεατριῶν σκηνῶν ποὺ τὶς κάνουν γνωστές, πότε σκηνὲς ζήλειας καὶ ἐκδικήσεων ἀγρίων. Οἱ κατεδοτρίες, οἱ ἀνωνυμογράφοι εἶναι συνήθως κόρες περιφρονημένες, διψασμένες γεροντοκόρες. Οἱ γυναῖκες ποὺ δηλητηριάζουν εἶναι ἀνικανοποίητες καὶ ψυχῆς.

Θέτοντε ὡς τόσο νὰ προσθέσω ὅτι ἡ παρόστασις τῆς παθένας καὶ ἡ ψυχρότης δὲν ὁδηγοῦν πάντοτε κὶ ἀναγκαῖα στὰ κακὰ ποὺ περιανερέραμε. Ἐκείνο ποὺ εἶναι πάντοτε θέβαιο εἶναι πὼς οἱ ἐρωληπτικὲς αὐτὲς γυναῖκες εἶναι πάντοτε παρθένες ἀνικανοποίητες ἢ ψυχρές, διψασμένες γυναῖκες ἀνισόρροπες ποὺ ἔρχονται σ' αὐτὴ τὴ θέση ἀπὸ πίεση καὶ σεξουαλικὴ διαστροφή.

Ἡ γυναικεῖα διαστροφὴ δὲν ἐνδηλώνεται μόνο μὲ τὴν ντροπαλότητα καὶ τὴν στέρησι, ἀλλὰ καὶ μὲ κακὲς ἐρωτικὲς ἐκδηλώσεις. Ἕνα μιλιοστὸ χαρακτηριστικὸ τῆς διαστροφῆς τῶν γυναικῶν αὐτῶν εἶναι ὁ ἀπὸ μικρὰς ἡλικίας αὐνανισμός. Ὑπάρχουν ἄπειρα παραδείγματα μικρῶν κορασιῶν ὁπὼς καὶ δέκα ἐτῶν ποὺ αὐνανίζονται συνεχῶς καὶ ποὺ προσρέπουν καὶ τὰ ἄλλα παιδιὰ κυριολεκτικῶς στὰ μικρὰ ἀγόρια τῆς ἡλικίας τον.

Ἀκόμη — κ' αὐτὸ εἶναι συνηθέστατο — προκαλοῦν καὶ νέους καὶ τοὺς δίνοντας μὲ μανία. Ἐθεωρέπτευσα ὁ ἴδιος ἕνα κορίτσι δύοκεα ἐτῶν ποὺ γύριζε στοὺς δημόσιους κήπους καὶ ἐδίδετο στὶς διαθέσεις ὅλων τῶν τύπων ποὺ συνήθως κακοφορεῦν γι' αὐτὸ τὸν σκοπό.

Στὸ βιβλίο τοῦ Τρελὰ «Διανγῆς Τρέλλα» ἀναφέρει τὸν τύπο μιᾶς νέας γυναίκας ποὺ ἀπὸ παιδὶ παρεδίδετο σὲ ὅλους τοὺς ἄνδρες: «Εἶχε ἕνα χαρακτῆρα ὑποταστικὸ, ἀξιεγάπητο καὶ γλυκὸ ὅταν θρισκόταν μπροστὰ σὲ κόσμο. Κοκκίνιζε καὶ κατέβαζε τὰ μάτια. Μόλις ὅμως θρισκόταν μόνη μὲ ἄνδρα, νέος ἤτων, γέρος ἢ παιδί, ἐρρίχνετο σὰν τρελὴ ἐπάνω του ζητώντας τὰ τὸν καταστραφῇ ἐρωτικά.

Παντρεύτηκε καὶ ἀγαποῦσε τὸν ἄνδρα της μὲ λύσσα, ἀλλὰ συγχρόνως ἀγαποῦσε καὶ κάθε ἄνδρα ποὺ θρισκόταν μόνος μαζύ της. Μέτε φόνεψε ἀγνότες οἰκοδομῶν, πότε ἀπαιτοῦσε ἢ τὰ παιδιὰ ποὺ γύριζαν ἀπὸ τὸ σχολεῖο. Καὶ τοὺς μιλοῦσε μὲ τέτοια ἀφέλεια ποὺ τὰ ἀποπλανοῦσε. Πολλὲς φορὲς τὴν ἔκλεβαν ἢ σὴν χτυποῦσαν, ἀλλὰ καὶ πάλι ξανάρχιζε τὴν ταικτική της. Ὅταν ἔγινε γιαγιὰ ἐξακολούθησε ἀκόμη τὸν ἴδιο τρόπο ζοσῆς. Μιὰ ἡέρα πῆρε ἕνα μικρὸ ἀγοράκι καὶ ἀφοῦ τὸ ξεγέλασε πὼς θέρθη ἡ μητέρα του καὶ τὸ γέμισε παιγνίδια καὶ γλυκὰ ἄρχισε νὰ τὸ χαϊδεύῃ. Τ' παιδὶ ἐντελήφθη καὶ ἔδραμνε ἀπὸ τὰ χέρια της μὲ βία. Πῆγε δὲ κλαίγοντας; καὶ τὰ εἶπε στὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος ἀνέθηκε καὶ χτύπησε τὴν γυναῖκα αὐτὴ ἀγρίως.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΜΑΘΕΤΕ Ν' ΑΓΑΠΑΤΕ

Τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ ABEL BONNARD

17ον

ΗΖΩΗ εἶναι τὸ πεδίο τοῦ ἀγῶνος τῶν γυναικῶν. Ὅλα εἶναι ἐπικίδυνα γι' αὐτές. Κι' ἕνα βλέμμα ποὺ τυχαία θὰ φίξῃ ἐπάνω τοὺς ἕνας ἄνδρας, μπορεῖ νὰ εἶναι μοιραῖο.

Ἡ μοντέρνα ζωὴ ποὺ ξεκουράζει περισσότερο τὸν ἄνδρα, ὅσον ἀφορᾷ ὡρισμένες του ὑποχρεώσεις, εἶναι πολὺ πιὸ δύσκολη γιὰ τὶς γυναῖκες. Ἤδη μὲ τὸ νὰ ζητῇ ἡ γυναῖκα νὰ γίνῃ ὡραία, εἶναι σὰν νὰ προσκαλῇ τὴν τύχην τῆς.

Ἡ μόδα ἔχει τὸ λόγο της ποὺ μεταβάλλει τὶς γυναῖκες σὲ στρατιῶτες μιᾶς τρελλῆς στρατιᾶς, καὶ τὶς ντύνει πότε σὰν φανταστικοὺς οὐσάρους καὶ πότε σὰν περίεργους στρατηγοὺς. Ὅλα αὐτὰ ἔχουν σχέσι πραγματικὴ μὲ τὴν ζωή. Οἱ γυναῖκες τῆς στρατιᾶς αὐτῆς ἀπαίνουν σ' ἕναν ἀπροσδιόριστο πόλεμο, καὶ οἱ πιὸ τολμηρὲς ποὺ μᾶς παρουσιάζονται ἀπαστράπτουσες μὲ τὰ μπιζοῦ τους, τὸ βαμμένο τους πρόσωπο, τὰ διοξδιωμένα φρύδια τους, καὶ τὶς τοκαλέττες τους γιὰ τὶς ἀποῖες ἀσχολήθηκαν Ἐθνικάτερος, πὼς νὰ μὴ μᾶς θυμίσουν τοὺς ἀξιωματικοὺς ἐκείνους ποὺ ἔθαζαν τὴν μεγάλη τους στολὴ γιὰ νὰ πάνε στὴν μάχη;

Ἄλλες πάλι μὲ τὶς ἐνφερέτες καὶ τὰ τυριανὰ, τὰ ἄφρινα μαντὸ καὶ τὶς τοινὶκ, θυμίζουν διψηφῆες κ' ἔχουν στὸ ὄρος μεγαλεῖπερη δίψα γιὰ ζωὴ καὶ κατακτήσεις, ἀπὸ τὴ μεφάλειά τον. Ἡ Μαρία σύζυγος τοῦ Λαφάργκ συνελαμβάνεται ὡς ἔνοχος.

Καὶ κατεδικάσθη σὲ ἰσόβια δεσμά.

Στὸ βιβλίο ὅπου ὁ εἰδικὸς Βαλαδενβέλ ἐξετάζει ὅλες αὐτὲς τὶς περιπτώσεις βρίσκει στὴ γυναικεῖα αὐτὴ διαστροφὴ αἰτίες σεξουαλικές. Καὶ παρατηρεῖ ὅτι διεστραμένες εἶναι κυρίως οἱ ντροπαλὲς γυναῖκες. Μὴ ἔχοντες ποτὲ χορτάσει ἀπὸ τὴν ζωή, γεννᾶ ὁ σεξουαλισμὸς τους ὄνειρα ἀρρωστα, πότε θιασμοὺ, πότε θεατριῶν σκηνῶν ποὺ τὶς κάνουν γνωστές, πότε σκηνὲς ζήλειας καὶ ἐκδικήσεων ἀγρίων. Οἱ κατεδοτρίες, οἱ ἀνωνυμογράφοι εἶναι συνήθως κόρες περιφρονημένες, διψασμένες γεροντοκόρες. Οἱ γυναῖκες ποὺ δηλητηριάζουν εἶναι ἀνικανοποίητες καὶ ψυχῆς.

Θέτοντε ὡς τόσο νὰ προσθέσω ὅτι ἡ παρόστασις τῆς παθένας καὶ ἡ ψυχρότης δὲν ὁδηγοῦν πάντοτε κὶ ἀναγκαῖα στὰ κακὰ ποὺ περιανερέραμε. Ἐκείνο ποὺ εἶναι πάντοτε θέβαιο εἶναι πὼς οἱ ἐρωληπτικὲς αὐτὲς γυναῖκες εἶναι πάντοτε παρθένες ἀνικανοποίητες ἢ ψυχρὲς, διψασμένες γυναῖκες ἀνισόρροπες ποὺ ἔρχονται σ' αὐτὴ τὴ θέση ἀπὸ πίεση καὶ σεξουαλικὴ διαστροφή.

Ἡ γυναικεῖα διαστροφὴ δὲν ἐνδηλώνεται μόνο μὲ τὴν ντροπαλότητα καὶ τὴν στέρησι, ἀλλὰ καὶ μὲ κακὲς ἐρωτικὲς ἐκδηλώσεις. Ἕνα μιλιοστὸ χαρακτηριστικὸ τῆς διαστροφῆς τῶν γυναικῶν αὐτῶν εἶναι ὁ ἀπὸ μικρὰς ἡλικίας αὐνανισμός. Ὑπάρχουν ἄπειρα παραδείγματα μικρῶν κορασιῶν ὁπὼς καὶ δέκα ἐτῶν ποὺ αὐνανίζονται συνεχῶς καὶ ποὺ προσρέπουν καὶ τὰ ἄλλα παιδιὰ κυριολεκτικῶς στὰ μικρὰ ἀγόρια τῆς ἡλικίας τον.

Ἀκόμη — κ' αὐτὸ εἶναι συνηθέστατο — προκαλοῦν καὶ νέους καὶ τοὺς δίνοντας μὲ μανία. Ἐθεωρέπτευσα ὁ ἴδιος ἕνα κορίτσι δύοκεα ἐτῶν ποὺ γύριζε στοὺς δημόσιους κήπους καὶ ἐδίδετο στὶς διαθέσεις ὅλων τῶν τύπων ποὺ συνήθως κακοφορεῦν γι' αὐτὸ τὸν σκοπό.

Στὸ βιβλίο τοῦ Τρελὰ «Διανγῆς Τρέλλα» ἀναφέρει τὸν τύπο μιᾶς νέας γυναίκας ποὺ ἀπὸ παιδὶ παρεδίδετο σὲ ὅλους τοὺς ἄνδρες: «Εἶχε ἕνα χαρακτῆρα ὑποταστικὸ, ἀξιεγάπητο καὶ γλυκὸ ὅταν θρισκόταν μπροστὰ σὲ κόσμο. Κοκκίνιζε καὶ κατέβαζε τὰ μάτια. Μόλις ὅμως θρισκόταν μόνη μὲ ἄνδρα, νέος ἤτων, γέρος ἢ παιδί, ἐρρίχνετο σὰν τρελὴ ἐπάνω του ζητώντας τὰ τὸν καταστραφῇ ἐρωτικά.

Παντρεύτηκε καὶ ἀγαποῦσε τὸν ἄνδρα της μὲ λύσσα, ἀλλὰ συγχρόνως ἀγαποῦσε καὶ κάθε ἄνδρα ποὺ θρισκόταν μόνος μαζύ της. Μέτε φόνεψε ἀγνότες οἰκοδομῶν, πότε ἀπαιτοῦσε ἢ τὰ παιδιὰ ποὺ γύριζαν ἀπὸ τὸ σχολεῖο. Καὶ τοὺς μιλοῦσε μὲ τέτοια ἀφέλεια ποὺ τὰ ἀποπλανοῦσε. Πολλὲς φορὲς τὴν ἔκλεβαν ἢ σὴν χτυποῦσαν, ἀλλὰ καὶ πάλι ξανάρχιζε τὴν ταικτική της. Ὅταν ἔγινε γιαγιὰ ἐξακολούθησε ἀκόμη τὸν ἴδιο τρόπο ζοσῆς. Μιὰ ἡέρα πῆρε ἕνα μικρὸ ἀγοράκι καὶ ἀφοῦ τὸ ξεγέλασε πὼς θέρθη ἡ μητέρα του καὶ τὸ γέμισε παιγνίδια καὶ γλυκὰ ἄρχισε νὰ τὸ χαϊδεύῃ. Τ' παιδὶ ἐντελήφθη καὶ ἔδραμνε ἀπὸ τὰ χέρια της μὲ βία. Πῆγε δὲ κλαίγοντας; καὶ τὰ εἶπε στὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος ἀνέθηκε καὶ χτύπησε τὴν γυναῖκα αὐτὴ ἀγρίως.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΑΝΑΓΝΩΣΜΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΗΣ

Η ΚΥΡΙΑ ΚΙΟΥΡΙ

ΕΥΑΣ ΚΙΟΥΡΙ

23ον

ΙΔΟΥ λοιπὸν, τί ἔγραψε στὸν ἀδελφό της Ἰωσὴφ Σκλοτόφσκι τὴν 11ην Δεκεμβρίου 1903:

«Ἀγαπημένε μου Ἰωσὴφ,

Εὐχαριστῶ τρυφερὰ καὶ τοὺς δύο σας γιὰ τὰ γράμματά σας. Μὴ ξεχάσης τὰ εὐχαριστήσῃς τὴν Μανιτσίσκα (κόρη τοῦ Ἰωσὴφ) γιὰ τὴν δική της ὡραία ἐπιστολὴ ποὺ μ' ἐυχαρίστησε ὑπερβολικά. Θὰ τῆς ἀπαντήσω χωριστὰ μόλις βρῶ μιὰ στιγμὴ ἐλεύθερη.

»Τὶς ἀρχὲς τοῦ Νοεμβρίου ἀρρώστησα ἀπὸ ἕνα εἶδος γρίππης, ποὺ μ' ἄφησε λίγο θῆχα. Ὁ Ἰατρὸς Λαντριὲ ἐξήτασε τοὺς πνεύμονές μου καὶ δὲν θρῆκε τίποτε κακό. Μοῦ εἶπε ὅμως ὅτι εἶμαι ἀναιμική. Ἐν τούτοις ἐγὼ αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτό μου καλὰ καὶ καταφέρνω νὰ ἐργάζομαι περισσότερο ἀπὸ τὸ φθινόπωρο, χωρὶς νὰ κουράζωμαι πολύ.

»Ὁ Πιὲρρ ἀῆγε στὸ Λονδῖνο γιὰ νὰ πάρῃ τὸ μετάλλιο Νταῖδυ ποὺ μᾶς δόσαν. Δὲν τὸν συνόδευσα κ' ἐγώ, γιατὶ φοβήθηκα τὴν κούρασι.

»Μᾶς δόσαν τὸ μισὸ βραβεῖο Νόμπελ. Δὲν ξέρω ἀκριβῶς τί ποσὸν αὐτὸ ἀντιπροσωπεύει, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς θὰ εἶνε 70.000 φράγκα ἑπάνω-κάτω. Γιὰ μᾶς εἶνε ἕνα τεράστιον ποσόν. Δὲν ξέρω πότε θὰ πάρομε τὰ χρήματα, ἴσως ἄμα θὰ πάμε στὴ Στοκχόλμη. Ἔχομε ὑποχρέωσι νὰ κάμομε ἐκεῖ μιὰ διάλεξι ἐντὸς 6 μηνῶν ἀπὸ τῆς 10 Δεκεμβρίου.

»Δὲν ἐπήγαμε στὴν ἐπίσημη συνεδρίασι, γιατὶ τὸ πρᾶγμα παρουσίαζε πολλὲς δυσκολίες. Αἰσθανόμουν ὅτι δὲν εἶχα δυνάμεις γιὰ ἕνα τόσο μεγάλο ταξεῖδι, σὲ μιὰ ἐποχὴ τόσο ἀσχημη, σὲ μιὰ χώρα ψυχρὴ, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ μείνῃ κανεὶς ἐκεῖ περισσότερο ἀπὸ 3 — 4 ἡμέρες. Θὰ πᾶμε πιθανῶς τὸ Πάσχα καὶ τότε θὰ πάρομε καὶ τὰ χρήματα.

»Μᾶς ἔχουν καταλύσει τὰ γράμματα καὶ οἱ ἐπισκέψεις τῶν φωτογράφων καὶ τῶν δημοσιογράφων. Θὰ ἤθελα νὰ κρυφτῶ κάτω ἀπὸ τὴν γῆ γιὰ νὰ μείνω ἥσυχη. Ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ μᾶς ἔκαμαν προτάσεις γιὰ πάμε ἐκεῖ γιὰ μιὰ σειρὰ διαλέξεων ἑπάνω στὶς ἐργασίες μας. Μᾶς ρωτοῦν τί ζητοῦμε γι' αὐτό. Ὁποιοδήποτε καὶ νἆνε οἱ ὅροι, ἔχομε ἀπόφασι ν' ἀρνηθοῦμε. Μόλις καὶ μετὰ τὸ θίας ἀποφύγαμε τὰ τρακτέρια ποὺ ἤθελαν νὰ ὀργανώσουν πρὸς τιμήν μας. Ἀρνούμεθα ἀπεργκοσμέια κ' οἱ ἄνθρωποι καταλαβαίνουν ὅτι δὲν γίνεται τίποτε.

»Ἡ Εἰρήνη μου εἶνε καλά. Πηγαίνει σ' ἕνα σχολεῖο, ἀρκετὰ μακριὰ ἀπὸ τὸ σπίτι. Εἶνε πολὺ δύσκολο στὸ Παρίσι νὰ βρῇ κανεὶς καλὸ σχολεῖο γιὰ παιδιά.

»Σᾶς φιλῶ ὅλους τρυφερὰ καὶ σᾶς ἐκτελεῦῶ νὰ μὴ μὲ λησμονήσετε,

»Μαρία»

* * *

«Μᾶς ἔδωσαν τὸ μισὸ βραβεῖο Νόμπελ... Δὲν ξέρω πότε θὰ πάρομε τὰ χρήματα...».

Οἱ λέξεις αὐτὲς, γραμμένες ἀπὸ μιὰ γυναῖκα ποὺ παραιτήθηκε μόνη της ἀπὸ τὸν πλοῦτο, ἀποκτοῦν ἰδιαίτερη ἀξία. Τὴν δόξα, τὶς τιμὲς τοῦ Τῆπου καὶ τοῦ κοινοῦ, τὶς ἐπίσημες προσκλήσεις, τὴν χρυσὴ γέφυρα ποὺ προσέφερε ἡ Ἀμερικὴ, ἡ Μαρία δὲν τὰ ἀναφέρει ὅλα αὐτὰ παρὰ γιὰ νὰ παραπονεθῇ ζωηρά. Τὸ βραβεῖο Νόμπελ ποὺ κατέστησε αὐτὴν καὶ τὸν ἄνδρα τῆς ἑρώτησε καὶ ἀγαποῦσε τὸν ἄνδρα τῆς μὲ λύσσα, ἀλλὰ συγχρόνως ἀγαποῦσε καὶ κάθε ἄνδρα ποὺ θρισκόταν μόνος μαζύ της. Μέτε φόνεψε ἀγνότες οἰκοδομῶν, πότε ἀπαιτοῦσε ἢ τὰ παιδιὰ ποὺ γύριζαν ἀπὸ τὸ σχολεῖο. Καὶ τοὺς μιλοῦσε μὲ τέτοια ἀφέλεια ποὺ τὰ ἀποπλανοῦσε. Πολλὲς φορὲς τὴν ἔκλεβαν ἢ σὴν χτυποῦσαν, ἀλλὰ καὶ πάλι ξανάρχιζε τὴν ταικτική της. Ὅταν ἔγινε γιαγιὰ ἐξακολούθησε ἀκόμη τὸν ἴδιο τρόπο ζοσῆς. Μιὰ ἡέρα πῆρε ἕνα μικρὸ ἀγοράκι καὶ ἀφοῦ τὸ ξεγέλασε πὼς θέρθη ἡ μητέρα του καὶ τὸ γέμισε παιγνίδια καὶ γλυκὰ ἄρχισε νὰ τὸ χαϊδεύῃ. Τ' παιδὶ ἐντελήφθη καὶ ἔδραμνε ἀπὸ τὰ χέρια της μὲ βία. Πῆγε δὲ κλαίγοντας; καὶ τὰ εἶπε στὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος ἀνέθηκε καὶ χτύπησε τὴν γυναῖκα αὐτὴ ἀγρίως.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Η ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ ΔΕΛΤΑ

Δ'.

ΤΙ ΚΑΛΑ, λέγει τὸ παιδί, «σὰν νὰ τὸ ἤξερα πὼς θὰ εἶμαι ἄρρωστος!». Συγκινητικὴ γελασιὰ θέβαια, μὰ κακὴ γιὰ τὸ παιδί· ἡ ἀγάπη αὐτῆς τῆς μητέρας δὲν ἔχει μέσα της ἐκεῖνο ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ δυναμώσῃ τὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ της. Τὸ ἄρροστο παιδί ἔκανε ἀμέσως τὴ σκέψη, «σὰν νὰ ἤξερα πὼς θὰ εἶμαι ἄρρωστος», καὶ θρῆκε φυσικὸ ν' ἀλλάξουν τὰ καλαντάρια γιὰ τὸ κέφι καὶ τὴν καλὴ ἢ κακὴ ὑγεία τοῦ μικροῦσιακου ἀτόμου τον' τὸ μυαλουδάκι του κάνει τὸν μικροῦτσιακο ἐαυτό του κέντρο τοῦ κόσμου, ὅπως εἶναι κέντρο τῆς ἀγάπης τῆς μητέρας του.

Καὶ ὅμως, ἤταν τόσο εὐκολὸ νὰ τὸ συνηθίσῃ ἡ μάνα του ἀπὸ μικρὸ μικρὸ νὰ ὑποτάσσεται στὶς ἀνάγκες τῆς ζωῆς, ποὺ μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶναι καὶ ἡ ἀρρωστεία! Δύσκολη δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ ἀνατροφή, τὸ παιδὶ μαθαίνει χοφὶς κόπο νὰ ὑποτάσσεται, φθάνει ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ μικρό. Καὶ μὲ τὴν ὑποταγὴ αὐτὴ ἀναπτύσσεται ἡ ὑπερηφάνεια καὶ ἡ παλληκαριά, μαθαίνει νὰ μὴν καταδέχεται νὰ παραπονιέται.

Ἄλλη μάνα θλέπει στὰ χέρια τοῦ παιδιοῦ της ἕνα κουτὶ τσοκολάτες, ποὺ τοῦ τὸ δώρησε κάποιος· τὸ παιδὶ αὐτὸ ἔχει ἀδελφάκι φιλόδοξο, ποὺ δὲν πρέπει νὰ φάγῃ τοσοκολάτες. Ἡ μητέρα παίρνει τὸ κουτὶ λέγοντας: «— Ἂν δεῖ τὸ ἀδελφάκι σου πὼς τρῶς ἐσύ, θὰ λυπηθῇ· καλλίτερα λοιπὸν μὴ φᾷς καὶ σύ». Ἡ μητέρα αὐτὴ ἀγαπᾶ θέβαια πολὺ τὸ φιλόσβενο παιδί της. Καὶ ὅμως δὲν τὸ ἀγαπᾶ ὅπως πρέπει, ἀφοῦ γιὰ ν' ἀποφύγῃ μιὰ στιγμὴ λύπης τοῦ παιδιοῦ της, χαλνᾶ, προστυχεύει τὴν ψυχή του, τὴν ἐγκαρδιόνει σὺν ἐγωϊσμῷ καὶ σὴν τυραννία τῶν ἄλλων, καὶ τὸ κάνει δοῦλο τῶν ὀρέξεών του γιὰ τὸ μέλλον. Δὲν ἔχει τὴ δύναμη νὰ γυμνάσῃ τὴν ψυχή τοῦ παιδιοῦ τῆς στὶς ἀναγκαῖες στερήσεις, ποὺ θέλει δὲ θέλει, θὰ θρεθοῦν μιὰ μέρα στὸ δρόμο του.

Δὲν ἀρκεῖ ν' ἀγαποῦμε πολὺ τὸ παιδί μας. Πρέπει νὰ τὸ ἀγαποῦμε εὐγενικά, μὲ τὴ σκέψη πάντα πὼς προετοιμάζομε τὸ χρήσιμο καὶ τίμιο πολίτη ἢ τὴ δυνατὴ μητέρα τοῦ μέλλοντος.

Πόσες ἀπὸ μᾶς, ἀπὸ ὑπερβολικὴ ἀγάπη, γνίζοντας πὼς ὠφελοῦμε τὰ παιδιά μας, γινόμαστε ἐνα μ' αὐτὰ γιὰ νὰ κρύψομε ἀπὸ τὸν πατέρα μιᾶν ἀταξία, ἕναν κακὸ θαθμό, ἕνα ψέμμα. Ὅλη μας ἡ ἀγάπη εἶναι νὰ σώσαμε τὸ παιδί μας ἀπὸ τὴν πατρικὴ τιμωρία, δὲν διστάζομε καὶ σὲ ψέμμα ἀκόμα νὰ καταφύγομε :

—Πὲς πὼς ἔχασες τὸν ἔλεγχό σου».

—Πὲς πὼς σὲ πονοῦσε τὸ κεφάλι καὶ δὲν ἔκανες τὸ μάθημα».

—Πὲς...πές...πές...».

Καὶ δὲ θλέπομε τὴν ἠθικὴ θλάθη. Τὴν τρομερ

ΑΝΟΙΞΙΣ! ΑΝΟΙΞΙΣ!

ΤΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΜΑΝΤΩ

1) Πανωφόρι από λαινάζ γαρνιρισμενο με μπαντες μέ νερβύρ από τό ίδιο ύφασμα.

2) Πανωφόρι από λευκό λαινάζ. Τά μανίκια, τά ρεβέρ καί ό γιακάς έχουν τίς ίδιες βαθειές πιέττες. Ζώνη από τό ίδιο ύφασμα.

3) Πανωφόρι σέ απλή γραμμή. Ή πλάτη καί τά μανίκια γαρνίρονται μέ ντεκούπ καί χονδρή πικύρ.

4) Πανωφόρι από μαύρο λεπτό λαινάζ. Ή πιέττα πού σχηματίζεται στήν πλάτη συγκρατείται μέ χονδρή πικύρ.

ΣΑΣ χρειάζεται ένα μαντώ γιά νά περάσετε τίς τελευταίες μέρες τού χειμώνα, όπως θά σάς χρησιμεύσει ένα μικρό ταγέρ γιά νά εγκαινιάσετε τήν άνοιξη. Ή μεταβατική αύτή εποχή, μέ τίς γλυκές μέρες είνε πολύ επικίνδυνη γιά νά αρπάξετε κανένα δυνατό κρυολόγημα. Μείνετε άκόμη μέ τά ζεστά πανωφόρια σας, αλλά δόστε τους ένα άνοιξιάτικο τόνο. Τό χαρακτηριστικό τών καινούργιων μαντό είνε άκριβώς νά μήν έχουν γούνες. Ή χρωματιστή έσαρπα, πού φανερώνεται γύρω από τό άνοιγμα τού λαιμού, είνε πιό σίκ τώρα από τούς μεγάλους γούνινους γιακάδες. Οί γούνινοι γιακάδες τήν εποχή αύτή, πού οί μέρες άρχισαν νά είνε ηλιόλουστες, ταιριάζουν μόνο τό βράδυ. Ή μόδα βιάζεται νά φέρη τήν άνοιξη. Έν τούτοις οί ραζέ γούνες, πού μοιάζουν σάν χονδρά βελούδα, θά είνε πολύ στήν μόδα τήν άνοιξη.

Τά βελούδα—ας μιλήσωμε καί γι' αυτά μιά καί τά αναφέραμε—θά θριαμβεύσουν κατά τήν άνοιξη. Οί καινούργιες κολεξίον επιβεβαιώνουν τήν επιτυχία των. Στά βελούδα θά αναζητήσωμε τίς κομψές καί πρακτικές γαρνιτούρες μας.

Φαντασθήτε πόσο χαριτωμένο θά είνε ένα φόρεμα από λαινάζ μπλέ ρουά, άνκρυστέ από βελούδο, στόν ίδιο τόνο καί ένα μαντό από βελούδο άγγλαίς.

Γιά τά σπόρ, πολύ κομψά καί πρακτικά θά είνε πανωφοράκια από βελούδ κοτόν κοτελέ.

Τά βελούδα θά μάς εξυπηρετήσουν όλες τίς ώρες. Στίς απογευματινές μας τουαλέττες θά βρούν τήν θέσι των τά μεταξωτά βελούδα. Τοποθετημένα σέ χονδρές τορσάδες, θά αντικαταστήσουν τίς γούνες στά απογευματινά μαντό.

Άς σημειώσωμε, άν καί δέν είνε καθόλου πρακτικό, ότι ή φαντασία τών αντιθέτων χρωμάτων παρουσιάζεται στά πανωφόρια σάν μιά ίσια μπάντα, μέ ζωηρούς χρωματισμούς, πάνω στήν οποία φαίνεται ότι άνοιγει τό πανωφόρι. Ύπάρχουν στίς παριζιάνικες κολεξίον πανωφόρια από μαύρο λαινάζ, πού έχουν έμπρός στό άνοιγμα χρωματιστές βελούδινες μπάντες.

Οί χτυπητές αύτές γαρνιτούρες, κατά τήν γνώμη μας, δέν είνε καλές, παρά μόνον άν θέλετε νά διορθώσετε ένα μαντό, πού θά τό φορέσετε μόνο λίγες βδομάδες. Περισσότερο διακριτικές, άν καί είνε επίσης μοντέρνες, είνε οί μικρές γαρνιτούρες πού γίνονται από άνκρυστέ βελούδο στόν ίδιο τόνο, από ματλανσέ καί από περλάζ.

Τά περλάζ είνε ό τελευταίος νεωτερισμός στίς γαρνιτούρες. Τοποθετούνται πέρλες από ξύλο λακέ, πού μοιάζουν σάν κορδονέτο ή χονδρές πικύρ. Μέ τά περλάζ μπορείτε νά γαρνίρετε τίς τσέπες, τά ρεβέρ, τόν γιακά ένός φορέματος ή ένός πανωφοριού καί νά τού δώσετε άμέσως τόν τόνο τής καινούργιας μόδας. Είνε τόσο εύκολο τό γαρνίρισμα αύτό, πού μπορείτε νά τό κάνετε καί μόνες σας. Οί άνκρυστασιόν είνε βυσκολώτερες. Γιά νά είνε ώραίες, πρέπει νά είνε κολλοκαμωμένες. Άν λοιπόν δέν εΐσθε επιτήδειες, μήν επιχειρήσετε νά τίς κάνετε μόνες σας. Θά καταστρέψετε τό φόρεμά σας. Μέ ματλανσέ γαρνίρονται τά άνοιχτό-χρωμα άνοιξιάτικα πανωφόρια. Καί αφού μιλούμε γιά χρώμα, άς σάς ξαναθυμίσωμε ότι θά είνε πολύ άν βόγκ τό μπλέ, τό μπλέ γκρός, τό κίτρινο καί τό φανταχτερό κόκκινο.

Μή διστάσετε, άγαπητές αναγνώστριες, νά δώσετε μιά φωτεινή νότα στήν τουαλέττα σας, μέ ένα πανωφόρι σπόρ—άλλωστε τό άνοιξιάτικο φώς τού τόπου μας τό ζητά—από λαινάζ μπρίκ ή πράσινο γκρί ή άσιέ. Μερικά κόκκινα σάν τήν φωτιά είνε ή τελευταία λέξις τής κομψότητος.

Διαλέξετε ένα μαντό, πού νά κουμπώνη καί νά μοιάζη σάν ρόμπ-μαντό. Ή έκλογή αύτή είνε εύκολη, γιατί ή γραμμή τών πανωφοριών καί φορεμάτων μοιάζουν αύτή τήν εποχή.

Άργότερα, όταν θά κάνη περισσότερη ζέστη, άν βγάλετε τήν φόδρα θά μπορήτε πολύ καλά νά τό φορήτε σάν πρωϊνό φορεματάκι. Οί απλοί γιακάδες καί τά απλά μανίκια εύκολύνουν τήν μεταστροφή αύτή.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ

1]. Στό ώραίο αύτό φορεματάκι τό κορσάζ σχηματίζει σούρες στό ντεκολτέ καί στή μέση. Ἐπίσης ή φαρδειά μπάντα ἠής φούστας σχηματίζει πλάγια. — 2]. Τό ἀμπιεσιάν τοῦ φορέματος πού κουμπώνει ἐμπρός εἶναι μονοκόμματο μέ τά ρενκλάν μανίκια. Ἡ φούστα κόβεται ἀν φόρμ. — 3]. Ἀπλό χαριτωμένο φόρεμα μέ στενή κορσάζ ἐφαρμοσμένο στή μέση. Ἡ φούστα σχηματίζει πολλές σούρες ἐμπρός. — 7]. Φόρεμα ντέζιστέ, πτυχωμένο στά πλάγια καί στήν πλάτη. — 8]. Ἡ μακρυά κοζάκα σχηματίζει σούρες στή μέση καί γαρνίρεται μέ μπαντές πού βγαίνουν από ἐμπρός καί διπλώνει χαριτωμένα ἐπάνω στό ντεκολτέ. Ζώνη δερματένη. — 6]. Φόρεμα μέ μακρύ κορσάζ. Ἡ φούστα σχηματίζει πολλές σούρες στήν πλάτη μέ ἐλλείψεις. — 9]. Φόρεμα μέ ὡραία ἀπλή γραμμή. — 10]. Μία ὡραία μπάντα στή μέση κομψή λοξά γαρνίρει τό λαιμό αὐτοῦ φορέματος. — 11]. Κομψό φόρεμα ντέ πιές. Ἡ ἐφαρμοσμένη μακρυά κοζάκα κλείνει στήν πλάτη καί στά δυό πλάγια μέ χρωματιστά ἐλλείψεις.

ΕΧΟΜΕΝ ΤΗΝ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

ΕΣΩΡΟΥΧΩΝ

ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΕΓΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΠΩΛ ΡΕΜΠΟΥ

Η ΠΕΡΙΦΗΜΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΝΤΥΜΠΑΡΝΥ

7ον

ΗΖΑΝΝ εἶχεν ἀκούσει νὰ μιλοῦν πολλὲς φορὲς γιὰ τὸν κ. Λὲ Μπέλ, ἀρχιθαλαμηπόλο τοῦ βασιλιᾶ.

Καὶ κουνώντας τὴ βεντάλια της:

— Αὐτὸς ὁ κ. Λὲ Μπέλ δὲν «ταξιδεύει» παρὰ χάρη μιᾶς πολὺ ψηλῆς προσωπικότητος.

Ὁ Μορὰν διεμαρτυρήθη:

— Γελειότε. Πολλὲς φορὲς «ἐργάζεται» γιὰ λογαριασμό του. Καὶ θὰ σᾶς ζητοῦσα γιὰ χάρι, νὰ τὸν δεχθῆτε μιὰ μέρα, γιατὶ ἡ φιλία του μπορεῖ νὰ σᾶς εἶνε πολύτιμος. Ἀλλὰ πρὸ παντός...

Πλησίασε περισσότερο καὶ ψύσηξε στὸ αὐρίσσοπο τῆς Ζάνν τὰ βρόμια χνῶτα του:

—...Πρὸ παντός, οὔτε λέξι στὸν κόμητα Ζάν. Ἂν μάθαινε πὼς σᾶς μίλησα ἔτσι, θὰ τὴν εἶχα πολὺ ἄσχημα. Εἶνε ἕνας ἄνθρωπος, ἀπ' τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ τὰ περιμένῃ κανένας ὅλα...

Ἔταν οἱ καλεσμένοι ἔφτιαναν, ὁ κόμης Ζὰν ρώτησε:

— Ἔ, λοιπόν, τί σᾶς εἶπε ὁ κ. Μορὰν, μικρὴ μου Ζάννν;

Ἐκείνη τοῦ τὰ εἶπε μὲ τὸ νῖ καὶ μὲ τὸ σίγμα.

Ὁ κόντες χτύπησε τὰ χέρια.

— Θαυμάσια!... Ὅλα πάνε καλά. Αὐτὸς ὁ θλάκας ὁ Μορὰν πιστεύει πὼς δουλεύεις γιὰ τὸν Λὲ Μπέλ. Ἀλλὰ χορὶς νὰ τὸ ξέρῃ, θὰ δγάλῃ ἄλλον λαγό. Ὁ Λὲ Μπὲλ μὲ ξέρει.

Πῆρε τὴν Ζάνν ἀπὸ τὰ χέρια, μὲ τὴν τρυφερότητα, ποὺ εἶχε τὴ θέρμη τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τὴν σοβαρότητα τοῦ πατέρα, ποὺ δίνει συμβουλές:

— Μικρὴ μου Ζαννὲτ, θὰ δοκιμάσετε σὲ λίγο μιὰ μεγάλη φουρτοῦνα. Παίζουμε τὸ πιὸ γερὸ ἀτοῦ μας. Πρέπει ὁ Λὲ Μπὲλ νὰ χάσῃ τὸ κεφάλι του, γιὰ νὰ τὸ χάσῃ πιὸ ὕστερα καὶ κάποιος ἄλλος, πολὺ πιὸ μεγάλος. Ἂν ἀποτύχουμε, θἄχουμε πολλοὺς ἐχθροὺς, ἀλλὰ ἂν θελήσετε νὰ μ' ἀκούσετε, θὰ πετύχουμε. Καὶ τότε...

ΑΓΟΡΑΠΩΛΗΣΙΑ

Δυὸ μέρες ἀργότερα ἡ μητέρα της τῆς Ἔλεγε:

— Ὁ κόντες σὲ ζήτησε πολλὲς φορές. Φαινόταν ταραγμένος. Ἀνέβα γρήγορα νὰ τὸν δῇς. Στάσου. Ξαναχτυποῦν!... Γρήγορα, γρήγορα... Ἀνέβα μπροστὰ ἀπὸ μένα, γιατὶ εἶσαι πιὸ σβέλτη.

Στὸ κεφαλόσκαλο φάντηκε ὁ κόμης Ζάν. Ἦταν κατακόκκινος καὶ τὰ μάτια του λαμποκοποῦσαν.

— Ἐπὶ τέλους, Ζάνν, ἔχω νέα. Ἡ νίκη εἶνε δική μας!... Ἀπόψε ὁ Λὲ Μπὲλ θὰ δειτνήσῃ μαζί μας. Τὸ εἶπα τῆς μητέρας σας. Γίνετε, λοιπόν, ὡραία, κυρία κόμησσα.

— Γιατὶ μὲ λέτε «κυρία κόμησσα» ;

— Γιατί, ἀγαπητή μου Ζάνν, ὁ Λὲ Μπὲλ εἶνε πρόσωπο, ποὺ δὲν θέλει νἄρχεται σὲ συνάφεια μὲ ἁπλοὺς ἀνθρώπους. Κανόνισα μὲ τὸν Μορὰν νὰ παρουσιασθῶ σὰν κουνιάδος σας.

— Καὶ ποιὸν, λοιπὸν, μοῦ δώσατε γιὰ ἄνδρα μου;

"Εκαμε μιὰν ἀόριστη χειρονομία:

— Καλά... θὰ ἰδοῦμε γι' αὐτό...

— Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν πληροφορία, γιατὶ θέλω πολὺ νὰ ξέρω μὲ ποιὸν παντοτεύτημα...

Ὁ κόντες συνόδεψε τὴν Ζάνν στὴν τουαλέττα της καὶ ὥς τὸ θρᾶδυ δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ γυρίζῃ στὴν κουζίνα καὶ στὸ δωμάτιο τῆς Ζάνν.

Ὅταν ἡ ὥρα τοῦ δείπνου πλησίαζε, μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο, ποὺ ἡ Ζάνν τελείωνε τὴν τουαλέττα της καὶ θλέποντάς την τῆς εἶπε:

— Εἴσαστε γοητευτική! Εἴσαστε θεία! Ὁ Λὲ Μπὲλ θὰ εἶνε γιὰ κρέμασμα, ἂν δὲν πέσῃ στὰ πόδια σας!

Σὲ λίγο, στὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ, ἕνας λακὲς ἀνάγγειλνε:

— Ὁ κόμης Λὲ Μπὲλ, ἀρχιθαλαμηπόλος τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος μετὰ τοῦ κ. Μοράν.

Οἱ «ἀναμενόμενοι» μπῆκαν. Δίπλα στὸν κ. Μορὰν περπατοῦσε ἕνας ἄλλος κοντὸς καὶ ξερακιανὸς κύριος, ντυμένος πολυτελέστατα. Στὸ ἔνα χέρι του λαμποποιοῦσε ἕνα μεγάλο διαμάντι.

Τὸ θλέμμα του ἦταν παγωμένο καὶ ἡ Ζάνν ἔνοιωσε πάνω της ἐκεῖνο τὸ θλέμμα, ὅπως θἄνοιωθε τὴν ἐπαφὴ ἑνὸς ξυραφιοῦ. Ἀλλὰ σὲ λίγο εἶχε τὴν εὐχαριστὴ ἐκπλητὶ νὰ θλέπῃ ἐκεῖνο τὸ θλέμμα νὰ ζεσταίνεται. Τὸ κλειστὸ στόμα τοῦ Λὲ Μπὲλ ἔπαθε κάποιαν ἔλαφρὰ φρίκιασι.

— Ἔ, λοιπόν, ἀγαπητὲ κύριε Λὲ Μπὲλ, εἶπε μὲ σεβασμὸ ὁ κ. Μοράν. Θρίσκετε πὼς γελάστηκα μιλόντας σας γιὰ μιὰ σὐρράνια καλλονή; Τί λέτε;

— Πῶς ἡ κυρία κόμησσα εἶναι ἀξία ἑνὸς θρόνου, ἀπάντησε ὑποπολύμενος ὁ θαλαμηπόλος τοῦ βασιλιᾶ!

Καὶ πρὸς τὴν Ζάνν :

—Εἶστε τὸ ὡραιότερο πλάσμα ποὺ συνήντησα στὴν ζωή μου, κυρία κόμησσα ! Καὶ κανένας ἄλλος ἀπὸ μένα δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ θλέπῃ τὶς ὀμορφες γυναῖκες.

— Καὶ νὰ τὶς κάνῃ νὰ «θλέπουνται», συνέχισαν ὁ κόμης Ζάν.

Ἀλλὰ ὁ Λὲ Μπὲλ δὲν ἀπάντησε. Ἀρκέστηκε μόνο νὰ ἐξετάζῃ ἀπ' τὴν κορφὴ ὡς τὰ νύχια τὴν Ζάνν, σὰν ὅταν ἐξετάζουμε ἕνα ἐμπόρευμα ποὺ πρόκειται νὰ ἀγοράσουμε.

Τὸ δεῖπνο κράτησε πολύ. Ὁ κόντες δείχτηκε περίφημος συζητητής καὶ ἀνεκδοτολόγος. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ὥρα τῶν γλυκῶν σπανιόλιωνν κρασιῶν, ὁ Λὲ Μπὲλ ζήτησε συγγνώμην, γιατὶ εἶχε, λέει, κάποιο «ἐπείγον ραντεβοῦ» κὶ ἔφυγε, χαιρετίζοντας μὲ θαθειὰν ὑπόκλισι τὴν ὡροφὴ «κοντέσσα».

Γιὰ δυὸ μέρες ὁ Λὲ Μπὲλ δὲν ἔδοσε σημεῖα ζωῆς. Ὁ κόντες ἀνησυχοῦσε πολύ, ἀλλὰ ἡ Ζάνν μὲ μιὰν ἀτράνταχτη σιγουριά, πολὺ εἶχε στὸν ἑαυτό της, δὲν ἀνησυχοῦσε καθόλου.

Ἦταν δέβαιη...

Καὶ πραγματιά .

Τὴν τρίτη ἡμέρα, ὕστερ' ἀπ' τὸ Ἰστορικὸ ἐπείνο δεῖπνο, καὶ πρὶν καλὰ καλὰ οἱ μανάδῆες κι' οἱ γαλαντόες πάρουν τί φρονὲς τοὺς στὸ δρόμο, ἕνας ὑπηρέτης ἀνάγγειλε πὼς ὁ κ. Λὲ Μπὲλ ἤρεσι στὸ σαλόνι καὶ ζητοῦσε νὰ τὸν δεχθῇ ἡ κυρία κόμησσα.

Ἡ Ζάνν καταλήφθηκεν «ἐξ ἀπίνης». Δὲν εἶχε κὰν τὸν καιρὸ νὰ τελειώσῃ τὴν τουαλέττα της. Ἀλλὰ μιὰ σύντομη ματιὰ ποὺρριξε στὸν καθρέφτη της τὴν ἔπεισε πὼς ἦταν σὲ θέσι νὰ δεχτῇ τὸν «ἐπίσημο» ἐπισκέπτη της. Καὶ :

— Ἂς ἔμπῃ, εἶπε στὸν κοιμαρίφη.

Ὁ κ. Λὲ Μπὲλ, ποὺ θρισκόταν πίσω ἀπ' τὸν ὑπηρέτη, παρουσιάθηκεν ἀμέσως στὸν κουτσόνα, κατὰ τὴν συνήθεια τοῦ καιροῦ.

Μπαίνοντας εἶπε :

— Δὲν εἶστε, παρὰ σεῖς, κυρία, ποὺ δὲν ἔχετε νὰ φοθηθῆτε τίποτε ἀπὸ μιὰν ἐξαφνικὴ ἐπίσκεψι. Ἡ καλλονή σας δὲν ἔχει καμμιὰν ἀνάγκη ἐπισκεψῆς. Εἶναι τόσο φυσικά...

Ἡ κουδέντα ἄρχισε.

Ὁ Λὲ Μπὲλ, μίλησε μὲ πολὺ ἀκαθόριστο τρόπο, γιὰ τὸ ρόλο ποὺ μποροῦσε νὰ παίξῃ μιὰ ὡραία γυναῖκα στὴ Γαλλία. Ἐκείνη τὸν ἄκουνε ἐπιμελαστική καὶ τρέμοντας μὴν κάμῃ κάτι κακό, μὴν πῇ κάτι ἄπρεπο. Στενοχωριόταν φοβερὰ ποὺ ἔλειπε ὁ κόντες.

Ἀλλὰ ἡ Θεία Πρόνοια ποὺ δὲν δοηθιέει μόνο τὶς ἐνάρετες, ἐπέτρεψε ὥστε ἐκείνη τὴ στιγμὴ νὰ περάσῃ ἀπὸ κάτω ὁ κόμης καὶ νὰ δῇ τὸ ἀμάξι μὲ τὰ θασιλικὰ ἄλογα.

Κι' ἀνέθηκε πάνω στὴ στιγμή.

Ὁ ἐρχομός του ἔδγαλε τοὺς δυὸ συνομιλητὰς ἀπ' τὴν ἀμηχανία.

— Ἀγαπητέ μου κόμη, τοῦ εἶπε τότε ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος τῆς Μεγαλειότητός του, ἰδοὺ ἡ κυρία, ποὺ μὲ τὴν ἐξαιρετικὴ μετριοφροσύνη της μὲ κάνει νὰ μὴ μπορῶ νὰ πῶ τί θέλω.

— Πρόκειται γιὰ τίποτε ποὺ ν' ἀφορᾷ τὴν κόμησσα καὶ ποὺ νὰ μπορῶ νὰ τ' ἀκούσω ; ἔκαμε ὁ κόντες σὰν νὰ μὴν ἤξερε τίποτε.

— Ναί, εἶμαι ὁ πρεσβευτὴς μιᾶς μεγάλης δυνάμεως. Σεῖς εἶστε, τὸ δίχως ἄλλο, ὁ παντοδύναμος ἄπουνθος τῆς κυρίας. Κι' ἂν τὸ δρίσκετε σωστό, πᾶμε στὸ γραφεῖο σας νὰ συζητήσωμε γιὰ τὴν ἀποστολὴ μὲ τὴν ὁποία εἶμαι ἐπιφορτισμένος. Τί λέγει ἡ κυρία ;

'Η Ζάνν κατάφερε ν' ἀπαντήσῃ :

— Δέχομαι ἐκ τῶν προτέρων κάθε τι, ποὺ μπορεῖ νὰ προέρχεται ἀπὸ ἕνα τέτοιον πρεσβευτή.

Ὅταν οἱ δύο ἄνδρες ἔμειναν μόνοι, ὁ Λὲ Μπὲλ εἶπε στὸν Ζὰν ντὺ Μπαρύ :

— Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ γνωρίσω τὴν κυρία κόμησσα, μίλησα ποὺ ἐπαινετικὰ κι' ἔδωσα μιὰ πολὺ καλὴ ἰδέα γι' αὐτὴν στὴν Μεγαλειότητά του. Ἀλλὰ ἡ Μεγαλειότης του ἐπιθυμεῖ ἡ ἰδία νὰ κρίνῃ ἀν ἔχω πάντα τὸ ἐξαιρετικὸ γοῦστο ποὺ εἶχα.

Ὁ κόντες, ποὺ ἦταν μιὰ πολὺ ταμπόνηρη ἀλεποῦ καὶ ἤθελε νὰ πνίξῃ ὅσα κοτόπουλα μποροῦσε παράστησε τὸν συγχισμένο καὶ τὸ διστακτικό:

Εἶπε, δηλαδή :

— Σᾶς εἶμαι ἐξαιρετικὰ ὑπόχρεως, ἀγαπητὲ κύριε... Ἡ κυρία κόμησσα κ' ἐγὼ ἔχομε τόσο σεβασμὸ κ' ἀγάπη γιὰ τὴν Μεγαλειότητά του. Ἀλλά...

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΒΙΚΚΥ ΜΠΑΟΥΜ

ΟΤΑΝ ΠΡΟΣΤΑΖΕΙ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

12ον

ΗΡΟΜΠΙΠ, ἡ παραδουλεύτρα ποὺ ἐρχόταν μερικὲς ὧρες τὴν ἡμέρα καὶ ὅταν τὴν χρειάζονταν, εἰσήγαγε τὴν Ἔλεν στὸ σαλόνι. Ἡ Ἔλεν ἤταν περίφημα ντυμένη, ἀλλὰ λίγο νευρική. Ἐφίλησε τὴν Χίλντα, ἐψιθύρισε στὴν κυρία Ντρέϊκ ἕνα «χαίρω πολύ», ἄπλωσε χαριτωμένα τὸ χέρι της στὸν Φερδινάνδο :

— Ἀγαπητὲ δαφῶνε... Χαίρω ποὺ σᾶς ξαναθλέπω....

Ἡ Χίλντα τοῦ ἔρριξε ἕνα ἐκπληκτο θλέμμα. Δύσκολα μπόρεσε νὰ κρατηθῇ ὥσπου ἡ μητέρα της πῆρε τὴν Ἔλεν γιὰ νὰ δγάλῃ τὴν κάπα της. Τότε ὡρμησε ἀπάνω της.

— Πῶς σᾶς εἶπε ;

Ὁ Φερδινάνδος κοκκίνισε.

— Τίποτα. Ἀνοησίες.

— Ἀκοῦστε, ἂν εἶσθε βασιλιᾶς ἢ ὀτιδήποτε ἄλλο, πέστε το ἡμέσως. Ἀρκετὰ περίμενα. Δὲν ἀντέχω πιά.

— Χίλντα, δὲν ντρέπεσαι γιὰ τὸν τίτλο μας. Τδδὸ ὅμως εἶμαι ὁ Φερδινάνδος Ἰωαγίουντ. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι ἀνόητα. Θὰ μ' ἐπαιγναν γιὰ ἕνα ...φαστακουέρο, ναί, ἢ ...γιὰ κανένα ξιπασμένο.

— Ὄχι, εἶσθε θαυμάσιος. Καὶ μὲ ἀνακουφίζετε ἀπὸ ἕνα μεγάλο βάρος. Δὲν μὲ θλέπετε, δέβαια, ὡς δαρώνη Χίλντα !

Τὸ κουδοῦνι ἐκτύπησε τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ Ἔλεν καὶ ἡ κυρία Ντρέϊκ ἐρίχνταν στὸ σαλόνι. Ὁ Φερδινάνδος ἔσκιψε τὸ χέρι τῆς Χίλντας καὶ χάθηκε. Τὰ γονατά της εἶχαν λυγίσει. Ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Φοῦλλερ καὶ τὴ φωνὴ τῆς μητέρας της ποὺ τον ὑποδεχόταν. Ζάνν μέσα ἀπὸ ὁμίχλη τὸν εἶδε νὰ πλησιάζῃ καὶ θέλησε νὰ προχωρήσῃ γιὰ νὰ τὸν προϋπαντήσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσε. Ἡ Ἔλεν, εὐτυχῶς, τὴν δοήθησε.

—Καλημέρα, Τζὸν!

Τί τρυφερὰ ἤξερε νὰ χαμογελᾷ ἡ Ἔλεν!

— Θελήσσατε νὰ σοῦ κάνουμε μιὰ μικρὴ ἐκπλήξι.

— Ἐκπλήξι, εἶνε ἀλήθεια ἡ λέξις.

Ὁ πάγος ὅμως εἶχε λυώσει στὰ μάτια του. Ἔπέρασε τὸ χέρι του γύρω στοὺς ὤμους τῆς γυναίκας του καὶ τὴν τράθηξε κοντά του. Ὁ πρῶτος κίνδυνος εἶχε περάσει. Ἡ Χίλντα ἀνέπνευσε πιὸ ἐλεύθερα.

—Πόσο εὐγενικὸ εἶνε ἐκ μέρους σας ν' ἀναλάδετε ὅλο αὐτὸν τὸν κόπο, κυρία Ντρέϊκ, τῆς εἶπε ὁ Φοῦλλερ.

Ἡ Χίλντα ἔοριξε στὴ μητέρα της ἕνα ἱκετευτικὸ θλέμμα. «Παῖξε τὸ ρόλο τῆς τέλειας οἰκοδέσποινας ὅσο πιὸ καλὰ μπορεῖς—τῆς εἶχε πῆ προηγουμένως—εἰδ' ἄλλως θὰ σταυοκυντέξῃ τὸν Σέϋμπαρ καὶ ὅλα θὰ πάνε χαμένα. Πρέπει νὰ κατορθώσῃς νὰ τὸν ἠμερώσῃς».

— Εἶνε ἐκ μέρους σας εὐγενικὸ ποὺ ἤλθατε, κύριε Φοῦλλερ, εἶπε ἡ κυρία Ντρέϊκ. Σέρω ἀπὸ τὴ Χίλντα πόσο εἶσθε ἀπασχολημένος καὶ ἡ πρόσκλησις αὐτὴ ἦταν τόσο θιαστική! Θέλω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ ὅλες τὶς καλωσύνες σας ποὺ δείχνετε στὴν κόρη μου. Βρίσκει τὴ ζωὴ τόσο...εὐχάριστη στὸ γραφεῖο σας...

Ὁ Φερδινάνδος μπῆκε, κρατώντας ἕνα δίσκο τοῦ κοκτέϊλ. Γύρω στὴ μέση του ἦταν δεμένη μιὰ ἄσπρη ποδίτσα μὲ δολὰν καὶ τὸ κεράλι του ἐστόλιζε μιὰ κονιάφδα ἀπὸ δαντέλλα. Τὸ κεφάλι του ἔνγεγνε ἐλαφρά, μ' ἕνα δειλὸ ὕφος. Τὰ μάτια του ἦταν κατεδασμένα μ' ἕνα ὑφος ντροπαλὸ καὶ σεμνό. Διέσχισε τὸ δωμάτιο λυγίζοντας τοὺς γοφούς του, ἔτσι σὰν νὰ φοροῦσε φούστα. Ὁ Φοῦλλερ μισοσηκώθηκε.

Ἡ φωνὴ τῆς κυρίας Ντρέϊκ ἔγινε πιὸ ἐνγενικὴ, ἀλλὰ σταθερή.

—Ὦ, σᾶς παρακαλῶ, μὴ ἐνοχλῆσθε. Ὁ Φερδινάνδος θὰ μᾶς σερβίρῃ.

Ἐκείνος παρουσίασε τὸ δίσκο του στοὺς Φοῦλλερ.

—Ἐσεῖς! ἔκανε ἡ Ἔλεν.

Μὲ σριγμένα χείλη ὁ Τζὸν πῆρε ἕνα ποτῆρι. Ὁ Φερδινάνδος πῆρε μιὰ πετσέτα ἀπ' τὸ δίσκο, ἐψιθύρισε:

—Κύριε...

Καὶ τὴν ἄπλωσε στὰ γόνατα τοῦ Φοῦλλερ. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἐσερδίρισε τὴ Χίλντα καὶ τὴν μητέρα της. Πῆγε πρὸς τὴν πόρτα καὶ στάθηκε στὴ μέση, καρφωμένος στὸ πάτωμα. Κοκκινίζοντας μὲ ἀμηχανία, ἔκανε πὼς χόνει μέσα σ' ὁ κορσάζ του—σὰν νὰ ἦταν γυναῖκα—μιὰ ἄχρη ἀπὸ τὴν κομπιναιζὸν ποὺ τάχα ἐπρόβαλλε κάτω ἀπὸ τὸ ντεκολτέ φτερ». Ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα, σὰν νὰ τὰ εἶχε χαμένα ἀπ' τὴν ταραχή, γύρισε ξαφνικὰ τὸ κεφάλι του, ἀνοιγοκλεισε ἐκφραστικὰ τὰ μάτια του πρὸς τὸν Φοῦλλερ ποὺ τὸν κοτταξε μαγεψένος, κι' ἐξαφανίσθηκε.

Ὁ Τζὸν στράφηκε πρὸς τὴ γυναίκα του.

—Πολὺ κομικός.

—Βέδαια καὶ εἶνε πολὺ κομικός. Ἀλλὰ ἀποδέτιο πὼς εἶσαι πολὺ πεισιμοφόνος γιὰ νὰ τὸ καταλάδῃς.

Ὁ Ρόμπι ἐμφανίσθηκε στὴν πόρτα.

—Ἔτοιμα κυρία.

Ὑπῆρχαν πέντε σερδίτσια στὸ τραπέζι. Εἶχαν ἀρχίσει κιόλας τὸ πρῶτο πιάτο, ὅταν μπῆκε ὁ πέμπτος συνδαιτημόν. Μπῆκε καιροφτός, μὲ τὸ μπαστούνι κάτω ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ τὸ μονὸκλ στὸ μάτι. Ἐνῶ ἔκανε πὼς ἔδγαζε αὐτὸ ποὺ φαινόταν πὼς εἶνε ἕνα ψηλὸ καπέλλο, ἕνα ἐπανωφόρι κι' ἕνα ζευγάρι φανταστικὰ γάντια, τὸ δλέμμα του πλανήθηκε στὸ δωμάτιο, σὰν νὰ ἤταν μιὰ πολὺ πιὸ μεγάλη αἴθουσα, καὶ σὰν νὰ δρισκόντουσαν ἐκεῖ πολὺ περισσότεροι ἄνθρωποι.

"Εδωσε τὰ πράγματά του σ' ἕνα φανταστικὸ ὑπηρέτη, ἄρησε νὰ πέσῃ τὸ μπαστούνι του καὶ πῆγε πρὸς τὴν πέμπτη καρέκλα, ἔγινε γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο ὁ χοντρὸς μαλτρ-ντ'-ὁτέλ ποὺ τραδοῦσε τὴν καρέκλα καὶ πάλι ὁ κομψὸς κύριος ποὺ καθόταν. Περιεργάσθηκε μὲ προσοχὴ τὸν κατάλογο τῶν φαγητῶν, ἔπειτα τοὺς κρασιούς, ἔδωσε τὴν παραγγελία του γαλλικὰ—χωρὶς νὰ παραλείψῃ μιὰ μεγάλη ἐβῆγησι συνοδευομένη ἀπὸ τὶς σχετικὲς χειρονομίες γιὰ τὸν τρόπο ποὺ θὰ τοὺ ἐφτιαγναν τὴ σαλάτα—καὶ ἔνγεηρε πρὸς τὰ πίσω σὰν καρέλλα του γιὰ νὰ σίξῃ μιὰ ματιὰ ὁλόγυρά του. Ἡ Ἔλεν τὸν κοτταξε μὲ εἰλικρινῆ θαυμασμό. Τὸ δλέμμα τῆς Χίλντας πετοῦσε μιὰ φορὰ στὸν Σέϋμπαρ καὶ μιὰ στὸν προϊστάμενό της.

Ὁ Φοῦλλερ ἔκανε πὼς ἐπέμενε νὰ φλυαρῇ μὲ τὴν κυρία Ντρέϊκ, ἀλλὰ, παρ' ὅλες του τὶς προσπάθειες, δὲν ἔπαυνε νὰ παρακολουθῇ κρυφὰ κάθε κίνησι τοῦ Φερδινάνδου.

Μιὰ πολὺ ἐλαφρὰ σύσσασις στὸ πρόσωπο τοῦ κυρίου ἔδειξε πὼς εἶχε διασρίνει μιὰ γυναῖκα ποὺ τοῦ ἀρεσε. Μιὰ ἀδύρατη ἀλλαγὴ στάσεων κι' ἔγινε ἡ ἰδία ἡ κυρία σηκώνοντας τὰ θλέφαρα γιὰ νὰ ρίξῃ ἕνα κρύο θλέμμα, ἔπειτα σκύδοντας γιὰ νὰ χαϊδέψῃ κάτι, ποὺ ἤταν στὰ πόδια της. Τὸ ὅτι τὸ πράγμα αὐτὸ ἤταν ἕνας σκύλος, ὁ Φερδινάνδος τοὺς ἔκανε νὰ τὸ καταλάδουν ἀμέσως, ἀφίνοντας νὰ πέσῃ τὸ κεφάλι του στὰ χέρια του, σταυρωμένα στὰ στρίγματα τῆς πολυθρόνας, ἐνῶ τὰ μάτια του, ὁλάνοιστα καὶ ἀνγὰ στριφογύριζαν μελαγχολικὰ ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Ἀφοῦ παρουσίασε τὰ πρόσωπα, ἐξακολούθησε τὴν κωμωδία, πότε καθισμένος, πότε πέφτοντας στὰ τέσσερα, περνόντας ἀπ' τὴν ἔνα ρόλο στὸν ἄλλο μὲ μιὰ καταπληκτικὴ εὐκολία καὶ μιὰ θαυμασὴ τελειότητα.

Ὁ κύριος φιρονιτνδύνεσε ἕνα χαμόγελο. Ἡ κυρία ἔκανε σὰν νὰ μὴ τὸν ἔθλεπε, προδυνόταν ὅμως ἀπ' τὸ χέρι της ποὺ διόρθωνε τὸ κτένισμά της. Ὁ σκύλος σήρωσε τὸ κεφάλι, μὲ ὕφος ἀμηχανίας, γιὰ νὰ κυττάξῃ τὴν κυρία του, ἔπειτα ἔστρεψε τὰ μάτια πρὸς τὸν θαυμαστὴ της καὶ σὲ λίγο ἐγρύλλισε σιγανά. Ὁ κύριος διάλεξε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ πιάτο του, τ' ἀκούμησε στὴν πετσέτα του καὶ τὸν προσκάλεσε μ' ἕνα σφύριγμα. Ὁ σκύλος ἀναστρώθηκε, διστάζοντας ἀνάμεσα στὴν ὑπακοὴ καὶ στὴ λαιμαργία, πότε ἐκετεύοντας τὴν κυρία του, πότε ρίγνοντας ἐκφραστικὲς ματιὲς στὸ κομμάτι ποὺ τοῦ πρόσφεραν. Ἔκανε μιὰ διστακτικὴ κίνησι πρὸς τὸν κύριο, κύτταξε πίσω του, σήρωσε ἕνα ἱκετευτικὸ πόδι. Ἡ κυρία κούνησε τὸ κεφάλι. Ὁ σκύλος ξαπλώθηκε πάλι στὰ πόδια της, ἀληθινὴ εἰκόνα θλιδερῆς ὑποταγῆς. Ἡ κυρία ἔοριξε μιὰ ματιὰ στὸν κύριο. Αὐτὸς εἶχε γείρει τὸ κεφάλι, εἶχε σηρώσει τὸ χέρι, ἀπομιμούμενος κομικὰ τὴν παράλληση τοῦ ζόου. Ἡ κυρία ἐσκυψε γιὰ νὰ κρύψῃ ἕνα χαμόγελο. Ψιθύρισε μερικὰ λόγια σ' αὐτὶ τοῦ σκύλου της. Αὐτὸς ἀνασρώθηκε στὰ πισινὰ του πόδια κ' ἐγαύγισε δυὸ φορὲς ἐπιδοκιαστικά.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

14ον

ΥΙΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΟΣΟ περνοῦσαν οἱ μέρες καὶ πυρσιάζε ἡ 21η τοῦ μηνὸς ποὺ θὰ γκιόταν τὸ μεγάλο κυνήγι, ὁ Ντυβιβιὲ ἤταν ὅλο καὶ πιὸ νευρικός, ὅλο καὶ πιὸ ἀνήσυχος.

Ρωτοῦσε τὴ Ζερμαὶν ὅλοένα :

— Εἶσαι βεβαία πὼς θάρρῃ ὁ Ρομπερτό ;

—Μά ναί, μὲ βεβαίωσε πὼς θάρρῃ.

—Καί, εἶπες, θὰ φέρῃ καὶ φίλους του ;

—Ἔτσι ἔλεγε.

—Βλέπεις, Ζερμαὶν, αὐτὸ εἶνε γιὰ μένα ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου. "Αν ἔρθῃ θὰ πῇ πὼς εἶνε μισοαποφασισμένος. Τὰ ἄλλα θάρθουν μονοχέρι τους. "Αν βάλῃς καὶ σὺ λίγη καλὴ θέλησι θὰ σ' ἀκούσῃ. Εἶμαι χαμένος ἀλλοιώτικα !

Τάλεγε ὅλα αὐτά, ἤσυχα καὶ ἀπαλά. Ἡ Ζερμαὶν τὸν κύτταζε τρομαγμένη. Τὶ περίμενε λοιπὸν ἀπ' αὐτήν ; "Ενα προὶ εἶπε :

—Εἰκοσιτέσσερες ὧρες ἀκόμη μᾶς μένουν. Λίβριο φτάνουν οἱ κυνηγοί καὶ ὁ Ρομπερτὸ πρῶταπρῶτα. Ὅς τώρα δὲν ἔλαβα κανένα γράμμα ἀρνητικό. Καλὰ τὴν ἔχουμε.

"Ηταν ἐδδυμος, περιποιητικός μὲ ὅλους, ἀκόμη καὶ μὲ τὸ Ρισάρ. "Εκοψε λουλουδία γιὰ τὴ γυναίκα του, τῆς ἔκανε φίλοφρόνησεις, γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν τράβηξε κοντά του καὶ τὴν ἀγκάλιασε. Ἐκείνη τραβήχτηκε κατακόκκινη καὶ θυμωμένη σὰν νὰ τὴν εἶχε δρίσει. Ἀπὸ πολὺν καιρὸ τώρα εἶχε ἐξουσηθῆσει τὶς τρυφερότητες ἀπὸ μέρους του καὶ αὐτὴ τοῦ ἦ κίνησι τῆς εἶχε γενήσει καὶ δὲν ἐπέμενε, ἐξακολούθησε τὴν ἀπέχθεια. Ἐκεῖνος κατάλαβε ὅμως νὰ τῆς μιλάῃ χαϊδευτικά, νὰ τῆς κάνῃ κοπομελέντα, καὶ νὰ ὑπόσχεται :

—Θὰ δῆς, μικροῦλα μου Ζερμαίν, θὰ δῆς. Θὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι, ἂν πετύχω τὸ σκοπό μου, θὰ κολιμπήσουμε μέσα στὸν πλοῦτο ἢ τὴ δόξα. Δὲ χρειάζεστε παρὰ ἕνα μικρὸ βηματάκι, νὰ, τόσο δά κι' ἔπειτα ἡ τύχη εἶνε στὰ χέρια μου, θὰ κερδίσω ποσὰ μυθώδη ! Καὶ θὰ σὲ γεμίσω διαμάντια. Ἐσὺ ποὺ ἀγαπᾶς τὰ μαργαριτάρια θὰ σοῦ ἀγοράσω ἕνα περιδέραιο βασιλικό !....

—Πρῶτα πρέπει νὰ πληρωθοῦν τὰ χρέη, εἶπε κείνη μὲ θλιμμένο χαμόγελο.

—Ὀό....αὐτὰ δὲν εἶνε τίποτα. Θὰ τοὺς βουλώσουμε τὸ στόμα ἔννοια σου. Σπουδαῖα τὰ λάχανα !....χρέη....πφ ! "Ολα θὰ κανονιστοῦνε περίφημα.

Σηκώθηκε, τέντωσε μὲ χασμουρητὸ τὰ χέρια του καὶ κυττάζοντας τὸν οὐρανό :

—Π' γλυκὸς καιρός ! καλὸς οὐλωὸς γι' αὐριο. Θὰ πάω νὰ περπατήσω στὸ πάρκο....Ἔρχεσαι ;

—Εἶνε πολὺ σκοτεινιά, εὐχαριστῶ....Δέν ἀγαπῶ τὸ σκοτάδι..

—Λοιπὸν ὥρβουλκο....Ἂν ἀργήσω μὴν ἀνησυχήσῃς.... Σὲ ρες περπατάω πολλὲς φορὲς ἰσια μπροστὰ μου χορὶς νὰ σκεφθῶ....

Φόρεσε τὸ πανωφόρι του καὶ πῆρε ἕνα μπαστοῦνι :

—Προτιμότερο θἄταν νἀπαιρνες μιὰ ὀμπρέλλα, ὁ οὐρανὸς εἶνε συνηφεισμένος....οὔτε ἕνα ἀστρο !

—Ἄ ! μ' ἀρέσει τέτοιος καιρός. Σοῦ προλέγω πὼς αὔριο θἔναι θαῦμα τὸ κυνήγι.

Σκύρεξε στὸ σκυλί του κι' ἔφυγε σιγοτραγουδώντας, ὅπως κόθε βράδυ ἀπὸ τότε ποὺ δὲν ἔφευγε γι

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΜΕ ΤΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ

Ἡ αἰσθηματική ἀλληλογραφία

Μαρίναν Χ. Ἐνταῦθα. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ μοῦ διαχέετε. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ποὺ σας ἐπείσκα νὰ κάνετε ὅ,τι δὲ θέλατε ν' ἀκούσετε πρίν. Ἐλά δῆτε πῶς σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα θ' ἀναγνωρίσετε πὼς τίχα δικηο καὶ πὼς κανατε κείνο ποὺ σας ἐπέρωλε ἡ λογική.

Ἐν. Βρ. Θεσσαλονίκην. Ξερριζώστε! ἀπ' τὴν καρδιά σας τὴ ζήλεια αὐτὴ γιὰ τὴν ἀδελφούλα σας, ποὺ εἶνε πιὸ ἀγαπητὴ ἀπ' σας. Αὐτὸ τὸ κακὸ αἰσθημα, ποὺ σηπηριαζει τὰ ὡραιότερα αἰσθήματα, σὰς κανει κακιά καὶ ἀδικη γιὰ τὴν ἀδελφή σας, ποὺ ἔπρεπε νάνει ἡ καλύτερη φίλη σας. Δὲ φταιγει ἐκείνη ἀν ἡ Μοίρα τῆς ἔδωσε γία ὄδρο τὴν ὡμορφιὰ καὶ τὴ χάρι. Σὲ σὰς χορηγεῖ τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὴ θέλησι καὶ πρέπει νάσθε εὐχαριστημένη. Ἂν διαβάσετε στὴ 12η σελίδα τῆς «Γυναικας» ἕνα ἄρθρο τῆς Μαρί-Κλαιρ, θὰ δῆτε πὼς ἡ ὡμορφιὰ σημερα ἀντὶ 70 %, εἶνε μόνο 15. Κι' ἄστερα μήπως ὅλες οἱ ὡμορφες κοπέλλες εἶνε τυχερὲς στὴ ζωή τους; Κάθε ἄλλο. Ἡ Μοίρα σὲ μερικὲς χαρίζει τὴν ὡμορφιὰ καὶ σὲ ἄλλες τὴν σοφία, σὲ ἄλλες τὴν ἐξυπνάδα ἢ τὴν θέλησι καὶ πρέπει νάσθε εὐχαριστημένη. Ἂν διαβάσετε στὴ 12η σελίδα τῆς «Γυναικας» ἕνα ἄρθρο τῆς Μαρί-Κλαιρ, θὰ δῆτε πὼς ἡ ὡμορφιὰ σημερα ἀντὶ 70 %, εἶνε μόνο 15. Κι' ἄστερα μήπως ὅλες οἱ ὡμορφες κοπέλλες εἶνε τυχερὲς στὴ ζωή τους; Κάθε ἄλλο. Ἡ Μοίρα σὲ μερικὲς χαρίζει τὴν ὡμορφιὰ καὶ τὴ χάρι. Σὲ σὰς χορηγεῖ τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὴ